

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 10^{ον}

Αρ. 458

9-7-33

καὶ διὰ ὥραις, μπουκλές, διὰ γρήγορο στέγνωμα, καταλληλότετα διὰ τὸ ρολαρισμα τῶν ἄκρων τῶν μαλλιῶν.

TACHYTHS OIKONOMIA ASΦALEIA
Δύνασθε νά προμηθευτήτε ὅλα τὰ Μεγέθη
εἰς τὴν ἀποθήκην ψιλικῶν

ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΙΘ. 9—11

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ - ΛΙΑΝΙΚΗ

Τὰ ὠραιότερα γυναικεῖα. μοδέλλα

 $\Sigma \tau \circ \hat{U}$

ΝΙΚ ΣΙΚ

ΠΡΩΗΝ

ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ

Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας, παραπλεύρως Ρόμης

Περικλέους 37

TITAN

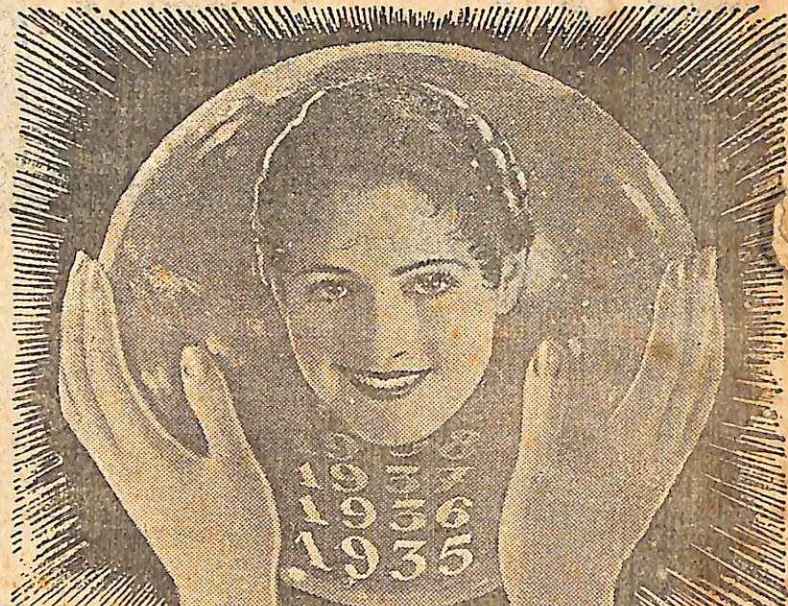
Τὰ καλύτερα γυναικεῖα

ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ

ὁποδήματα ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ.

ΑΙΟΛΟΥ 94

Τηλέφωνον 23.484

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ
ΤΡΟΠΟΝ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ
ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΣΑΣ

Ολανδήποτε ἡμέραν καὶ ἂν ἐγεννήθητε, αἱ κολακευτικαὶ ἐπιτυχίαι, τὰς ὁποίας ἀπὸ ἐξοφαλιστικῆς ἐφότητος καὶ εἰς τὸ μέλλον, δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τοῦ ζωδιακοῦ ἀστεράς, ἀλλὰ ἀπὸ σὰς τὴν ἰδίαν. Κάθε γυναῖκα μπορεῖ τώρα ν' ἀποδώσῃ τὴν νεότητά εἰς τὸ δέρμα τῆς, καὶ ἐὰν ἀκόμη εἴνε μαρμαρέν, ἐξήσθενιμὸν, ἀυλακωμένον ἀπὸ ρυτίδας ἢ γηρασμένον ἀπὸ τοὺς πλαστροῦς μὲς τοῦ προσώπου. Διὰ τῆς εἰδικῆς μεθόδου τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejkal, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, ἐπετεύχθη παρὰ νεαρῶν ζώων ἐν ἀξιοθαύμαστον στοιχείον ἀνανεωτικόν, ὀνομασθὲν Biocel. Τοῦτο περιέχεται ἥδη ἐντὸς τῆς κρέμας Τοκαλόν, χρώματος ῥοζ ἀποκλειστικῶς. Χρησιμοποιομένη τὸ βράδυ, πρὶν κατακλιθῆτε, τρέφει καὶ ἀνανεώνει τὸ δέρμα σας κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου σας. Οἱ πλαστοὶ μὲς ἐπανατοῦν τὴν νεανικὴν τὼν ὤψιν. Τὸ πρῶτ' ἐπιθέσται τὴν κρέμαν Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ (ὄχι λιπαρά). Ἐξαλείφει τοὺς διεσταλμένους πόρους, τὰ μαύρα στίγματα καὶ ὅλας τὰς ἀτελεῖας τοῦ δερμάτος. Ἐχει συμπτηκὴν ἰδιότητα, λευκαίνει καὶ τὸνώνει. Κάμει τὴν νέαν ταύτην καὶ ἀπλὴν δοκιμὴν καὶ ἡ μαγικὴ μεταβολὴ τοῦ προσώπου σας θὰ σὰς φέρῃ λαμπρὸν μέλλον, πλήρως ἐπιτυχίων καὶ εὐτυχίας. Ἐγγυώμεθα θετικὰ ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματά σας ἐπιστρέφονται. Γενικός ἀντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

ANMA

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Σας παρούσιάζομεν
την καλύτεραν οντούλα-
σιόν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.
Φαρδείες γλωσσοες, χον-
δρές μπούκλές μετά καί
ζανευ ήλεκτρισμοῦ.

ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ
ΑΡΙΘ. 19
(Πλατεῖα)

Φάρμακα καὶ μηχανή-
ματα Εὐρωπαϊκὰ

ΠΕΤΡΟΣ ΓΡΙΒΑΣ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ Τζέιν Χάρλεσον, ἡ φημισμένη γιὰ τὴν ξανθὴ ὀμορφιά της καὶ τὰ πλατινένια μαλλιά της πρωταγωνίστρια τοῦ Χόλλυγουντ.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΠΡΟΤΟΤΥΠΑ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΡΕΚΟΡ

Πώς περπατούν οι «άνθρωποι-μυίγες». Καταπληκτικά «μάτς» φαγάδων. Το ρεκόρ του φρεντού. Τα 11 πούρα του Χένρυ Ρόντελ. Τα ρεκόρ των χασάπηδων. Σε πόσα λεπτά μεταμορφώνεται ένα δένδρο σ' εφημερίδα. Το τραγικό ρεκόρ των χαμάλων. Το μουσικό καμπαζό ενός κάκου-μπέ, κλπ. κλπ.

Η Αμερική είναι η κλασική χώρα των ρεκόρ. Έκτος από τις μεγαλύτερες αθλητικές επιδόσεις έχει κι αναρίθμητες άλλες επιδόσεις, που προσεχούν καταπληκτικά με τον εξωφρενισμό τους και που δεν έχουν κανένα άλλο σκοπό παρά μόνο να διασκεδάσουν τον κόσμο ή να κολακεύουν τη ματαιοδοξία των «ρεκοντιανών». Ο κατάλογός τους όμως είναι ατέλειωτος και δεν θα ξωναν τόμοι ολόκληροι για την περιγραφή τους. Γι' αυτό λοιπόν θ' αναφέρουμε μερικά μόνο ρεκόρ από τα πιο περίεργα και τα πιο διασκεδαστικά.

Υπάρχουν, παραδείγματος χάριν, στην Αμερική οι περίφημοι «άνθρωποι-μυίγες» που περπατούν στο ταβάνι με το κεφάλι προς τα κάτω!...

«Ένας τέτοιος «άνθρωπος-μυίγας» είναι κι ο αεροβάτης Μάτιν Μπρόν, που κάνει καταπληκτικές εμφανίσεις στα μιούζικ-χόλς του Μπροντγουάι περπατώντας στο ταβάνι της σκηνής. Ο Μπρόν με το κεφάλι προς τα κάτω μπορεί να φτάει, να πηδή, να κινιστεί το πούρο του διόχως να στενοχωριέται διόλου, έτσι όπως βολεύεται κοιμησμένος στο κενό. Θα καταλάβατε ως τόσο ότι αυτός ο «άνθρωπος-μυίγας» δεν έχει καμιά υπερφυσική δύναμη κι ότι απλώς έχει βρει ένα ξευνο τεχνάσμα για να ξεγελάει τους θεατές του. Έχει εμφανίσει δηλαδή στα πασιόντια του μικρά κι άορατα άγκιστρα που γαντζώνουν σε μικροσκοπικές όπτες του ταβανιού της σκηνής και τον συγκρατούν έτσι με το κεφάλι προς τα κάτω. Το ρεκόρ του τώρα δεν είναι ρεκόρ απάτης, αλλά, άνοχης σ' αυτή τη θέση, γιατί πρέπει να υπολογιστεί κανείς ότι δεν είναι ούτε εύκολο ούτε ανατανατίζ.

Οι άλλοι «άνθρωποι-μυίγες», όπως ο Γίοςφ Πόουερς κι ο Ρόμπερτ Κόλτον, καταφέρνουν να κάνουν ολόκληρους περιπάτους με το κεφάλι προς τα κάτω και με τα πόδια στον αέρα. Φορούν στην κορυφή του κεφαλιού τους ένα μικρό πέτσινο σκουφί που το δένουν κάτω από το σαγόνι τους κι έπειτα με μικρά πηδήματα κάνουν περιπάτο στη σκηνή, στρογγυλίζουν σαν σφύρες και παίζουν ακόμη νάλ...σχοινάκι! Μπορούν να μείνουν με το κεφάλι προς τα κάτω δέκα ολόκληρα λεπτά της ώρας.

Αν τώρα είναι εξωφρενικό το να περπατάει κανείς με το κεφάλι, είναι τουλάχιστο περίεργο και διόλου συνηθισμένο το να περπατάει προς τα πίσω. Τον περασμένο Φεβρουάριο ένας εκκεντρικός νέος από το Τέξας, ο Τζόν Κλάου, κατάφερε να διανύσει μέσα σε μία ώρα εντάξιμι χιλιόμετρα βαδίζοντας προς τα πίσω διόχως να γυρίσει το κεφάλι του ούτε μία φορά. Και φυσικά ο Τζόν Κλάου είναι ο «ρεκοντιανός» του πρωτότυπου αυτού δρόμου.

Μά κι οι φαγάδες έχουν τις καταπληκτικές επιδόσεις τους. Ο Φρέντερικ Μάκεϊ από το Σαιντ Λούις κατόρθωσε να φάει μέσα σε ένενά λεπτά της ώρας εκατό στρείδια.

Ένας άλλος φαγάς, ο Φράνκ Κέσλερ, από το Κάνσας Σίτι, καταβρόχθισε μέσα σε τρία τέταρτα της ώρας πενήντα βραστά αυγά.

Τον περασμένο Δεκέμβριο πάλι έγινε στη Φιλαδέλφεια ένας δημηγικός αγώνας μεταξύ φαγάδων, στον οποίο ο Πάτρικ Ντίβερ ανεδιέχθη. Έφαγε δηλαδή 7 κιλά μπιφτέκια, μέσα σε 7 λεπτά της ώρας!...

Όσο τώρα για το «ρεκόρ» του φρεντού, αυτό ανήκει στον Τσαρλ Ουέστγουτ από το Λός Άντζελες, γιατί καταφέρει να καταβροχθίζει ένα ολόκληρο βαρέλι μήλα μέσα σε μία εβδομάδα. Ένας άλλος «ρεκοντιανός», ο μίστερ Φίντλ από τον Άγιο Φραγκίσκο τρώει 90 βερνίκια μέσα σε 7 λεπτά της ώρας.

Οι γαντιστά πάλι έχουν κι αυτοί τους πρωταθλητές τους. Το «ρεκόρ» του πούρου το έχει ο Χένρυ Ρόντελ από το Όχάιο, ο οποίος μπορεί να κινιστεί διόχως να φτάει, να πηδή, να κινιστεί το πούρο του διόχως να στενοχωριέται διόλου, έτσι όπως βολεύεται κοιμησμένος στο κενό. Θα καταλάβατε ως τόσο ότι αυτός ο «άνθρωπος-μυίγας» δεν έχει καμιά υπερφυσική δύναμη κι ότι απλώς έχει βρει ένα ξευνο τεχνάσμα για να ξεγελάει τους θεατές του. Έχει εμφανίσει δηλαδή στα πασιόντια του μικρά κι άορατα άγκιστρα που γαντζώνουν σε μικροσκοπικές όπτες του ταβανιού της σκηνής και τον συγκρατούν έτσι με το κεφάλι προς τα κάτω. Το ρεκόρ του τώρα δεν είναι ρεκόρ απάτης, αλλά, άνοχης σ' αυτή τη θέση, γιατί πρέπει να υπολογιστεί κανείς ότι δεν είναι ούτε εύκολο ούτε ανατανατίζ.

Ας έρθουμε τώρα στα επαγγελματικά ρεκόρ. Ένας χασάπης από το Τζόνι, ο Χάρου Γουότ, κατόρθωσε να γράψει και να τυπωθεί ένα βιβλίο μέσα σε 13 λεπτά της ώρας, ένα μοσχαράκι σε 8 λεπτά κι ένα άρνι σε 6 λεπτά. Σ'

ένα άλλο «μάτς» χασάπηδων που έγινε στο Σικάγο, ο Έντουαρντ Χάρπερ έφαγε κι' ετεράχισε δυο βιβλία σε 22 λεπτά και 20 δευτερόλεπτα. Ένας άλλος, ο Τέσελ, έφαγε, έπινε κι' έτε...άχισε 5 χοίρους σε 32 λεπτά και 45 δευτερόλεπτα!...

Σ' ένα μάτς μεταξύ ξυλοκόπων στο Όντάριο νικήτης ανεδιέχθη ο ξυλοκόπος Ουίλλιαμ Τσέλις, ο οποίος κατόρθωσε να κόψει με το τσεκούρι του, μέσα σε 2 λεπτά και 8 δευτερόλεπτα ένα τεράστιο δένδρο, ο κορμός του οποίου είχε διάμετρο ένα μέτρο. Ο ξυλοκόπος Πέτιτ, έκοψε τον ίδιο κορμό με το πριόνι σε 1 λεπτό και 49 δευτερόλεπτα.

Μά κι κάναμε λόγο για δένδρα ως αναφέρουμε εδώ το ρεκόρ ενός αμερικανικού εργοστασίου χαρτοποιίας της Νέας Ορλεάνης. Η διεύθυνσής του εργοστασίου αυτό έβλεπε να δει πόσο γρήγορα μπορούσε να μεταμορφώσει ένα δένδρο σε μία εφημερίδα, έτοιμη για διάβασμα. Έκανε λοιπόν το ακόλουθο πείραμα. Στις 7 και 35 λεπτά, το πρωί, οι εργάτες έκοψαν 3 δένδρα από το γειτονικό δάσος, τα καθάρισαν και τα μεταφέρθηκαν στο εργοστάσιο. Έκει πέρα οι κορμούς τους έγιναν πολτός και μεταφέρθηκαν στις μηχανές του χαρτί. Στις 9 και 34 το πρώτο φύλλο ήταν έτοιμο. Χρειάστηκαν δηλαδή για να μεταβάλουν ένα δένδρο σε χαρτί εφημερίδας 1 ώρα και 59 λεπτά. Σε απόσταση τώρα 4 χιλιομέτρων από το χαρτοποιείο ήταν τα πιεστήρια μιας καθημερινής εφημερίδας. Πήγαν λοιπόν το χαρτί που είχαν ετοιμάσει και στις 10 η ώρα, το χαρτί αυτό έβγαίνει από το πιεστήριο τυπωμένο και διπλωμένο σ' εφημερίδα. Είχαν χρειαστεί ακριβώς 145 λεπτά για να

μεταμορφώσουν ένα...πράσινο φύλλο σε έντυπο!...Αυτό πρέπει να ομολογήσετε ότι είναι ένα πολύ ξευνο ρεκόρ!...

Δεν πρέπει όμως να ξεχάσουμε και τα ρεκόρ των χαμάλων. Οι φορτοεφορτωτά της Βαλτιμόρης έκαναν εδώ και λίγο καιρό ένα θεαματικό «μάτς» που κατέληξε σ' ένα τραγικό θάνατο. Όχι από αυτούς φορτωτές στην πλάτη τους από ένα σακί που είχε βάρος 100 κιλά για να το μεταφέρουν σε μία γειτονική πόλη που απέχει 32 χιλιόμετρα από τη Βαλτιμόρη. Πρώτος έφτασε ο φορτοεφορτωτής Μπάλνυ Κάλλαχαν, αφού περπάτησε 14 ολόκληρες ώρες δίχως να κάνει κανένα σταθμό. Ο τρίτος όμως ήραλλε ένας κάποιος Τζωρτζ Γκίντρεϊ μολίς έφτασε στο τέταρτο, 3 ώρες ύστερα από τον Κάλλαχαν, ήτις ένα ποτήρι παγωμένο νερό και την ίδια στιγμή σωριάστηκε νεκρός!...

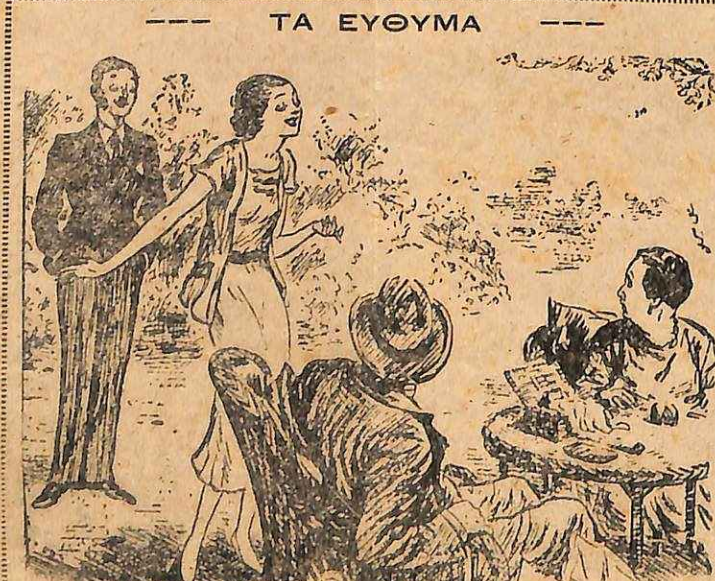
Το πιο...πολύροτο ρεκόρ ωστόσο ήταν εκείνο που πέτυχε ένας «άτυπο-μπέι» του Φάρο-Ουέστ, ο Τέντ Ρόλερς, ο οποίος κατόρθωσε να «παίζει» το σκοπό του αμερικανικού έθνικου θύμου κόνοντας τράκες με το καμπαζό του!...

Μά κι οι υπάλληλοι των ζαχαροπλαστείων του Γκάλλεστον, τον περασμένο Μάιο, έκαναν ένα πολύ πρωτότυπο «μάτς». Συναγωνίστηκαν ποιος θα σπάσει τα περισσότερα καρόδια μέσα σε μία ώρα. Πρωταθλήτης ανεδιέχθη ο μίστερ Τζιμ-μυ Βάραν, ο οποίος κατόρθωσε να σπάσει 2,788 καρόδια, δηλαδή 46 καρόδια στο λεπτό.

Ένα τώρα από τα πιο...αίματη-ρα «μάτς» του τελευταίου καιρού, ήταν και το «μάτς» των μαριμπέ-ρηδων του Λουισιάνα. Οι έπιδες-ζώτεροι μαριμπέ-ρηδες της πόλεως αυτής θέλησαν να συναγωνιστούν ποιος θα ξυρίσει γρηγορότερα τον πελάτη του κι' οργανώσαν, όπως γίνεται πάντα, μια «συνάντη-ση». Τόση όμως ήταν η νευρική τους, ώστε κατακοιμήσανται φύ-ριολεκτικά τα δυστυχισμένα θύ-ματα τους κι' όπως ήταν έλομο-νο θεατές!...

Πιο εύθυμα ήταν τα ρεκόρ που διοργάνωσε ένας εκκεντρικός, ο Γουώλτερ Κόρνινταλ, στα οποία έλαβαν μέρος μονάχα παιδιά. Ο μίστερ Κόρνινταλ λοιπόν κρέ-μασε κι' ένα σπάγγο ένα σωρό-τόιχες κι' έπειτα έπε στα παιδιά που θα έλαβαν μέρος σ' αυτό το «μάτς» ότι «ρεκοντιανός» θα άνεξηρυστο εκείνο που θα έ-τρωγε τις περισσότερες τομάτες δίχως να πασαλείβει τα μούτρα του.

Μία άλλη φορά, ο ίδιος εκκεν-τρικός «φιλάθλος» διοργάνωσε το έξης περίεργο «μάτς». Έβαλε λο κούτι με μπισκότα κι' ένα πο-τήρι νερό. «Ρεκοντιανός» αυτού αγώνος θα ήταν εκείνο παιδί που θα έτρωγε τα περισσό-τερα μπισκότα χωρίς να βρέξει τη χείλη του με νερό! Καταλαβαίνετε

— Συγχαρίστε με... Άρραβωνιάστηκα! Ο γυναικός αυτός κέρτος... τόλμησε να με ζητήσει σε γάμο!

τώρα πόσο ήταν ανυπόφορο για τα παιδιά το μαρτύριο της δίψας που τους προκαλούσαν εκείνα τα ξερά μπισκότα. «Ε, λοιπόν! Κι' αυτός ο αγώνας είχε το ρεκόρ του. Νικήτης του ήταν ο μικρός Τέντ Πάλμερ ο οποίος έφαγε 34 μπισκότα πριν να πιει το ποτήρι με το νερό!...

Αυτά τα «μάτς» μπορεί κανείς να τα νομίσσει σιωπηλά. Πόσο θορυβώδη ωστόσο είναι εκείνα κατά τα οποία οι Αμερικανοί βάζουν τα παιδιά να γυμνασθούν, ανακατεύουν τα πασιόντια τους και τα ρούχα τους κι' έπειτα δίνουν το σύνθημα για να δουν ποιά απ' όλα θα ντυθεί πιο γρήγορα. Αυτοί οι αγώνες δεν είναι μόνο θορυβώδεις, αλλά και θεαματικοί κι' αποτελούν μία από τις πιο χαρακτηριστικές διασκεδάσεις των «γιάγκηδων».

Θέλετε ν' αναφέρουμε κι' ένα πραγματικά πρωτότυπο παιδικό ρεκόρ; Όρίστε: ο μικρός Λάρον Στίλ κατόρθωσε να σκοτώσει 149... μυίγες μέσα σε μία ώρα!...

Αν κάνουμε λόγο τώρα για το ρεκόρ του «πιδήματος με το σχοινάκι» θα σάς φανή κάπως περίεργο ότι το έχει ένας αξιοπρεπής κύριος κι' όχι ένα κορίτσι. Αυτόν τον κύριο τον λένε Φράσχαν και κατόρθωσε στις 14 Μαρτίου του 1932 να πηδήσει 2044 φορές το σχοινάκι μέσα σε 13 λεπτά και 10 δευτερόλεπτα!...

Το πιο...καλλιτεχνικό ρεκόρ του Νέου Κόσμου το έχει ένας δαιμονισμένος πιανίστας, ο μίστερ Κάντονα ο οποίος κατόρθωσε να εκτελέσει στο πιάνο του 250 συνθέσεις, μέσα σε 40 ώρες με μία μόνο δεκάλεπτο διακοπή!...

Ο κατάλογος καθώς βλέπετε, αυτών των εξωφρενικών επιδόσεων είναι ατέλειωτος. Στην Αμερική το κάθε επαγγελματία, ο κάθε άνθρωπος έχει την επίδοσή του, σε τόσο εξωφρενικό σημείο, ώστε δεν θεωρείται βέρος «γιάγκης», οποίος δεν έχει κατόρθώσει να καταρρίψει ένα ρεκόρ!...

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΜΝΗΜΗ

(ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ)

Η μνήμη είναι η λυχνία στο απόβραδο της ζωής.

Όταν η νύχτα απλώνεται τριγύρω μας, όταν το δειλινό ή στεγνός αχτίδες κρύβονται στα μπλάβα σύννεφα, άναβουμε της μνήμης τη λυχνία στην πυχή μας. Την ανάβουμε και με τρεμάμενο χέρι τη σηκώνουμε άπανο από το μέλος των ετών που γυερίζουν το παρελθόν της υπέρβας μας.

Και περιφέρουμε εύλαβικά το φως από άπανο απ' όλα τα πράγματα που άναγονται σ' εδνχισμένους για την καρδιά και για το πνεύμα μας εποχές.

Έτσι άντλούμε από το παρελθόν παρηγορία για το παρόν. Μπορεί κανείς να πη πως ή νεκρανάστασις αυτή περασμένων ήμερών είναι τόσο γλυκύτερη, όσο πιορότερο ύπηρες το παρελθόν.

Έτσι καταφεύγουμε στις άμνησεις για να ξεχάσουμε τις άπικρες του παρόντος.

Γιατί ή άνάμνησι δεν είναι παρά ο άντικατοπτρισμός της περασμένης ζωής, επανάληψις αυτής της ζωής σαν σε όνειρο. Κι' αυτό είναι ζωή, διπλή ζωή.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΕΣΣ ΠΟΥ ΠΕΡΝΟΥΝ...

Η νέα ταινία της Γκλόρια Σβανσον, με την οποία ή παλιά βεντέτα του βωβού κινματογράφου επεχείρησε να κατακτήσει τις δόξες του ομιλούντος σημείωσε οίκαρτα άποτυχία. «Υστερα απ' αυτό ή διάσημη πρωταγωνίστρια που έχει καταρρίψει το ρεκόρ των διαγυγίων στο Χόλλυγουντ, φαίνεται πως θ' άφροσιωθή δριστικώς στον έκτο σύζυγό της Μίκαελ Φάμερ και δεν θα επεχειρήση να ξαναπαίξει στον κινματογράφο.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΤΡΙΟ

Η Ρουθ Τσαττερτον παρ' όλο που διεξέυχθη από τον Ράλφ Φόρμπερ και παντρεύτηκε τον Τζωρτζ Μπρέντ εξακολουθεί να βρίσκεται σε λαμτρές σχέσεις με τον πρώην σύζυγό της. Κάθε βράδυ σχεδόν ο Μπρέντ λείπει στη γυναικία του: «Τι λές, τηλεφωνούμε του Ράλφ να έρθη να μάς κάνει συντροφιά;» Η Ρουθ τηλεφωνεί, ο Ράλφ πηγαίνει, και οι τρεις τους κάθονται και κάνουν παρέα ως τα ξημερώματα. Έχετε αντίρρηση;

ΔΥΟ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΠΟΔΙΑ

Τα πόδια της Μάιους Μάξον ήταν ως τώρα περίφημα ενώ ή ίδια ήταν άγνωστη. Πώς συνέβαινε αυτό; Απλούστατα ή Μάξον έχει παίξει σε έβδομητά δυο ταινίες, άλλ' απ' τη μέση και κάτω! Έκει δηλαδή που νομίζατε ότι βλέπατε τις εθροαμίες γάμπες της πρωταγωνίστριας ενός έργοου δεν βλέπατε παρά τα πόδια της Μάιους, που μόνον αυτό το μέλος του σώματος της έπεδείκνυε έως τώρα. Τελευταία όμως μία κινματογραφική εταιρεία την προσέλαβε για να πρωταγωνιστήσει...δολοφονία σε μία ταινία στην οποία ώστόσο και πάλι τον μεγαλύτερο ρόλο θα παίξουν τα πόδια της.

Η ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕΥ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

Καθώς διαδίδεται στο Χόλλυγουντ κάποιος γνωστός Αμερικανός άσος του κινματογράφου έρωτευθηκε τρελά την Λίλιαν Χάρβεϊ, ή οποία, καθώς είναι γνωστόν, μένει τώρα στην περίφημη κινματογραφόπολι.

Αλλά το κακό είναι, ότι ο έν λόγος άσος, είναι παντρεμένος και ή γυναίκα του, δεν έννοει να του δώσει διαζύγιο.

Λέγεται ακόμα ότι ή Χάρβεϊ δεν δίνει καμιά σημασία στο νέο αυτό άίσθημα που ένέπνευσε, και είτε σχετικά:

—Δεν μ' ενδιαφέρουν οι έρωτες που έμπνέω, αλλά μόνο οι έρωτες που...νοιώθω έχω ή ίδια.

Όταν ή Λίλιαν πήγε στην Αμερική ήταν υπερβολικά άδύνατη και κουρασμένη. Αλλά φαίνεται ότι την ώφέλησε πολύ το κλίμα του Χόλλυγουντ και τώρα είναι πολύ καλύτερα στην υγεία της, κι' έργάζεται με πολύ κέφι σε τρία συγχρόνως νέα φίλμ.

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΓΕΡΟΣ

Η Αμερικανική βεντέτα Άλεις Φίλντ

Μία γαλλική έφημερίς υπέβαλε στους άναγνώστας της της έξης έρώτησι:

—Ποιό είναι τ' ωραιότερο από όλα τα φίλμ, που προβλήθηκαν έφετος;

Κι' οι περισσότεροι από τους άναγνώστας της άπάντησαν:

—Τ' ωραιότερο φίλμ της χρονιάς είναι ή «Φανή» του Παντόλ.

Πραγματικά, ή «Φανή», είναι το πιο όμορφο, το πιο άπλο, αλλά και το πιο συγκινητικό απ' όλα τα τελευταία φίλμ.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΟΡΑΕΥ

Η Καρλ Μόρλεϊ άπεράσισε ν' άποσιωθή για ένα διάστημα από τον κινματογράφο για να συνέλθη. Κατά τον τελευταίο καιρό δεν έπαυε να γυρίζει ταινίες και έπειδή έκανε διατά για να διατηρήσει την σιλουέτα της, έπαυε τέτοια άδυναμία, ώστε κατά το γύρισμα της τελευταίας της ταινίας, έλατοθύμησε κι' έπεσε κάτω. Η ξανθή Καρλ θα χρησιμοποίησε την άδεια της για να τελήσει τους γάμους της με τον σκηνοθέτη Σαλ Βιντόρ.

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΚΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η Μάς Γουέστ, ή περίφημη καλλιτέχνης του Χόλλυγουντ φορεί τα πολυτιμότερα διαμαντικά απ' όλες τις συναδέλφους της. Την πλουσιωτέρα συλλογή κοσμημάτων λέγεται ότι την έχει ή Μάξον Χόπκινς και ή Ζαννέτ Μερκνόναντ, αλλά ή Μάς Γουέστ κυκλοφορεί μονάχη της στους δρόμους του Χόλλυγουντ, έξοντας άπανο της διαμαντικά άξιας πενήντα χιλιάδων δολλαρίων. Πώς δεν την έπηρεαν μυροδία οι γιάγκιστρος είναι άπορίας άξιον.

«Είμαι ένας φτωχός ποιητής. Κατοικώ μακριά από την γη, σιμά στ' άστρα σε μία σοφία στην όδο Σίστερς άρσθνδ 8. Από την πρώτη στιγμή που σάς είδα στην όδόν σας άγάπησα. Αν δεν έλθετε να με ίδετε άφρο, σάς δοχί-ζομαι ότι θα πέσω από το παράθυρο της σοφίας μου.»

Η Άλεις Φίλντ, τρομαγμένη μόλις διάβασε το παραπάνω γράμμα, έβλεπε ότι ή Χάρβεϊ δεν δίνει καμιά σημασία στο νέο αυτό άίσθημα που ένέπνευσε, και είτε σχετικά:

ΣΤΗ σειρά των μεγάλων συγχρόνων τυχοδιωκτών, των ανθρώπων δηλαδή που ξαναζωογονούν στην πεζή και άχαρη εποχή του μηχανικού πολιτισμού, τις περιπέτειες και τη ζωή των τυχοδιωκτών του παλιού καιρού, περιλαμβάνει ο Γερμανός Τζέξ Χάρντιγκς.

Ο Χάρντιγκς σπούδαζε ήθη-κές και πολιτικές επιστήμες στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου, όταν, ξαφνικά, τον κυριεύει ο δαίμων των περιπετειών. Αφού τότε τις σπουδές του, εγκατέλειψε τους συγγενείς του και τους φίλους του και τράβηξε γραμμή για το Μεξικό. Ο μόνος λόγος που προτίμησε τη χώρα αυτή, είναι πως είχε μάθει ότι στο Μεξικό γίνονται συχνά επαναστάσεις!

Χάρης στην τύχη του και την εξυπνάδα του, ο Τζέξ καθάρωσε να γίνει λοχαγός του Μεξικανικού στρατού. Ύστερα όμως από πολλές επαναστάσεις, στις οποίες έλαβε μέρος άλλοτε ως κυβερνητικός και άλλοτε ως αντικυβερνητικός, κατήντησε να βρεθεί, με κάποιο Αμερικανό Τζίμμι Μπάρνερς ονόματι, στη βραζιλιανή ζούγκλα κυνηγός αγρίων θηρίων. Αργότερα μάλιστα, έπεξεργάσθη να ανακαλύψει και τον χαμένο εξερευνητή Φόουσετ, χωρίς όμως να βρή το παραμικρό ίχνος του.

Ο Τζέξ Χάρντιγκς δημοσίευσε τελευταία σε μία γερμανική εφημερίδα τις εντυπώσεις και τις αναμνήσεις του από το περιπετειώδες ταξίδι του. Από την ενδιαφέρουσα αυτή βιογραφία, μεταφράζουμε το παρακάτω κεφάλαιο από το οποίο ο συγγραφέας μας εξιστορεί μία δραματική περιπέτεια που συνέβη σ' αυτόν και στο σύντροφό του μ' ένα βόα, στα άδυτα της απάτης ζούγκλας της Βραζιλίας:

«Ένα μεσημέρι, ο Τζίμμι και γώ είχαμε κατασκηνώσει σε μία περιφέρεια της ζούγκλας, κοντά σ' ένα ποτάμι. Αφού στήσαμε τη σκηνή μας, ο Τζίμμι τράβηξε για το ποτάμι, να πλύνει μερικά εσώρουχά του. Εγώ ξαπλώθηκα κάτω από ένα δέντρο, άποναρκωμένος από τη μεσημεριότητα ζέστη, που πυροπολούσε τη ζούγκλα.

Ξαφνικά, άκουσα μία σπαρραχτική κραυγή τρόμου και πόνου... Ήταν ο Τζίμμι, ο οποίος οδύριζε σαν τον έσφαζαν... Πεταχτήκα δρβιος μ' ένα πήδημα κι έτρεξα προς το ποτάμι. Μα ο φόβος παρέλυσε τα γόνατά μου όταν, φτάνοντας σ' ένα μονοπάτι, είδα το σύντροφό μου να παλαίει άπενωσμένα μ' ένα φείδι, που είχε περιτυλίξει ολοκληρωτά το σώμα του. Και το φείδι εκείνο ήταν ένας κιτρινωπός βόας μήκους όχτώ μέτρων, με πάχους τουλάχιστον δύο μετράκιαν άδελφού.

Μόλις πέρασε ο πρώτος τρόμος μου, έτρεξα για να βοηθήσω το φίλο μου. Το φείδι με έλβε και κάρφωσε πάνω μου τα βλέφατά του, δείχνοντάς μου τη μακρὰ διχαλωτή γλώσσα του... Δεν ήξερα πια τί να κάνω. Είχα τραβήξει στο μεταξύ το μαχαίρι από τη θήκη

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

(Πώς την περιγράφει ο Γερμανός εξερευνητής και τυχοδιώκτης Τζέξ Χάρντιγκς)

μου και θα μπορούσα να το πετάξω και να το μπήξω στο κεφάλι του έρπετου. Φοβήθηκα όμως μήπως πληγώσω μόνο το βόα και δεν το σκοτώσω, όπότε το έρπετο θα έσφιγγε τον Τζίμμι με μεγαλύτερη δύναμη, από τον πόνο και το θυμό του, και θα μετέβαλε το δυστυχημένο το φίλο μου σε άμορφη μάζα από σάρκες και όστα.

Στο διάστημα αυτό—είχαν περάσει λίγα δευτερόλεπτα—ο Τζίμμι ανέπνεε βαρειαί, ξεφυσώντας από την αγωνία και βγάζοντας κάθε τόσο οδύριασμα τρόμου και άλλοφροσύνης, που μου έσχιζαν την καρδιά σαν μαχαίρια...

Κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτωπό μου...

«Η σκέψις μου, τα χέρια μου, τα πόδια μου, ή θέλησίς μου, είχαν παραλύσει...

Όστόσο, είχα σαφή συνείδηση του κινδύνου. Κατάλαβα, βαινα ότι έπρεπε να πάρω αμέσως μία απόφαση, γιατί αλλιώς ο Τζίμμι ήταν χαμένος. Καί, ξαφνικά, αποτινάσσοντας τη νάρκη μου, έκανα τη σκέψη ότι έπρεπε ν' αγωνιστώ με τα χέρια μου για να γλυτώσω το φίλο μου από το βόα.

Όταν ξανα-συνλογίζομαι σήμερα την τρομερή εκείνη σκηνή, άπο-ρω και γώ ο ίδιος πού το βρήκα αυτό το θάρρος. «Ωρμησα λοιπόν πάνω στο έρπετο, άγκά-λισσα το λαιμό του με τα δύο μου χέρια και τον έσφιξα με όλες μου τις δυνάμεις. Η μόνη έλπίδα σωτηρίας για το Τζίμμι ήταν να πιέσω τις ευαίσθητες κλειδώσεις του φειδιού, μεταξύ του κεφα-λιού και της σπονδυλικής στή-λης και να το κάνω να χαλα-ρώσει το σφίξιμό του από τον πόνο.

Τα δύο μεγάλα μου δάχτυ-λα σπρήχτηκαν πίσω από το κεφάλι του βόα, ενώ το έ-σφιγγα το λαιμό με τους δεί-κτες και τους μέσους δακτύ-λους. Και πίεζα, με όση δύναμη

μπορούν να δώσουν σ' έναν άνθρωπο ή απελπισία και το θάρρος. Ύστερ' από λίγο, το κατάλαβα και μόνος μου ότι το έρπετο είχε χαλαρώσει το σφί-ξιμό του...

Σιγά-σιγά, όμως, άρχισα να δοκιμάζω μία παράξενη αίσθη-ση. Είχα την εντύπωση ότι κά-ποιοι με σήκωνε ψηλά, ότι δεν πατούσα στη γη. Σκέφτηκα ν' αφήσω το λαιμό του φειδιού...

Μά δεν το έκανα αυτό, γιατί φοβήθηκα μήπως πέσω καταγής και με πατήσει με την ουρά του... Τα δάχτυλά μου είχαν παραλύσει, και όμως εξακο-λουθούσα να σφίγγω το χον-τρό λαιμό που κρατούσα στα χέρια μου, κλείνοντας τα μά-τια μου από τη δύναμη που κα-τέβαλα.

Όταν ξανάνοιξα τα μάτια μου, είδα ότι το φείδι είχε ση-ριχθεί με την ουρά του σε μία μεγάλη πέτρα και ότι είχε ση-κώσει ψηλά το πάνω μέρος του κορμού του, που ήταν πάντοτε τυλιγμένος γύρω από τον Τζίμμι... Το κεφάλι του φίλου μου χανόταν μέσα στη ζων-τανή εκείνη κου-λούρα...

Κατάλαβα τό-τε ότι έφτασε η στιγμή της τε-λειωτικής δρά-σεως.

Αφ' η σ α τ ο λαιμό του φει-διού και πήδησα στη γη. Κυλίστη-κα χάμω από την πτώσι μου. Σηκώθηκα όμως δρβιος μ' ένα πήδημα και τρά-βηξα το πιστό-λι μου. Το φείδι με κύτταζε με τα κρύα και ά-διάφορα μάτια του σαν να μη είχε συμβη τί-ποτα, σαν να μη έβλεπε μπρο-στά του τον κίνδυνο.

Όστόσο, ξεδιπλώσε το σώ-μα του και άφησε το σύντροφό μου να πέσει κατά γής, σαν δέ-μα. Ήταν πια ολοφάνερο ότι ο βόας έτοιμαζόταν να έπιτε-θ η εναντίον μου.

Έκανα δύο βήματα πίσω, ά-δειασα το πιστόριό μου κ' έ-τρεξα να κρυφτώ πίσω από ένα δέντρο, άκουμπώντας άπά-νω του. Δύο λεπτά ακόμα άν-εμένα δρβιος, θά σωριαζόμουν χάμω από την εξάντληση. Η

Νυστάξαμε... Και παρ' όλη την τρομερή αγωνία, που εί-χαμε δοκιμάσει, ο ύπνος έ-κλεισε τα βλέφαρά μας, χωρίς να το καταλάβουμε...

σφαίρες μου όμως δεν πήγανε χαμένες. Η μία σφηνώθηκε στο λαιμό του βόα και η άλ-λη στο κεφάλι του... Και τότε, παρηκολούθησα ένα θάμα που είμαι άνικανος να το περιγρά-ψω, ένα θάμα άγριο και με-γαλοπρεπές συγχρόνως.

Ο βόας σπαρταρούσε σαν ψάρι από την αγωνία του. Τσε-κούρευε δέντρα μ' ένα χτύπη-μα της ουράς του, ξεριζώνε θάμνους, πετούσε μεγάλες πέ-τρες στον αέρα, ίσοπέδωνε τα ψηλά χορτάρια, ενώ τα σφυ-ρίγματα του ακούγονταν τρο-μερά. Τέλος ύστερ' από μερι-κούς ακόμα σφαδασμούς, έ-μεινε άκίνητος. Δεν ζούσε πια...

Μονάχα όταν είδα το βόα άκίνητο μπροστά μου ξαναθυ-μήθηκα τον Τζίμμι.

Ο σύντροφός μου είχε πέσει πίσω από ένα δέντρο. Ήταν άκόμα λιπόθυμος. Τα μάγουλά του ήταν μελανιασμένα. Το χρειάζότανε λίγο νερό για να συνέλθ η. Τα γόνατά μου τρέ-μανε ακόμα από την κόουρασι. Όστόσο, τα κατάφερα κι έ-συ-ρα τα πόδια μου ως το πο-τάμι. Βούτηξα το κεφάλι μου στο κρύο νερό και ύστερα έ-βρεξα το μαντήλι μου.

Μόλις πλησίασα το φίλο μου, έφωδιασμένος μ' αυτήν την πρόχειρη κουμπρέσα, είδα ότι το σώμα του Τζίμμι ήταν μα-ζεμένο σαν κουβάρι από τους βόας. Ο σύντροφός μου βογ-γούσε σιγά-σιγά. Ακούμπη-το βρεμένο μαντήλι στο μέτω-πό του κ' έσχισα το πουκάμισό του. Η μέση του ήταν πριμέ-νη, μελανιασμένη, και ξεγδαρ-μένη από το σιδερένιο σφίξιμο του βόα.

Τρεις ολόκληρες ώρες έκα-να για να συνεφέρω τον Τζίμ-μι. Στο μεταξύ είχε βραδυάσει. Έπρεπε να κοιμηθούμε, Είμα-στε και οι δύο πτώματα από τη σωματική και ψυχική κόουρασι... Δεν μπορούσα να κρατήσω ά-νοιχτά τα μάτια μου... Μά πως μπορούσαμε να κοιμηθούμε στην καρδιά της βραζιλιανής ζούγκλας, χωρίς να λάβουμε ώριμα μέτρα προφυλακτικά μέτρα εναντίον των φειδιών και των αγρίων θηρίων;

Το σωστό βέβαια θα ήταν να βάλω τον Τζίμμι να κοιμη-θ η και ν' άγρυπνήσω εγώ. Κα-ταλάβαινα, όμως, ότι θα μου ήταν άδύνατο ν' άγρυπνήσω όλη την νύχτα... Όσο για τα φειδιά, θά προφυλαγώμαστε άπ' αυτά με τη μυρωδιά του σκόρδου, ή οποία έχει την ιδιό-τητα να άπομακρύν η τα έρ-πετα.

Βρήκα λοιπόν μερικές ρίζες αλλοκαράνγ—ένος φυτού που μυρίζει σαν σκόρδο— τις κοπά-νισα, τις έκανα πολτά και μ' αυτή την ούσια άλειψα το σώ-μα του Τζίμμι, το δικό μου και τις άποσκευές μας. Μας είχε πιάσει πονοκέφαλος από την άποκρουστική εκείνη μυρωδιά... Μά τί να κάνουμε; Ύστερα ά-ναψα γύρω μας μία φωτιά, για να φοβηθούσ η τ' άγρια θηρία να πλησιάσουν, και πέρασε να κοιμηθούμε...

Νυστάξαμε... Και παρ' όλη την τρομερή αγωνία, που εί-χαμε δοκιμάσει, ο ύπνος έ-κλεισε τα βλέφαρά μας, χωρίς να το καταλάβουμε...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πού έφείλει το όνομα της ή Νέα Υόρκη. Η περίεργη ιστο-ρία ενός εξημερωμένου ιπποπόταμου. Μία περίεργη μέθο-στην Εύρώπη. Η... ηλεκτρομανία στα άριστοκρατικά σαλό-νια. Ένας φοβερός και τρομερός μαύρος φύλαρχος. Πώς πάν-τρεψε τους ύπηχούς του κατά λόχους, κλπ. κλπ.

Ο δούξ της Υόρκης και κατόπι-ν βασιλεύς Τάκωβος 2ος.

Η Νέα Υόρκη, ή οποία είναι σή-μερα όχι μόνο ή μεγαλύτερη, αλλά κι ή πιο δημοκρατική πόλις του κόσμου, χρωσάται το όνομά της σ' ένα παιδάκι, έναν Άγγλο πρίγκη-πα, ήλικίας δύο έτών, τον δούκα της Υόρκης κι έπειτα βασιλέα της Άγγλίας Τάκωβο 2ο, ή οποίος έκ-θρονίστηκε το 1688, άπ' το Γου-λιέλμο 3ο της Οράγγης.

Ο Τάκωβος ήταν δευτερότοκος γιός του Καρόλου 1ου και άδελ-φός του Καρόλου 2ου και είχε τον τίτλο του δούκ η της Υόρκης, ή οποίος δικαιωματικώς άνήκει σέ όλα τα δευτερότοκα παιδιά των βα-σιλέων της Άγγλίας.

Την εποχή που γεννήθηκε ο Τά-κωβος, ή σημερινή Νέα Υόρκη ή-νομαζόταν Νέα Ολλανδία και κα-τεχόταν από τους Ολλανδούς. Σε δύο χρόνια όμως, το 1664, οι Άν-γλοι, που είχαν άρχίσει να έπικρα-τούν σ' όλη τη Βόρειο Αμερική, ένίκησαν τους Ολλανδούς και κα-τάλαβαν η ζήλη της και πλούσια αυτή πόλι. Ο Καρόλος 2ος την έ-χώρισε τότε ως φέουδο στον δευτε-ρότοκο άδελφό του, τον δούκα της Υόρκης, κι έπειδι ήν ήθελε να την άρήσει με το παλιό της όνομα Νέα Ολλανδία, την μετονόμασε εις Νέαν Υόρκη. Έτσι ο Τάκω-βος 2ος, ως την εποχή που άνέ-βηκε στο θρόνο, είχε τους τίτλους: δούξ της Υόρκης και της Νέας Υόρκης.

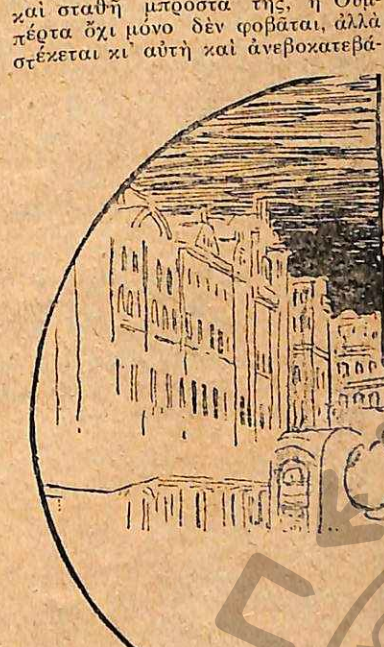
Στην πόλι Ντουρμπάν της Νο-τίου Αφρικής θά ίδ η κανείς να κυκλοφορή ελεύθερα κι άνενόχλη-τα στους κεντρικούς κι έξοχικούς δρόμους, ένας τεράστιος θηλυκός ιπποπόταμος, ή περίφημη Ουμπέρ-τα, την όποια όλοι οι κάτοικοι, μι-κροί και μεγάλοι, άγατούν και πε-ριποιδούν η. Όποιαδήποτε στιγμή θά ίδ η κανείς γύρω από την Ουμ-πέρτα ένα πλήθος παιδιών, που της πετάνε διάφορα τρόφιμα και διασκεδάζουνε μαζί της. Και, πα-ραδόξως, το θηρίο άνέχεται όλα τους τα παιχνίδια και, καλου- κά-ποιν, μάλιστα τους κάνει και ά-στειλά, χωρίς ποτέ να βλάψη κανένα.

Η Ουμπέρτα είναι το πιο αγαπη-μένο ζώο της πόλεως Ντουρμπάν. Έδώ και πολλά χρόνια, παρα-πληνμένη άγνωστον πως άπ' τους άλλους συντρόφους της, γνρίζει ολο-κλήρως σίς αφρικανικές αυτές του Νατάλ. Κάποιος άγροκτηματίας έ-ταξε να την συμπαθήσει, κι άχισε να της ερίγη τρόφιμα. Έτσι, σι-γά-σιγά, ή Ουμπέρτα έμηνιμίζεταν κάθε πρωί έξω άπ' την άγροκα-τοικία του φίλου της, ή όποιος έ-

σπευδε να την...ταΐσει.

Με τον καιρό ή Ουμπέρτα έξη-μερώθηκε τόσο, ώστε άρχισε να μπαίνει και μέσα στην αυλή της άγροκατοικίας του. Συγχρόνως και οι άλλοι άγροκτηματίαι των περι-χώρων, όταν έβλεπαν τον εξημερω-μένο θηλυκό ιπποπόταμο, να περ-νάν άπ' τα σπίτια τους, της έριζή-ναν τροφή, την όποια εκείνη έ-τρωγε.

Κάποτε ο πρώτος φίλος της πέ-θανε. Τότε οι άλλοι κτηματίαι και οι κάτοικοι των προαστείων της πόλεως Ντουρμπάν που την είχαν αγαπήσει, έπροθυμοποιούντο να τον αντικαταστήσουν, κι έτσι ή Ουμπέρτα δεν έμεινε άπροστάτευη. Ποτέ δεν έκανε κακό κανένα και ποτέ δεν της έκανε κακό κανείς. Συγχρόνως μερικοί άγρόχοι, ταί-ζοντάς την, της έμαθαν διάφορα παιχνίδια. Έτσι, όταν πά η κανείς και σταθή μπροστά της, ή Ουμ-πέρτα όχι μόνο δεν φοβάται, αλλά στέκεται κι αυτή και άνεβοκατεβά-

Ο θηλυκός ιπποπόταμος «Ουμπέρτα» περιφερόμενος στους δρό-μους του Ντουρμπάν.

ζει δυο-τρεις φορές το κεφάλι της, χαιρετώντας τον. Και άν της άπλω-σε το χέρι σας, εκείνη σηκώνει το ένα άπ' τα μπροστινά πόδια της, και σας το δίνει για χειραψία. Έ-πειτα το κατεβάζει και σας δίνει το άλλο.

Γι' αυτό όλοι στο Ντουρμπάν, την άγατούν και την ταΐζουν κι ή Ουμπέρτα παίρνει ειχαρίστως μαζί τους.

Λίγα χρόνια πρ' της Γαλλικής Έπαγαστάσεως, οι έπιστήμονες της Εύρώπης έκαναν άλλεπάλληλα πει-ράματα σχετικά με τον ηλεκτρισμό. Και παραδόξως, έτι έτη, το κυριώ-τερο θέμα όμιλίας στα άριστοκρα-τικά, πριγκιπικά και βασιλικά άνο-μι σαλόνια ήταν τα πειράματα αυτά. Οι σατυρικοί κι εύθυμοι γα-φοί της εποχής έγραφαν κι έλεγαν

ότι ή άριστοκρατία είχε κυριευθεί από ηλεκτρομανία. Σε κάθε κοσμι-κή συγγέντρωσι έβλεπε κανείς τους περισσότερους όμιλους να κουβεν-τιάσουν για ηλεκτρισμό.

Φυσικά, οι ειδικοί έπιστήμονες και γενικά όσοι ήξεραν κάτι περί ηλεκτρισμού ήταν περιζήτητοι στα σαλόνια. Ήταν δέ πάμπολλα τα άριστοκρατικά σπίτια, ιδίως στη Γερμανία, στην Άγγλία και την Ιταλία, αλλά και στο Παρίσι, τα όποια είχαν διαρρυθμισεί ένα από τα σαλόνια τους σε ηλεκτρολογικό εργαστήριο, όπου, την ώρα των δε-ξιοτήσεων και των έσπερίδων, γινόν-τουσαν πειράματα ηλεκτρισμού, ενώ στα άλλα γειτονικά σαλόνια παί-ζανε χαρτιά ή χορεύανε. Και το περίεργο είναι ότι τα σαλόνια—ερ-γαστήρια ηλεκτρισμού—είχαν πάν-τοτε περισσότερον κόσμο από τα άλλα σαλόνια του χαρτοπαιγνίου, του χορού και του κουτσομπολιού.

Η ηλεκτρομανία αυτή της άρι-στοκρατίας έφθασε στο ζενίθ, το 1785, όποτε έκανε την... εμφάνισή της πάνω...στα καπέλλα των κυριών.

Πράγματι ή μόδα, του έτους εκεί-νου επέβαλε σε κάθε κυρία που ήθελε να είναι «άλά παζ» να φο-ρά η καπέλλο στην κορυφή του ή-ποίου ήταν έγκραστημένη μία μι-κρή ηλεκτρική μπαταρία. Στη μπα-ταρία αυτή ήταν στερεωμένη ή μία άκρη ενός ηλεκτρικού σύρματος, το όποιο είχε μήκος δύο μέτρων περί-

Μέσα σε δέκα χρόνια με αδιά-κοπους πολέμους είχε κάνει τόσες κατακτήσεις, ώστε το κράτος του είχε έκτασι 700.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, δηλαδή πολύ μεγαλεί-τερη άπ' την έκτασι της σημερι-νής Γαλλίας. Υπολογίζεται ότι στο διάστημα των είκοσιενά έτών που βασίλευε, μέχρι του 1828 που πέ-θανε, σκοτώθηκαν σίς μάχες που έδωσε πάνω από 2.000.000 άνθρω-ποι, δηλαδή όσοι περίπου και στον τελευταίο Εύρωπαϊκό πόλεμο.

Ο Τσάκα δεν ήθελε να παν-τρευόταν ή πολέμισται του, άρε-νικοί και θηλυκοί, γιατί είπαμε ότι και τις γυναίκες τις είχε κάνει πολέμιστές. Απηνόρευε με την ποι-νη του θανάτου τον γάμο...έκτός άν γινόταν με την άδεια του. Και ή Τσάκα έδινε άδεια μόνο όταν ένας λόχος άνδρων πολέμιστών του ή-τοπσε να παντρευτή μ' έναν λοχο-γυναικών στρατιωτών. Μόνον τέ-τοιοι γάμοι γινόνταν έπί της βασι-λείας του φοβερού Άφρικανού πο-λεμαρχού.

Αλλότιμον στον πολέμ-στη εκείνον που θά τον έβλεπε να κουβεντιά η ιδιαιτέρως με γυναι-κα, έατο κι αν ήταν άδελφ ή του ή και μητέρα του. Τον πηγαίνανε στον Τσάκα, όπου έτρεπε ν' αποδει-ξη με μάστιγες ότι ή κουβέντα του δεν ήταν τρομερή.

Ο τρομερός βασιλεύς των Ζου-λού Τσάκα.

μαλέοι κι έξυπνοι. Από μικρό παιδί, ή Τσάκα φα-νόταν τι θά γινόταν μία μέρα. Σε ήλικία δέκα και δώδεκα έτών, έ-παιρνε μαζί του μερικούς άπ' τους πολέμιστές του πατέρα του και ξε-κινούσε για κυνήγι αγρίων, ή για έπιδρομές στα χωριά των γειτονι-κών φυλών.

Έτσι, όταν πέθανε ο πατέρας του, οι άνθρωποι της φυλής του άναγνωρίζανε ότι ή δεκαεπτατής εκείνος νέος ήταν ή άναμφισβήτη-τος άρχηγός τους. Και ή Τσάκα άνέ-λαβε με σιδερένιο χέρι κι άτσάλε-νια ψυχή την άρχηγία της φυλής του.

Ο δριμυτικός και πολεμοχαρής χαρακτήρας του τον έρωξε στις πο-λεμικές έπιχειρήσεις. Μετέβαλε όλη τη φυλή του, άνδρες, γυναίκες, γέ-ρους και παιδιά σε πολέμιστές. Συγχρότ ης λόχους άνδρων και λό-χους γυναικών. Και άρχισε τους πο-λέμους και τις κατακτήσεις.

Μέσα σε δέκα χρόνια με αδιά-κοπους πολέμους είχε κάνει τόσες κατακτήσεις, ώστε το κράτος του είχε έκτασι 700.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, δηλαδή πολύ μεγαλεί-τερη άπ' την έκτασι της σημερι-νής Γαλλίας. Υπολογίζεται ότι στο διάστημα των είκοσιενά έτών που βασίλευε, μέχρι του 1828 που πέ-θανε, σκοτώθηκαν σίς μάχες που έδωσε πάνω από 2.000.000 άνθρω-ποι, δηλαδή όσοι περίπου και στον τελευταίο Εύρωπαϊκό πόλεμο.

Ο Τσάκα δεν ήθελε να παν-τρευόταν ή πολέμισται του, άρε-νικοί και θηλυκοί, γιατί είπαμε ότι και τις γυναίκες τις είχε κάνει πολέμιστές. Απηνόρευε με την ποι-νη του θανάτου τον γάμο...έκτός άν γινόταν με την άδεια του. Και ή Τσάκα έδινε άδεια μόνο όταν ένας λόχος άνδρων πολέμιστών του ή-τοπσε να παντρευτή μ' έναν λοχο-γυναικών στρατιωτών. Μόνον τέ-τοιοι γάμοι γινόνταν έπί της βασι-λείας του φοβερού Άφρικανού πο-λεμαρχού. Αλλότιμον στον πολέμ-στη εκείνον που θά τον έβλεπε να κουβεντιά η ιδιαιτέρως με γυναι-κα, έατο κι αν ήταν άδελφ ή του ή και μητέρα του. Τον πηγαίνανε στον Τσάκα, όπου έτρεπε ν' αποδει-ξη με μάστιγες ότι ή κουβέντα του δεν ήταν τρομερή.

ΠΕΡΙΓΕΤΕΙΩΔΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΑΣΠΙΡΗ ΤΡΙΧΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Νικ διάβασε δυνατά το τηλεγράφημα, το οποίο έγραφε τα εξής:

«Μπερεγκάρια, 7 μ. μ.
«Έφυγα άνευ επιποδίων. Προσεχώς νέα απ' το Λονδίνο».

«Ο Μπόμπ Φερρέ κτύπησε το διάσκαλο του και φώναξε: «Όστε ο Σικ, παρά τις οδηγίες σας έφυγε για την Αγγλία».

«Όχι! απάντησε ο Νικ κατσουφιάζοντας. Ο Σικ δεν έπαυσε το πόδι του στη «Μπερεγκάρια».

«Αλλά το τηλεγράφημα αυτό τί σημαίνει;

«Έχει την υπογραφή του Σικ, αλλά το έστειλε άλλος.

Τότε;

Τότε ο Σικ θα έπεσε στα χέρια των κακούργων. Δεν είχε καμμία έντολη να πάει στο Λονδίνο.

Τότε, είπε ο Μπόμπ, οι κακούργοι έπιασαν το Σικ πριν έπιβαστεί στο υπερωκεάνειο;

Ναι, απάντησε ο Νικ, του έστησαν παγίδα, τον συνέλαβαν κ' έστειλαν αντί αυτού κάποιο συνώνυμό τους στο Λονδίνο, νομίζοντας ότι πραγματικά ο Σικ πηγαίνει στην Αγγλία.

Ο άπεισταλένος αυτός έχει, φυσικά, έντολη να τηλεγραφήσει ευνοϊκά για τη μίς Φόρντ στο γραφείο του Νόμπλ.

Έχει άλλωστε, ότι χρειάζεται για να παρουσιαστεί ως Σικ: το εισιτήριό του, τις συστατικές επιστολές, τον κρυπτογραφικό κώδικα...

Αυτό όμως ακριβώς θα είναι για μας μία απόδειξη της δολιχότητας στο ζήτημα της κληρονομιάς. Τό τηλεγράφημα αυτό έρχεται από την «Μπερεγκάρια» με την υπογραφή του Σικ.

Η επίδειξη λοιπόν, από ενός του τηλεγραφήματος αυτού στάς αρχάς και από έτέρου η εξαφάνισή του Σικ, επιβαρύνουν τρομερά τους κακούργους και τους αποκαλύπτουν έντελως.

Αφ'όσον δε και τα άλλα τηλεγραφήματα που θα μας έρθουν στο γραφείο του Νόμπλ από το Λονδίνο, ως προερχόμενα δήθεν από το Σικ.

Ο Ντυπών άλλωστε εξακολουθεί να νομίζει πως είμαι ο Κένταλ.

Είσαθε βέβαιος γι' αυτό, κύριε Κάρτερ.

Βεβαίως, κύριε.

Στο σημείο όμως αυτό ο διάσημος αστυνομικός γελιόταν, όπως γελιόταν κι' ο Ντυπών νομίζοντας πως ο Νικ δεν τον είχε γνωρίσει κάτω απ' τη μεταμφίεσή του.

Όστε, είπε ο Μπόμπ, ο

Σικ βρίσκεται τώρα στα χέρια των κακούργων;

Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία, Μπόμπ... Και τώρα πάρε δυο περιστροφές κι' ακολουθήσε με...

Και πού θα πάμε;

Στο Κόυλε... Είναι πειρά ή κατάλληλη στιγμή για να καταφέρουμε το τελειωτικό χτύπημα κατά των κακούργων.

Έντομα μεταξύ πρέπει να διαταχθεί τηλεγραφικά ή ούλληψις του ανθρώπου που παρουσιάζε-ται ως Σικ.

— Σικ δέκα λεπτά, του απάντησε ο άλλος.

Και οι δυο υπηρέτες καθώς μιλούσαν, βγήκαν έξω από την πιαστή πόρτα του σταύλου.

Ο Πάτσυ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ

Όπως είδαμε παραπάνω, ο Μπόμπ Φερρέ χωρίστηκε από τον Πάτσυ στις έφτα ή ώρα μπρός στην κλινική του δόκτορος Κόυλε, και γυρίζοντας στο γραφείο του διδασκάλου του, του διηγήθηκε τα γεγονότα της ημέρας.

Ο Πάτσυ, όταν έμεινε μόνος, εξακολούθησε να επιβλέπει την ύποπτη κλινική. Βλέποντας μάλιστα το σταύλο άνοιχτο και φωτισμένο, πλησίασε αθόρυβα ως αυτόν και κρύφτηκε μπρός στην είσοδό του, ανάμεσα σε μερικές κάσες.

Από κεί, διάκρινε μέσα στο σταύλο δυο υπηρέτες, των οποίων άκουγε καθαρά τις κουβέντες.

Ο δόκτορ διάταξε να ετοιμάσουμε το άμαξι γιατί θέλει να μεταφέρει κάποιον, είπε

σε μία στιγμή ο ένας απ' αυτούς.

Κάποια σπουδαία δουλειά θα τρέχει χωρίς άλλο, απάντησε ο δεύτερος.

Ναι, βέβαια!... Κάποια σπουδαία δουλειά! μουρμούρισε ο Πάτσυ, ο οποίος άκουγε τα πάντα. Και πρέπει να μάθω τι δουλειά είναι αυτή και ποιόν θα μεταφέρουν με το άμαξι.

Πότε πρέπει να ετοιμάσω το άμαξι; ρώτησε ο ένας υπηρέτης.

Σε δέκα λεπτά, του απάντησε ο άλλος.

Και οι δυο υπηρέτες καθώς μιλούσαν, βγήκαν έξω από την πιαστή πόρτα του σταύλου.

Ο Πάτσυ είχε τότε μία εξαφνική έμπνευση. Έπωφελούμενος της απουσίας των υπηρέτων, ώρμησε σάν άστραπη μέσα στο σταύλο και πλησίαζοντας το άμαξι, άρχισε να το περιεργάζεται, κυττάζοντας να βρει κανένα κατάλληλο μέρος για να κρυφτεί.

Κ' επειδή ήταν πολύ επικίνδυνο να κρυφτεί κάτω απ' το έδωλο του άμαξ, σκέφτηκε να χωθή κάτω απ' το άμαξι.

Η θέση του κ' εκεί ήταν βέβαια πολύ επικίνδυνη, μα ο Πάτσυ δεν λογάριαζε τίποτε, προκειμένου να μάθει ποιόν θα μετέφεραν οι κακούργοι με το άμαξι και ν' άκούση τί θα έλεγαν.

Γλύστρησε λοιπόν κάτω απ' το άμαξι και πιάστηκε εκεί με όλη του τη δύναμη.

Σε λίγο ξαναγύρισαν οι δυο υπηρέτες, φέρνοντας μαζί τους ένα άλλο, το οποίο και το έξεψαν στο άμαξι, χωρίς μείσ' στο μισοκόταδο, ν' αντίληφθουν την παρουσία του Σικ.

Επει' από μερικές στιγμές, το άμαξι ξεκίνησε και πήγε και στάθηκε μπρός στην είσοδο της άριστερας πτέρυγας της κλινικής.

Ο Πάτσυ από τη θέση του διέκρινε τότε να περιμένουν εκεί ο δόκτορ Κόυλε κι' ο Γάστον Ντυπών.

Ο Κόυλε πλησίασε άμέσως το άμαξι και έλεγε στον άμαξά: «Άκουσε, Γκρέυ, έχουμε την πεποίθηση πως τα λαγωνικά του Κάρτερ μάς επιτηρούν άπαρηγόρητα, γιατί ύποψιάζονται πως έχουμε συλλάβει και πως φυλάμε έδω την άληθινή μίς Φόρντ. Λοιπόν, έμεις για να πιάσουμε όποιον μας κατασκοπεύει, όπως πιάσαμε και τον Σικ, πρέπει να προσποιηθούμε πως μεταφέρουμε κάποιον απ' την κλινική. Ο βόρθος του Κάρτερ, όποιος κι' αν είναι, θα μάς δει και θα μάς παρακολουθήσει, νομίζοντας ότι μεταφέρουμε κάποιον απ' την κλινική. Έμεις όμως τη μίς, θα την αφήσουμε έδω και θα βάλουμε στο άμαξι ένα σακκι με άλευρι. Αυτό είναι το τέχνημα του άρχηγού μας, του Ντυπών».

Το σακκι αυτό, πρόσθεσε ο Ντυπών, πλησιάζοντας κι' αυτός, θα μεταφερθεί στο φίλου μας του Μπρίγκ. Τότε το λαγωνικό του Κάρτερ θα προσπαθήσει να μπει κι' αυτό μέσα στο σπίτι κ' έτσι θα μπορούμε να το πιάσουμε!

«Όρα! Όρα! μουρμούρισε ο Πάτσυ κάτω απ' το άμαξι. Κάνετε το λογαριασμό σας χωρίς τον ξενοδόχο. Πιάσατε το Σικ και θέλετε τώρα να πιάσετε και μένα...Θά δούμε όμως αν το πετύχετε».

Έχω να κάνω τίποτε άλλο; ρώτησε ο άμαξάς το Ντυπών.

Ναι, του απάντησε εκείνος. Θα πιάς κατοπιν στο σπίτι του Ντόλαν, θα βάλεις το Σικ Κάρτερ στο άμαξι και δεμένο και φιασμένο θα τον μεταφέρεις έδω.

Τίποτε άλλο; ρώτησε ο άμαξάς Γκρέυ.

Όχι, έπί του παρόντος. Άργότερα θα σκεφτούμε... Τό κυριότερο είναι να πιάσουμε κανένα απ' τα λαγωνικά του Κάρτερ.

Και τί θα τον κάνετε;

Θα τον κλείσουμε μαζί με το Σικ και τη μίς Φόρντ στη μυστική κάμαρη της κλινικής.

κής κ' εκεί με λίγο φωταέριο, θα τους στελούμε όλους μαζί στον άλλο κόσμο.

Μόνος μου θα φύγω; ρώτησε ο άμαξάς.

Όχι! θάρβη μαζί σου κι' ο Κέλλεϋ... Έτσι δυο καθώς θα είσαστε και τη βοήθεια του Ντόλαν, θα πιάσετε εύκολότερα όποιον μας κατασκοπεύει...

Σε λίγο οι κακούργοι μετέφεραν στο άμαξι ένα μακρύ σακκι, ο οποίος φαινόταν απ' έξω σάν να έκλεινε μέσα του ανθρώπινο σώμα. Άμέσως κατοπιν το άμαξι ξεκίνησε...

Ός ένα σημείο του δρόμου, ο Πάτσυ εξακολούθησε να κρατιέται γερά κάτω απ' το άμαξι. Κατόπιν άφέθηκε κ' έπεσε καταγής. Το άμαξι εξακολούθησε να προχωρή, ενώ ο αστυνομικός εξακολουθούσε να μένει πλαγιασμένος για να μη τον αντίληφθουν κανείς.

Επειτα σηκώθηκε και, μη βλέποντας τίποτε ύποπτο γύρω του, προχώρησε πάλι ως το άσυλο του Κόυλε.

Ο Πάτσυ σκεφτόταν τώρα τί έπρεπε να κάνει. Για να τηλεφωνήσει στο Νικ Κάρτερ χρειαζόταν τουλάχιστον μισή ώρα για να φτάσει στον πλησιέστερο τηλεφωνικό σταθμό, γιατί το άσυλο του Κόυλε βρισκόταν σε άρκετη απόσταση από την πόλη. Εκτός αυτού, στο μεταξύ ο άμαξάς θα μετέφερε από το Ντόλαν στην κλινική τον Σικ, όπου θα τον έκλειναν μαζί με την άληθινή μίς Φόρντ στη μυστική κάμαρη και θα τους σκότωναν ίσως, χωρίς αυτός να προφτάσει να κάνει τίποτε.

Γι' αυτό ο Πάτσυ αποφάσισε να περιμένει την επιστροφή του άμαξίου, να δη πού θα τον έκλεναν και να τον σώσει μόνος του στην ανάγκη.

Πήγαμε έτσι μία ώρα. Κατά τις έννέα τέλος, ο Γκρέυ κι' ο Κέλλεϋ γύρισαν με το άμαξι, έχοντας μαζί τους και το Ντόλαν.

Ο Ντυπών έσπευσε άμέσως να τους προυπαντήσει και τους ρώτησε:

Τόν φέρατε;

Ποιόν;

Τόν Σικ Κάρτερ;

Ναι, απάντησε ο Ντόλαν.

Δεν σας κατασκοπεύει στο δρόμο κανείς άλλος για να δει τί περιείχε το σακκι;

Όχι.

Φαίνεται, είπε ο Ντυπών, πως ο Νικ Κάρτερ δεν έκρινε καλό να στείλει έδω κανένα απ' τους ανθρώπους του για να μάς κατασκοπεύσει...

Ο κακούργος έμεινε μία στιγμή σιωπηλός κ' έπειτα έπρόσθεσε:

Και τώρα μεταφέρετε τον Σικ εκεί που έφέρετε...

Η επίδραση του ναρκωτικού βαστάει ακόμα, του απάντησε ο Ντόλαν. Έξακολουθεί να είναι κοιμισμένος.

Σε λίγο θα τον κοιμήσουμε ακόμα πιο βαθιά, είπε σαρκαστικά ο Ντυπών.

Ο Πάτσυ θώρησε φρονιμότερο να περιμένει την εξέλιξη των γεγονότων και γι' αυτό δεν επενέβη άμέσως. Έξακολουθούσε λοιπόν να μένει κρυμμένος, ενώ οι κακούργοι μετέφεραν τον κοιμισμένο Σικ στην

κλινική. Ο Γκρέυ ώδηγησε το άμαξι στο σταύλο και κατοπιν μπήκε κι' αυτός μέσα στην κλινική. Έτσι κανείς δεν έμεινε έξω.

Φαίνεται πως θα παρασταθούν όλοι στην έκτέλεση του Σικ και της μίς Φόρντ, συλλογίστηκε ο Πάτσυ. Πρέπει να ριψοκινδυνεύσω τα πάντα για να τους σώσω.

Κατά τις έννέα, ο Νικ Κάρτερ κι' ο Μπόμπ Φερρέ διέσχισαν τα γειτονικά προς την κλινική του Κόυλε κτήματα.

Εξαφνα στη στροφή ενός μονοπατιού, ο Νικ στάθηκε και πλάνωντας τον Μπόμπ από το χέρι τον παρέσυρε στο σκοτάδι.

Κάποιος έρχεται προς τα έδω, ψιθύρισε.

Θά είναι ο Πάτσυ, διδάσκαλε, είπε ο Μπόμπ.

Έτσι έξηγεϊται το ότι δεν τον βρήκαμε στη θέση που τον άφησες; κάτι έκτακτο θα συνέβη.

Σε λίγο ο Πάτσυ, γιατί αυτός πράγματι ήταν, πλησίασε στο μέρος όπου στεκόντουσαν ο Νικ με τον Μπόμπ. Άμέσως

ρίστροφά σας... Με καταλάβετε;

Μάλιστα, άρχηγέ...

Έμπρός λοιπόν, πηγαίνετε... Έγώ θα χτυπήσω την πόρτα της κεντρικής εισόδου.

Οι αστυνομικοί χωρίστηκαν και έπειτα από μερικές στιγμές ο Νικ χτυπούσε την πόρτα της κλινικής.

Μία υπηρέτρια κατέβηκε και του άνοιξε.

Πέστε σας παρακαλώ, στη μίς Φόρντ—της είπε ο Νικ—ότι ο κ. Κένταλ ζητάει να την έδω... Πρόκειται για μία επείγουσα ύποθεση.

Η υπηρέτρια εισήγαγε τον Νικ στην αίθουσα άναμονής.

Επειτα από ένα λεπτό, ή μίς Γκλόβερ που ύποκρινόταν τη μίς Φόρντ, συνοδευόμενη από τον ψευδοδόκτορα Πέρρυ, δηλαδή το Ντυπών, παρουσιάστηκε.

Φαίνοντουσαν πολύ ταραγμένοι κ' οι δυο, ώστόσο ο Ντυπών, συγκρατώντας την ταραχή του, είπε με την συνηθισμένη του άβριότητα:

Ό! τί έκκληξες, άγαπητέ κύριε Κένταλ... Τί σας έκανε να μ' έπισκεφθήτε τέτοια ώρα;

Μά, βλέποντας ότι ο Ντυπών έκανε μία κίνηση για να σηκωθεί, ο αστυνομικός έβγαλε μ' άστραπιαία ταχύτητα το περιστροφό του και προτείνοντας το άπειληκτά, φώναξε:

Στη θέση σας κ' οι δυο! Μην κουνιθήτε καθόλου, γιατί σας σκότωσα... Ήρθε ή στιγμή Γάστον Ντυπών, να κανονίσουμε μία για πάντα τους λογαριασμούς μας...

Μ' άνεγνώρισατε λοιπόν; είπε ο Ντυπών, κυριολεκτικώς συντετριμμένος από την αποκάλυψή αυτή.

Ό! θεέ μου!... χαθήκαμε! ψιθύρισε συγχρόνως κ' άπόγνωσι και ή μίς Γκλόβερ.

Ναι, σ' άνεγνώρισα, Ντυπών! είπε ο Νικ Κάρτερ. Από την πρώτη στιγμή μάντεψα ποιος κρυβόταν κάτω απ' το πρόσωπο του δόκτορος Πέρρυ...

Τό σχέδιό σας είχε καταστρώσει θάυμασια, αλλά εδύγως μίτηκα έγώ στη μέση κ' απέτυχε!... Και τώρα θα σας στείλω να αποτελειώσετε την έγκληματική ζωή σας στις φυλακές του Σιγκ—Σιγκ...

Ο Ντυπών άπέσπασε με μανία τα ψεύτικα γένεια του. Την περούκα του, τα ματωμένα του και αποκαλύπτοντας την ψυχρή και σκληρή του όψη, φώναξε:

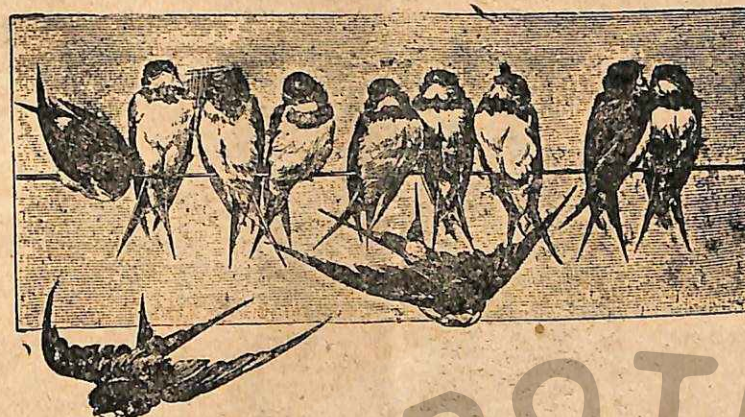
Δεν με κρατάτε ακόμα, Κάρτερ!... Οι φίλοι μου είναι έδω και...

Μά δεν πρόφτασε ν' άποτελειώσει τα λόγια του. Ένας πυροβολισμός που άκούστηκε απ' το ύπόγειο, τ'ν διέκοψε...

Κατόπιν άλλεπάλληλοι πυροβολισμοί έπακοιούθησαν.

Ο κακούργος, μοιολόγι έβλεπε το στόμιο του περιστροφό του Νικ Κάρτερ γυρισμένο έναντιόν του, πετάχτηκε άπ'όπου... Μά ο αστυνομικός ώρμησε άμέσως έναντιόν του, και με μία τρομερή γροθιά τον έστειλε να χυτησει στον ταίχο. Τό χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, ώστε ο κακούργος σωριάστηκε κάτω άναίσθητος.

(Ακολουθεί).

εκείνοι παρουσιάστηκαν μπροστά του.

Τί εύτυχής σύμπτωση! φώναξε χαρούμενος ο Πάτσυ, μόλις τους άναγνώρισε. Ο θάος σας έστειλε... Όλοι οι συμμορίτες βρίσκονται μέσα στην κλινική... Θέλουν να σκοτώσουν το Σικ και τη μίς Φόρντ.

Γι' αυτό απάντησε στο Ντυπών:

Έφερα μερικά έγγραφα, τα οποία πρέπει να υπογράψω ή μίς Φόρντ άπόψε για να τα παραδώσουμε αύριο στις δικαστικές αρχές...

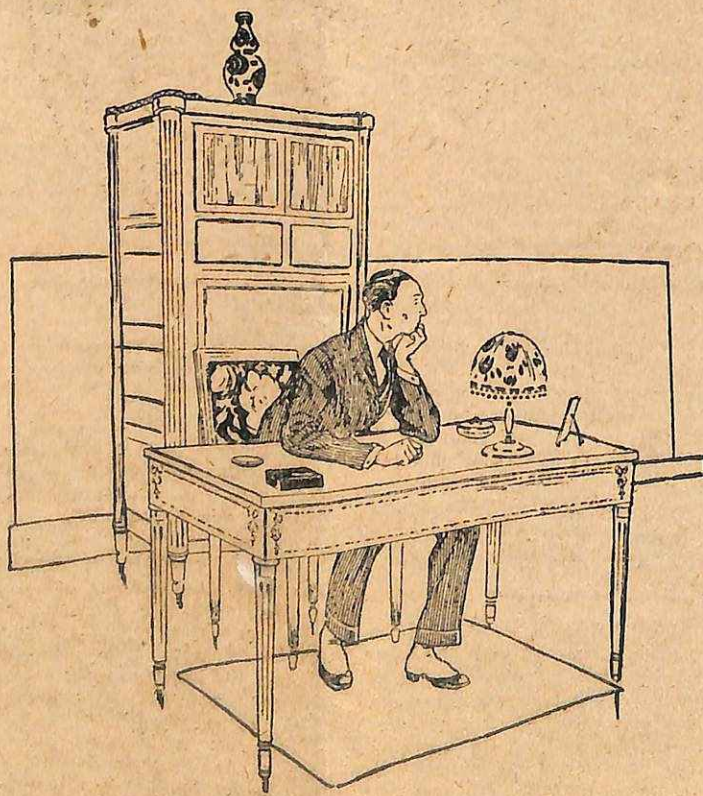
Εκάνετε πολύ καλά, είπε ο Ντυπών και κάθησε πλάι στο Νικ.

Άλήθεια! είπε εξαφνα ο Νικ. Καλά πού το θυμήθηκα... Είχαμε σήμερα ένα τηλεγράφημα από τον Σικ Κάρτερ.

Και, βγάζοντας από την τσέπη του το τηλεγράφημα του συνώνυχου του Ντυπών, καίκε, το έδειξε στον κακούργο.

Ο Ντυπών το πήρε, το διάβασε και χαμογέλασε. Ο ίδιος είχε διατάξει το Χαίκετ να στείλη το τηλεγράφημα αυτό με την έλπίδα ότι ο Σικ, πηγαίνοντας στο Λονδίνο, είχε έντολη από το Νικ να του τηλεγραφήσει. Άλλωστε, κατά τη γνώμη του ένα τέτοιο τηλεγράφημα δεν θα μπορούσε να προκαλέσει καμμία ύποψια.

Κρατάτε στα χέρια σας τα πε-

— Όχι, απάντησε ο Νικ κατσουφιάζοντας.

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΘΗΛΥΚΟΣ ΦΑΡΑΩ

ΧΑΤΣΕΠΣΟΥ, Η ΚΑΚΗ ΠΕΘΕΡΑ...

Ο φαράω Τούθμοσις ο Τρίτος και το πάθημά του. Ο δεσποτισμός της Χατσεπσού. Τα πλήθη των ναών, των δειλίσκων και των αγαλμάτων της. Οι απαγορεύσεις ανδριάντες! Έκδικησις του Τούθμοσι κατά της πεθεράς του. Μία φάραξ εις βάρος του φαράω! Το ιερογλυφικό κείμενο, που αποκαλύπτει το τέχνασμα... κτλ.

Η Χατσεπσού—που τ' όνομά της μοιάζει, τόσο πολύ, με... φράνσιμα!—βασιλεύσε, πριν από τρεις χιλιάδες τετρακόσια χρόνια, στην Αίγυπτο, κι' έμεινε διάσημη, στην ιστορία, όχι τόσο για τη δράσι της ως βασίλισσα, αλλά κυρίως ως...κακή πεθερά! Ήταν μία τρομερή γυναίκα, που έννοιασε να είνε πραγματική βασίλισσα, και να σέρνει τους άντρες απ' τη μύτη...

Αυτό το πράγμα δεν πρέπει να μ'ας φαίνεται παράξενο, γιατί, στην Αίγυπτο, η θεία της γυναίκας ήταν, από αρχαιοτάτων χρόνων, εξαοριστική! Άλλα, για τη βασίλισσα Χατσεπσού δεν έφτανε αυτό: Ήθελε να είνε παντοδύναμη και να μην υπάρχη στο κράτος καμιά άλλη θέληση, εκτός από τη δική της. Η φύσις την είχε προικίσει μ' ένα γυναικείο προσοπάκι, χωρίς ίχνος χουδιού. Έν τούτοις, επειδή η βασίλισσα Χατσεπσού είχε τη γνώμη ότι, για ένα Φαραώ, τα γένεια ήσαν απαραίτητα σύμβολα της επιβολής του, διάτασε και της κολλούσαν στ' αγάλματά της γένεια! Μολαταύτα, η φιλοδοξία της αυτή, δεν στάθηκε ικανή να καταπνίξη ολότελα, και τη γυναικεία φιλοδοξία της: Για να μη γεννηθούν αμφιβολίες για το φύλο της στους μεταγενεστέους, οι όποιοι θα έβλεπαν τα...πογωνοφόρα της αγάλματα, φρόντισε και της ξαναν και μία ώραία, προτομή δίχως γένεια...Κι' έτσι, ενώ, με τ' άλλα της κεφάλια, φρονάει: «Ήμουν βασίλισσα!» μ' αυτό δηλώνει καθαρά: «Ήμουν ώραία»...

Οι αρχαίοι Αίγυπτιοι ήσαν άνθρωποι που ενδιαφέροντουσαν εξαιρετικά για τη «διαίτησις της μνήμης τους. Κι' αν αυτό συνέβαινε με τους κοινούς θνητούς, μπορεί κανένας εύκολα να φαντασθή, πόσο ενδιαφέρον πρέπει ναδειχναν σχετικώς οι Φαραώ! Η πρώτη τους φροντίδα, μόλις ανέβαιναν στο θρόνο, ήταν να χτίσουν ναούς, τάφους, να στήσουν δειλίσκους, ανδριάντες, μόνο και μόνο για ν' αθανάτισουν τ' όνομά τους. Τους άρεσε να τους λατρεύουν σαν Θεούς οι μεταγενεστέροι, τους όποιους ήθελαν να καταπλήξουν με το μεγαλείο τους. Τα ιερογλυφικά των τάφων και των δειλίσκων τους, δεν φαν και των δειλίσκων τους, δεν παρέλειπαν ν' αναφέρουν καμιά μεγάλη, καποτε και μικρή τους πράξι, ούτε ακόμα, και τον αριθμό των λιονταριών, που είχαν σκοτώσει στα κυνήγια τους...Η βασίλισσα Χατσεπσού ενδιαφερόταν να σ'α καταπλήξουν, ότι πείση τους μεταγενεστέους, ότι μολονότι ήσαν γυναίκα, δεν είχε υπολειφθεί σε τίποτε απ' όλ' αυτά, που ανήκουν στην ανδρική φύση.

Μπροστά στη φιλοδοξία αυτή γυναικα, φαντασθήτε το μαρτύριο του άτυχου Φαραώ—Τούθμοσι

του Τρίτου, ο όποιος, γυιός του Τούθμοσι του Δεύτερου και μίας γυναίκας από ταπεινή οικογένεια, ήταν ανηψιός, θεός, γαμπρός και συμβασιλεύς της βασίλισσας Χατσεπσού! Συμβασιλεύς ήταν μόνο τυτικά. Η πεθερά του είχε φροντίσει να τον εκτοπίσει, με τρόπο, απ' την Μέμφιδα, στα έλη του Μπουτο, που, εξ αιτίας των μεγάλων και πολλών κουνουπιών του, ήταν γεμάτα πυρετούς. Το μεγαλύτερο, όμως, κουνούπι, για τον αιχμένο τον Τούθμοσι, φαίνεται να ήταν η συμβασιλίσα και πεθερά του...Ενώ εκείνος μαράζωνε στα έλη του Μπουτο, αυτή, ένκατεστημένη μεγαλοπρεπώς στη Μέμφιδα, κρατούσε το ιερό σκήπτρο, το βασίλειό φείδι, δεχόταν όλες τις τιμές, και καμαρώνε τον έαυτό της! Είχε χτίσει στο Ντρε—Μαχαρί, είχε παντρευτεί με τον έτεροδούλη

ΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

(Του Ρενουά)

έναν περίφημο ναό, προς τιμήν του θεού Άμμωνος, και τον γέμισε μ' αγάλματά της, που την παριστάουν σε χίλιες στάσεις, όρθια, καθιστή, ακόμα και ως Σφιγγα.

Κι' η ιστορία αυτή, δε βάστηξε ούτε ένα, ούτε δυο χρόνια. Βάστηξε είκοσιδυο χρόνια, δηλαδή, μια δολόληρη ζωή! Η βασίλισσα Χατσεπσού δεν βαζόταν, βλέπετε, καθόλου να πεθάνη.

Είχ' έρθει στον κόσμο, ως κόρη του Τούθμοσι του Πρώτου και της βασίλισσας Άχμοσι. Τ' αδέρφια της είχαν πεθάνει πολύ νωρίς, κι ο πατέρας της την είχε ανεβάσει στο θρόνο, να συμβασιλεύη μαζί του. Οι Φαραώ συνήθιζαν, τότε τους γαμπρούς μεταξή αδελφών, για να διατηρείται άμικς το αίμα της οικογένειας. Η Χατσεπσού λοιπόν, είχε παντρευτεί με τον έτεροδούλη

της αδελφής, τον Τούθμοσι το Δεύτερο, χωρίζοντας τον από την πρότη του γυναίκα. Άλλα, δίπλα στη φιλοδοξία αυτή γυναίκα, άφωστο για ποιο λόγο άκριβως, οι άντρες δεν...φτουρούσαν: «Υστερ' από δυο ή τρία χρόνια, ο Τούθμοσι ο Δεύτερος πέθανε, κατά το μάλλον και ήττον μυστηριώδως, κι' η βασίλισσα έμεινε μόνη στο θρόνο των πατέρων της. Εύρισκε, ίσως, ότι, δυο μαζί, στον ίδιο θρόνο κάθονται στενόχωρα...Μόνη της, ήταν καλύτερα: Θα καθόταν με πιο μεγάλη άνεσι: Τον ανηψιό της και γαμπρό της, Τούθμοσι τον Τρίτο, τον άντρα της κόρης της Ντεφρουρί, δεν τον λογάριαζε καθόλου, κι' απ' τον είχε για συμβασιλέα... Κι' όταν εκείνος ήρθε σε ηλικία, που έπρεπε να τον παραχωρήσει το θρόνο, που τον κατείχε ως επιτροπός, του, βρήκε τρόπο να τον απομακρύνει απ' τη Μέμφιδα. Τού είχε δοσμένη την κόρη της. Τί όλο ήθελε; Τού ήταν άρετό αυτό!...

Μέσ' την ψυχή του νεαρού γαμπρού της, ήταν πολύ φυσικό να γεννηθή εξ αιτίας αυτής της άδικιας, μεγάλη πικρία κατά της πεθεράς του. Γαμπροί και πεθερές, ούτε τότε, δεν τα πήγαιναν καλά! Ο Τούθμοσις ο Τρίτος, λοιπόν δεν είχε μάτια να τη δει...Πρέπει να υποθέσουμε ότι η Χατσεπσού, δε λογάριαζε καθόλου το γαμπρό της—άλλοιώς, αν ήξερε την εκδίκισι, που εκείνος μελετούσε εναντίον της, θα φρόντιζε, σίγουρα, να μην τον αφήσει να ζήσει έπειτ' απ' αυτό!...

Επί τέλους, έρεξε, και για το φτωχό τον Τούθμοσι, η μεγάλη μέρα, που την περιμενε τόσα και τόσα χρόνια. Η βασίλισσα Χατσεπσού έκρινε, φαίνεται, ότι είχε γέμισει άρετά την Αίγυπτο, μ' αγάλματά της, κι' αποφάσισε ν' αδειάσει τη γωνιά και να πεθάνη. Άμέσως μετά το θάνατό της, ο Τούθμοσις γύρισε στη Μέμφιδα και ανέλαβε μόνος τη βασιλεία. Σκέφτηκε, τότε, ότι, έπρεπε, κι' αυτός, να υπομνήση στους μεταγενεστέους την ύπαρξή του. Υπήρχαν ένα σωρό αγάλματα, νοοί κι' δειλίσκοι της Χατσεπσού, αλλά δεν υπήρχε ούτε ένας δειλίσκος, που να θυμίζει ότι βασίλευσε, κι' αυτός, κάποτε, στην Αίγυπτο. Άλλά πού να κάθεται να στήνει δειλίσκους κι' ανδριάντες, αφιερωμένους στη δόξα του! Είχε άρχισει ν' ανεβή στο θρόνο—και μπορεί και να μην πρόφτανε...

Τότε, ο άδικημένος γαμπρός άποφάσισε να εκδικηθή την πεθερά του. Στο μεγάλο ναό, που είχε χτίσει η Χατσεπσού, δεν τολμούσε να βαλν χέρι, γιατί ήταν αφιερωμένος στο θεό Άμμωνα, κι' ο Τούθμοσις δεν είχε καμιά δρεξι να τ'αβάλη με τους θεούς! Δεν τον έμποδισε όμως, τίποτε, να οίξη απ' τα βάθρα τους, τ' αγάλματα της πεθεράς του...Γι' αυτό το λόγο, έδωσε διαταγή να διατηρήσουν, απ' τ' αγάλματά της, έκείνα μόνο που την έδειχναν με γένεια!

—Πού θα παη ο νους των μεταγενεστέων, σκέφθηκε ο Τούθμο-

σις, ότι μία γυναίκα μπορεί ν'αχη γένεια...

Και μία και δεν πρόφτανε να στήση δικούς του ανδριάντες, άποφάσισε, με μία μικρή διορθωσι, να περάσει τ' όνομα της πεθεράς του, για δικά του...Έδωσε διαταγή να σβύσουν τ' όνομα της Χατσεπσού, και, στη θέση του, να γράψουν το δικό του! Είτε, όμως, από κακοησύχια, είτε από επιπολαιότητα, τα όργανά του που ανέλαβαν να κάνουν τη δουλειά αυτή, έλλαξαν μ'έν τούτοις, να διορθώσουν, και στο άλλο κείμενο, τους θηλυκοὺς γένους προσδιορισμούς...Κι' έτσι, απ' τον καιρό που βρέθηκε το κλειδί, και διαβάστηκαν τα ιερογλυφικά, οι μεταγενεστέροι διάβαζαν, έπληκτοι: «Ο βασιλεύς Τούθμοσις ο Τρίτος είνε έκείνη που ίδρυσε αυτό το ναό, και τον άφιέρωσε στον πατέρα της τον Άμμωνα»...

Κ' η παράλειψη αυτής της διορθώσεως, είνε που κατέστρεψε το δυστυχή τον Τούθμοσι τον Τρίτο! Οι μεταγενεστέροι χαμογελούν, σήμερα με τη φάρασα που παίχτηκε—άπο κακοησύχια, είπαμε, ή επιπολαιότητα—εις βάρος του.

Η φάρασα, όμως, αυτή, έχει για τον Τούθμοσι τον Τρίτο, και συνένα, όταν της κόρης της Ντεφρουρί, δεν τον λογάριαζε καθόλου, κι' απ' τον είχε για συμβασιλέα... Κι' όταν εκείνος ήρθε σε ηλικία, που έπρεπε να τον παραχωρήσει το θρόνο, που τον κατείχε ως επιτροπός, του, βρήκε τρόπο να τον απομακρύνει απ' τη Μέμφιδα. Τού είχε δοσμένη την κόρη της. Τί όλο ήθελε; Τού ήταν άρετό αυτό!...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΚΟΝΣΚΥ

Η ΑΧΑΡΙΣΤΗ

Πόσο είμαι θλιμμένος!...

Πότε μου δεν ένοιωσα τόσο μεγάλη την άπελπισία των γιορτειών και τόσο φειχτό το μαρτύριο της ερημιάς...

Άλλα θάταν καλύτερα να σ'ας διαγίγθω κι' από συνέβη. Την περασμένη Κυριακή, ή ανεμιά μου Τζουλιέττα έγκατέλειψε για πάντα την κατοικία του Θεού της, την κατοικία μου! Το Σαββατοβράδυ μου ζήτησε την άδεια να περάση την επομένη ημέρα, στο σπίτι μιας φίλης της. Βλέπετε ύπαρχουν μερικές περιπτώσεις που ένας γένος θεός, σαν και μένα παρ' όλη του την πείρα δεν μπορεί ν' άσνηθή στην ανηψιά του την άδεια να πάη σε μια φίλη της, έφόσον μάλιστα οι γονείς αυτής της δίδην φίλης προκειναι να την συνοδεύσουν στις 10 το βράδυ στο σπίτι του.

Άραφ' της έδωσα λοιπόν την συγκατάθεσι μου, έπερασα την Κυριακή μου δολιμόναχος, αλλά χωρίς την παραμικρή άνησυχία.

Το μεσημέρι έφρακα χωρίς διάθεσι σ' ένα μεγάλο εστιατόριο όπου τον περιβάλλον ήσαν έντελως Κυριακάτικα.

Όταν έγύρισα στο σπίτι, βρήκα ένα γράμμα κάτω απ' την πόρτα μου. Άμέσως αναγνώρισα το γράμμα της Τζουλιέττας. Αυτό μ' άνησυχισε. Έσπευσα να τ' άνοίξω με δικαιοδοχή στην ταραχή, κι' όταν διάβασα τις πρώτες γραμμές, ή καρδιά μου χτύπησε άποτομα...

Αντιγράφω έδώ το περιεχόμενό του, που είνε μια τρανή απόδειξις της βλαβερής επίδρασος των ρεαλιστικών βιβλίων στην φαντασία των συγχρόνων χοριστιών:

«Αγαπητέ μου Θεούλη,

»Δεν θέλω να περάσης μία κακή νύχτα, άλλ' ούτε και να τρέχης άδίκως στ' αστυνομικά τμήματα, τα νοσοκομεία, τα νάν-οικα, ή και σ' αυτό το νεκροταφείο, ή και σ' αυτό το νεκροταφείο, ή και σ' αυτό το νεκροταφείο...

»Μη κάνεις πως λιποθυμάς. Θέτε μου, δεν άποκτόνησα...

»Απλούστατα κάποιος με άπληγαγε, με την άπόλυτη κι' έλευθερη άπό κάθε ζήνη επίδρασι συγκατάθεσι μου, και φεύγω για την Άγγλια με τον «σκληρό» άπαργά.

»Σε λίγες μέρες ένας προτεστάντης παπάς θα εύλογη την άπόλυτη, γιατί δεν έχω την τόλμη να ένωσι μ'ας μπροστά στο Θεό και τους ανθρώπους, κι' έτσι έπισημα θα γίνω ή μίστερ Ρουέλ-δουίν.

»Θα έχω μία θανατοία έπανη στα γότια παράλια της Άγγλιας κι' έλπίζω ότι θα μ'ας έπισκεφθήτε τον Νάτ μου και γαμήλιο έπιστρέψουμε άπ' το μαμήλιο

ταξίδι μας στην Ιταλία. »Πιστεύω, αγαπημένε μου Θεούλη, ότι δεν θα μένετε άπολιθωμένος διαβάοντας την παρούσα μου, γιατί σεις είστε δ' επένδυνος για το τελευταίο μου διάβημα.

»Αγάπησα πολύ, θείε μου, κι' είχα την έλλικρινεία να μ'ας τ'ο κένυω. Πολύ όρθα όμως μου παρεμβίλατε ως πρόσκομα την διαφορά της ηλικίας μας κι' ένα σωρό άλλους φυσικούς και κοινωνικούς νόμους, που θα έμπούσαν αυτή την άγάπη να πάη το δρόμο της.

»Με συμβουλευσατε να στρέψω την προσοχή μου στους νέους που με περιστοιχίζαν. Άχολουθώντας λοιπόν την συμβουλή σας, έγινα παιχνίδι των νεαρόν φίλων μου. Άπ' όλους όμως, άπ' όλους αγαπήσα πραγματικά τον Νάτ μου.

»Δεν θα ζω πετά εις βάρος σας, θείε μου, κι' αυτό με άνακουφίζει.

»Δεν αξίζω τα δάκρυά σας. Είμαι πολύ κακή για να κλαίτε εξ αιτίας μου. Δεν είμαι παρά μία σύγχρονη κοπέλλα ξεμυαλισμένη, αλλά και λίγο πρακτική. Θάθελα να προσθέσω και κάτι ακόμα, αλλά φθάνει πια.

»Ευχαριστήθηκα της προωής άπονοίας σας για να πάρω τις άποσκευές και ν' άφήσω την παρούσα μου. Όταν θα την διαβάσετε, θάμαστε μακρά, κι' ένα δάκρυ άνάμυχο με πόνο ζήλειας θα κληθή σ' αλλανωμένα σας μάγουλα, το μαντεύω.

Σε φίλω
Τζουλιέττα

Η έπιστολή αυτή με λύπησε όσο δεν παίρνει...Τι μπορούσα όμως να κάνω; Έπρεπε το πρώτα φιλοσοφικά και συγκρατημένα τα δάκρυά μου που μου βούρκαζαν τα μάτια. Στο έξης θα ζω πια έντελως μόνος, ένα έρετίο, ένας λιποθυμώμενος, χωρίς το φως της όμορφιας της, χωρίς την γλυκύτητα της άγάπης της.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ

»Η όμορφος είνε ένα συστατικό γράμμα που δίνει ή φώτις στους έκλεκτους της.

Β ο υ α τ υ ο
»Η γυναίκα που έκταμα περισσότερο τις χάρες της ψυχής της και του πνεύματός της από την ωραιότητα της, είνε ανώτερο γυναικα.

Σ α μ φ ο ρ
»Η άληθινή καλλονή είνε άνθρωπος άγνη και έμπνέει σεβασμό.

Γ. Σ α ν δ η

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στις βιτρίνες του καταστήματος αυτού υπήρχαν τὰ πιδά παράδοξα πράγματα: κομπολόγια, πέτσινα πορτοφόλια, άρώματα, κτλ. Ίδιοκτήτριά του ήταν η Ίνδη μπαγιαντέρα Ντάι—Νάθα, η οποία είχε αλλάξει τώρα επάγγελμά.

Μεταξύ των πελατών της υπήρχαν και πολλά μέλη της λέσχης των Ωραίων. Παράδοξες φήμες κυκλοφορούσαν εις βάρος της. Έλεγαν δηλαδή ότι η Ίνδη χορεύτρια πουλούσε δραστηκώματα δηλητήρια σε όσους ήθελαν να ξεκάνουν συγγενείς τους και να τους κληρονομήσουν. Δυό φορές μάλιστα η αστυνομία είχε κάνει έρευνα στην χορευτριά, μα δεν είχε ανακαλύψει τίποτε.

Δυό ώρες λοιπόν μετά τη στιγμή που η μίς Έλλεν είχε πυροβολήσει κατά της αγαπημένης του Ζάν ντε Φράνς, Έλεν, η κηδεμονευμένη του σέρ Βάλντεν τυλιγμένη σ' ένα μαύρο μανδύα γλιστρούσε στο κατάστημα της Ίνδης. Η Ντάι—Νάθα ήταν μόνη. Κόντευαν πεία μεσάνυχτα και οι δρόμοι ήταν έρημοι.

—Κλείσε την πόρτα—της είπε η μίς Έλλεν με τόνο επιτακτικό. Πρέπει να σου μιλήσω... Η Ντάι—Νάθα υπάκουσε άμέσως. Έπειτα, γυρίζοντας κοντά στην μίς Έλλεν, πήρε τὰ δυό χέρια της και τὰ έφερε με σεβασμό στα χείλη της.

Τότε η μίς Έλλεν έβγαλε το πέπλο που σκέπαζε το πρόσωπό της και το μανδύα της, κύτταξε κατάματα την Ίνδη και της είπε:

—Δεν πέθανε! —Ποιός; φώναξε η Ίνδη, η οποία τινάχτηκε επάνω σαν να την είχε δαγκώσει φίδι. —Ο κλέφτης των θησαυρών του θεού Σίβα, απάντησε η Έλλεν.

Η Ντάι—Νάθα ύψωσε τους ώμους της και είπε με πεποίθηση:

—Αδύνατον!

—Σου είπα ότι δεν πέθανε, επανέλαβε η μίς Έλλεν.

Η Ντάι—Νάθα την κύτταξε με βλέμμα αποβλακωμένο.

—Τόν είδα, εξακολούθησε η μίς Έλλεν.

—Τόν... εί... δα... τε... Έκανε η Ίνδη, η οποία δεν μπορούσε να πιστέψει στ' αυτιά της.

—Ναί, τόν είδα και του μίλησα!

—Πότε;

—Πρό μιάς ώρας...

Η Ντάι—Νάθα εξακολούθησε να κυττάζει τη μίς Έλλεν και φαινόταν σαν ν' αναρωτιέται πώς είχε τρελλαθεί. Μά, εκείνη έκφραζόταν τόσο ψυχρά, με τέτοια πεποίθηση, ώστε η

μπαγιαντέρα φώναζε στο τέλος:

—Τότε ο άνθρωπος αυτός προστατεύεται από μια υπερφυσική δύναμη.

—Όχι, είπε η μίς Έλλεν. Ο βραχμάνος ο σύντροφός σου άλλαξε το δηλητηριασμένο σου έγχειρίδιο μ' ένα μαχαίρι ακίνδυνο...

Η Ντάι—Νάθα κούνησε μ' απογοήτευση το κεφάλι της και είπε:

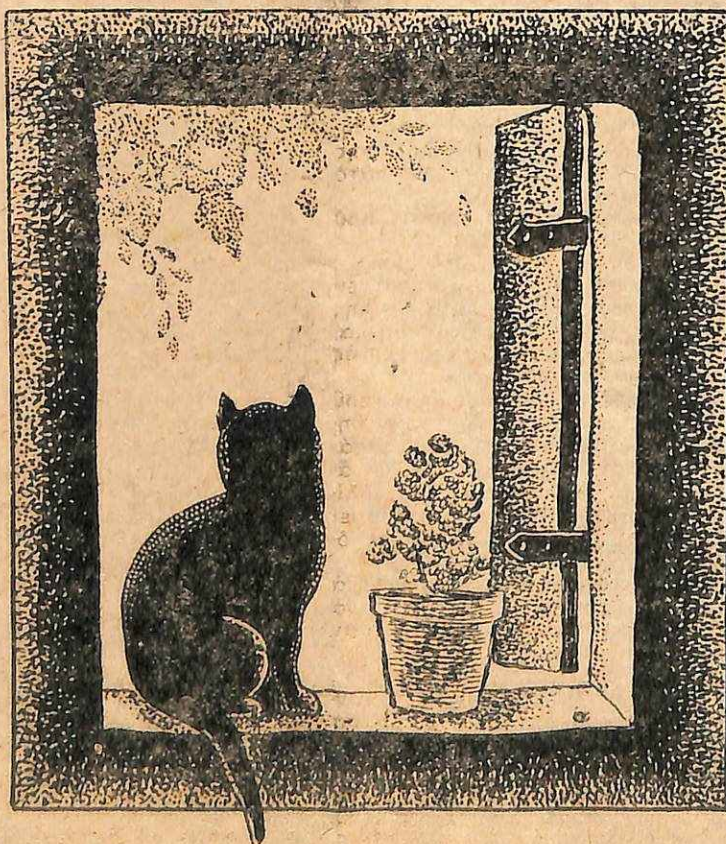
—Προτιμώ να πιστέψω ότι έχει κάποιο φυλαχτό επάνω του.

—Πιθανόν, είπε η μίς Έλλεν, η οποία ήξερε πως δεν μπορούσε να διαλύσει με κανένα τρόπο τη δεισιδαιμονία της Ίνδης, μα έχεις στο κατάστημά σας θανάσιμα δηλητήρια εναντίον των οποίων δεν θα μπόρεση να κάνει τίποτε.

Το μέρος της Ίνδης κατά του Ζάν ντε Φράνς ξυπνούσε σιγά σιγά. Το βλέμμα της έλαμπε και τὰ χείλη της είχαν γίνει λευκά. Όλο το πρόσωπό της είχε πάρει μιά φριχτή έκφραση. —Πού θὰ τὸν βρῶ; ρώτησε τέλος.

—Κατοικεί σ' ένα πολυτελές μέγαρο στο Πικαντίλλυ, είπε η μίς Έλλεν. Περνάει γιά Ίνδης Ναμπάμπ και ονομάζεται Όσμαν.

—Καλά! είπε η Ίνδη. Έπειτα από τρεις ημέρες θ' ακούσετε να μιλούν γιά μένα.

Η μίς Έλλεν είχε ξαναφρονέσει το μανδύα της κ' έτοιμαζόταν να φύγει. Μά ξαφνα στάθηκε ακίνητη, ακούγοντας δυό διακριτικά χτυπήματα στην πόρτα.

Η Ντάι—Νάθα της έδειξε τότε το πίσω μέρος του καταστήματος, στο οποίο η νέα ξετρεξε και κρύφτηκε.

—Ανοίξει! είπε στην Ίνδη. Ένα άοριστο προαίσθημα ειδοποιούσε τη μίς Έλλεν ότι ο άγνωστος αυτός πελάτης θὰ την ενδιέφερε.

Όταν η νέα κρύφτηκε, η Ίνδη μπαγιαντέρα μισάνοιξε την πόρτα και ρώτησε:

—Ποιός είναι;

—Ένας άνθρωπος που πληρώνει πλούσια.

Η μίς Έλλεν ανασκίρτησε ακούγοντας τὸν ἦχο αὐτῆς τῆς φωνῆς.

Η Ίνδη άνοιξε τότε την πόρτα και η μίς Έλλεν που μπορούσε να βλέπει χωρίς να τη βλέπουν, είδε τὸν ἐπισκέπτη. Ήταν ένας άντρας μετρίου ἀναστήματος με μαλλιά πυρρά και γκριζά και πρόσωπο μακρύ και γωνιώδες.

Φορούσε ένα γουνένιο σκούφο, κατεβασμένο ως τὰ μάτια και ο ἀνασηκωμένος γιακάς του μανδύα του, του έκρυβε το πηγούνι.

—Του κάκου κρύβεσαι, φι-

λαράκο μου, μουμύρισε η μίς Έλλεν. Σε άναγνωρίσα!

Ο ἐπισκέπτης έρριξε ένα βλέμμα δύσπιστο γύρω του και ρώτησε την Ίνδη:

—Είμαστε μόνοι;

—Ναί, τὸ ἀπάντησε η μπαγιαντέρα. Τι επιθυμεί η Έξαχότης σας; Κομπολόγια, πίπες, άρώματα;

—Όχι.

—Μήπως θέλει να της πω την τύχη της;

—Ισως, απάντησε ο άγνωστος, στον οποίο αὐτή η απάντησις φάνηκε να ξευπηρετή τὰ σχέδιά του.

Η Ντάι—Νάθα πήρε τότε το χέρι που της άπλωσε ο άγνωστος, το έξέτασε προσεχτικά και είπε σε λίγο:

—Υπάρχει στον κόσμο ένας άνθρωπος που τὸν μισείτε.

—Μέχρι θανάτου! απάντησε ο ἐπισκέπτης.

—Αποπειραθήκατε τρεις φορές να τὸν εξοντώσετε.

—Ναί.

—Και αποτύχατε και τις τρεις.

Ο άγνωστος έγνεψε καταφατικά με το κεφάλι του.

—Ωστόσο, είπε η Ντάι—Νάθα, υπάρχει κάποιο μέσον ν' απαλλαγείτε απ' αὐτόν.

—Α! έκανε ο άγνωστος, ο οποίος βύθισε το βλέμμα του στα μάτια της Ντάι—Νάθα. Ποιό;

—Τὸ δηλητήριο.

—Αὐτὸ σκέφτηκα κ' ἐγώ, εἶπε ψυχρά ο άγνωστος, και ἤρθα ακριβὸς ἐδῶ γιά νὰ τὸ ἀγοράσω...

—Δεν πουλάω δηλητήρια, απάντησε η Ντάι—Νάθα. Σὰς πληροφορήσαν άσχημα.

Αὐτὴ ἡ ἀποροδοκητὴ απάντησις έκανε τὸν άγνωστο νὰ δισιοχωρήσει ένα βήμα. Η προνοητική Ντάι—Νάθα εξακολούθησε:

—Ξέρω ότι με κατηγορούν πως πουλάω δηλητήρια, μα αὐτὸ εἶνε ψέμμα, καλέ μου κύριε. Λέω τὴν τύχη, αὐτὸ εἶν' ὄλο.

—Εκείνη τὴ στιγμή, ακούστηκε ένας ελαφρὸς θόρυβος στὸ πίσω μέρος τοῦ μαγαζιῶ, ένας θόρυβος που δεν τὸν άκουσε ο άγνωστος, μα τὸν έφτασε ὡς τὸ εξασκημένο αὐτί της Ίνδης.

Η Ντάι—Νάθα διευθυνθηκε τότε σε μιά από τις βιτρίνες της, ἐνῶ εξακολουθοῦσε νὰ λήσιν ἐπισκέπτη της:

—Έχω ὥρατα κοραλλένια βραχιόλια, άγαπητέ μου κύριε. Δὲν θέλετε ν' ἀγοράσετε κανένα...

Θὰ μπορούσα επίσης νὰ σὰς πουλήσω κανέναν ὥρατο περσικό ναργιλέ...

—Όχι, δὲν θέλω τίποτε απ' αὐτά, ψιθύρισε ο άγνωστος, τοῦ οποίου ἡ ἀπογοήτευσις ἦταν φανερή.

—Σταθήτε μιά στιγμή νὰ

σας τὰ δείξω, εἶπε ἡ Ίνδη χορευτριά.

Και, πρὶν ὁ άγνωστος προφτάσει νὰ τὴν κρατήσει, πέρασε στὸ πίσω μέρος τοῦ καταστήματός της. Έκεῖ ἡ μίς Έλλεν κόλλησε τὸ στόμα της στὸ αὐτί της και τῆς ψιθύρισε:

—Αὐτὸς ὁ άνθρωπος θὰ νὰ λάβῃ νὰ πραγματοποιήσει τὴν ἐκδίκησί σου. Δῶσε του τὸ δηλητήριο που σου ζητάει και ὡσε μέσα στὸ κουτί που θὰ τὸ βάλης κ' αὐτὸ τὸ χαρτί.

Και τῆς ἔδωσε ένα φύλλο απ' τὸ καρνέ της, στὸ ὁποῖο εἶχε γράψει αὐτὲς τὶς λέξεις: «Δηλητήριο δὸν Ναμπάμπ Όσμαν πρῶτα, ἂν θέλεις νὰ πετύχης».

Έπειτα δὲ ἀπὸ μιάς στιγμῆς σέψι, ἐπρόσθεσε:

—Μὴ τοῦ δώσεις σήμερα παρὰ τὴν ἀναγκαῖα δόσι γιά νὰ σκοτώσῃ ένα μόνο πρόσωπο. Κατάλαβε...

Η Ντάι—Νάθα κούνησε καταφατικά τὸ κεφάλι της και ἔαναγύρισε στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ μαγαζιῶ της μ' ένα μικρὸ κουτί, τὸ ὁποῖο ἀπόθεσε μπρὸς στὸ νυχτερινὸ ἐπισκέπτη της.

—Κυττάχτε, τὸ εἶπε. Έχῳ ἐδῶ ένα κομπολόι με καρύδια στρόχνου που θὰ κάνει περιφημία γιά τὴ δουλειά σας.

Ο άγνωστος ανασκίρτησε και τὴ ρώτησε:

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι τὰ καρύδια τοῦ στρόχνου εἶν' ένα θάνασιμο δηλητήριο.

Τὸ βλέμμα τοῦ άγνωστου, μόλις άκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ἔλαμψε ἀπὸ χαρά. Η Ντάι—Νάθα άνοιξε τότε τὸ κουτί κ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ένα κομπολόι με χοντροὺς μαύρους κόκκους που εἶχανε ένα παράδοξο άρωμα.

—Μπορεῖ, εἶπε, νὰ φοράῃ κανεῖς τὸ κομπολόι αὐτὸ και νὰ παῖξῃ μαζί του χωρίς κανένα κίνδυνο. Μὰ δὲν σὰς συμβουλεύω καθόλου, άγαπητέ μου κύριε, νὰ διαλύσετε ένα κόκκο στὸ σὲ ὁποιοδήποτε οἰνοπνευματώδες ποτὸ και νὰ τὸ πιῆτε κατόπιν.

—Α!... Και γιατί;

—Γιατί, ἀπλοῦστατα, θὰ πεθάνετε ἔπειτ' ἀπὸ πέντε λεπτά.

Ο άγνωστος πήρε τὸ κομπολόι και, ἀφοῦ τὸ εξέτασε, παρατήρησε ὅτι ἔλειπαν πολλοὶ κόκκοι του.

—Μά, εξακολούθησε, ἡ Ντάι—Νάθα στοιχίζει πολὺ ακριβά.

—Πόσο;

—Εἰκοσιπέντε γκινέες ὁ κόκκος.

—Εἶνε ακριβὸς, πράγματι, παρατήρησε ο άγνωστος.

—Όχι, γιατί κάνει περιφημία τὴ δουλειά του. Πρέπει νὰ σπεῖρῃ κανεῖς γιά νὰ θερίσῃ.

—Αὐτὸ εἶνε ὠστό.

—Ακούστε, ἤρθε ἐδῶ πρὸ μὴνός κάποιος κύριος που δὲν εἶχε πεντάρα στὴν τσέπη του. Τοῦ πουλήσα ένα κόκκο με πίστωσι γιατί φαινόταν τίμιος...

—Ε λοιπόν, μ' αὐτὸ τὸν κόκκο ἔστειλε στὸν ἄλλο κόσμο κάποιο συγγενὴ του, τὸν ὁποῖο κληρονόμησε κ' εἶται ἔγινε πλούσιος μέσα σὲ λίγες μέρες.

—Και σὲ πλήρωσε; ρώτησε ο άγνωστος χαμογελώντας.

—Ό! ναί, τὴν ἄλλη μέρα πρὶν χτυπήσει τὸν ἔγχρὸ του, ὁ άγνωστος ἔβγαλε τότε εἰ-

κοσιπέντε γκινέες ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του και τὶς ἔβαλε στὸ χέρι τῆς Ίνδης, λέγοντας.

—Παίρνω ένα κόκκο...

Η Ντάι—Νάθα ἔβγαλε τὴ μεταξένια κλωστή τοῦ κομπολογιῶ, πήρε ένα κόκκο και τὸν ἔβαλε μαζί με τὸ σημεῖο-

μα τῆς μίς Έλλεν μέσα σ' ένα ὡμορφο κουτάκι άρωματισμένο. Ο άγνωστος ἔχωσε τὸ κουτί στὴν τσέπη του, κατέβασε τὸ σκούφο του ὡς τὰ μά-

τια του, ἀνέβασε τὸ γιακά τοῦ ἑпанωφοριῶ του και ἔφυγε, λέγοντας:

—Καλὴ ἀντάμωσι.

—Νὰ ένας άνθρωπος, που κ' ἐγώ, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, τὸν νόμιζα γιά νεκρὸ! μουμύρισε ἡ μίς Έλλεν βγαίνοντας απ' τὴν κρύπτη της.

Η Ντάι—Νάθα ἐν τῷ μεταξύ εἶχε κλειδώσει τὴν ἐξόδου και ἔαναγύρισε κοντά της.

—Άκουσε καλά αὐτὰ που θὰ σοῦ πῶ, εἶπε ἡ μίς Έλλεν, ἀκούμπώντας τὸ χέρι της στὸν

ὄ Ζάν ντε Φράνς εἶνε τὸ σπαθὶ τοῦ ἔγχρῳ του, που πρέπει νὰ τὸ συντρίψῃ...

—Α! ἂν τὸ κάνει αὐτὸ, φώναξε ἡ Ίνδη, θὰ γίνῳ σκλάβος μου.

—Δυστυχισμένη τρελλή! εἶπε ἡ μίς Έλλεν μ' ένα χαμόγελο οἴκτου. Ξεχνὰς λοιπὸν πῶς εἶσαι ὄργανο τῆς θελήσεώς μου;

—Διατάχτε με λοιπὸν, θὰ ὑπακούω ἀμέσως.

—Όταν ξεμπερδέψῃ τὸ Ζάν ντε Φράνς, ὁ άνθρωπος που εἶ-

δες ἀπόψε θάρθῃ πάλι νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα σου. Έσὺ δ' ἂν εἶνε τὸ πῶσόν που θὰ σοῦ προσφέρῃ; Θὰ τοῦ δείξῃς μόνον τ' ἀξιοπεριέργα που ἔχεις ἐδῶ μέσα και θὰ τὸν ἀφήσῃς κατόπιν νὰ μῆι μαζί σου στὸ πίσω μέρος τοῦ μαγαζιῶ σου.

—Μὰ γιατί; ρώτησε ἡ Ίνδη.

—Γιατί, τῆς απάντησε ἡ μίς Έλλεν τινίζοντας, μιά-μιά τὶς

νάμεσα σ' ένα κομμάτι λαρδί και μιά φτερούγα κόττας.

Ο Βίλλας ἔτρωγε μουρμουρίζοντας και κλωτσούκε κάθε τόσο τὸ σκύλο του.

Ο Βίλλας εἶχε γίνει ὁ πραγματικὸς κληρονόμος τοῦ Παληοῦ Άσμπουργκ, ἀφοῦ πῶς πληροφορήθηκε τὸ θάνατο τοῦ σέρ Τζέιμς. Τὸ ὑποστατικὸ αὐτὸ ἦταν πολὺ μικρῆς σημασίας γιά νὰ τοῦ τὸ ἀμφισβητήσουν, και, παρ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσι που ἔδειχνε στὸν κύριό του, εἶχε παρηγορηθεῖ εὐκόλα γιά τὸ θάνατο τοῦ κληρονόμου τὰ ἀγαθὰ του.

Ο Βίλλας εἶχε κρατήσει στὴν ἀρχὴ μουσικὸ τὸ θάνατο τοῦ σέρ Τζέιμς, ἔπειτα ὅμως τὸν ἀνακούλωσε, καθιστώντας γνωστὸ ὅτι ὁ κύριός του τὸν εἶχε κάνει κληρονόμο του. Οἱ τρεῖς ὑπομνησθέντες τοῦ ὑποστατικῶ κ' οἱ ὑπῆρες που εἶχε ἀφήσει ὁ σέρ Τζέιμς, φαινόταν πῶς πίστευαν στὰ λόγια τοῦ Βίλλας. Μὰ ὁ Βίλλας δειχτηκε πολὺ σκληρὸς πρὸς τοὺς πρώην συναδέλφους του κ' οἱ ὑπῆρες τοῦ ζήτησαν τοὺς μισθοὺς τῶν και ἔφυγαν. Ο Βίλλας θὰ παρηγοριόταν εὐκολώτατα γιά τὴ φυγὴ τῶν, ὅπως εἶχε παρηγορηθεῖ και γιά τὸ θάνατο τοῦ κυρίου του, μα ἡ ἀναχώρησι τῶν ὑπηρετῶν τοῦ προκάλεσε διαφορὲς φήμες στὸν τόπο και ὁ άστυνόμος τῆς περιφέρειᾶς παρουσιάστηκε ένα πρωὶ στὸ Παλῆ Ὑσμπουργκ, τὸ πρωὶ τῆς ἰδίας ἡμέρας που βρισκόμουν τὸ σέρ Τζέιμς νὰ τρώῃ χωρίς κέφι. Ο άστυνόμος τοῦ εἶχε πεί

—Ο κύριός σου πέθανε. Ἄν ὅπως ἰσχυρίζεσαι, εἶσαι κληρονόμος του, πρέπει σὲ ὀχτὼ μέρες νὰ μοῦ παρουσιάσῃς τὴ διαθήκη του. Ἄλλοιῶς τ' ἀγαθὰ τοῦ κυρίου σου θὰ κατασχεθοῦν.

Αὐτὴ ἡ ἀπειλὴ τοῦ άστυνόμευ εἶχε ταραξεί πολὺ τὴν εὐτυχία τοῦ μάστορ Βίλλας. Τοῦ εἶχε κόψει τὴν δρεξί τόσο γιά τὸ φαί, ὅσο και γιά τὸ ποτιό. Ο σκύλος ἐν τῷ μεταξύ εξακολουθοῦσε νὰ κρινιάζῃ ὀλοένα.

—Α! θὰ σωπάσῃς ἐπὶ τέλους; φώναξε ὁ Βίλλας, και, ἀφοῦ σηκώθηκε με ὀργή, ξεκρέμασε απ' τὸν τοῖχο ένα μα-

στιγνί.

Ο σκύλος τοῦ εἶδειε τὰ μύτερά του δόντια και πήγε και πλάγιασε στὴν πόρτα, μουγκρίζοντας πάντα.

Ο Βίλλας κάθησε πάλι στὸ τραπέζι, μιλώντας δυνατὰ και καταρώμενος τὸν άστυνόμο και τοὺς άγγλικὸς νόμους που ἡ θείαν νὰ τὸν...ἀπογυμνώσουν απ' τὴν περιουσία του.

—Έξαφνα ὁ Μποῦλ τέντωσε τ' αυτιά του, μωρίστηκε τὸν ἀέρα κ' ἔφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ένα δυνατό οὐρλιασμα. Με τὴν δευτέρω κείνη τῆς ἀκοῆς του, ὁ σκύλος εἶχε ξεχωρίσει ἀνάμεσα στὸς θορύβους τῆς καταγίδος, τὸ βῆμα ἑνὸς ἀλόγου που κατέβαινε τὸ δρόμο το μονοπάτι, που ὀδηγοῦσε στὸ Παλῆ Ὑσμπουργκ.

Ο Βίλλας γύρισε τὸ κεφάλι του και εἶδε τὸ σκύλο του ἀνορθωμένο μπρὸς στὴν πόρτα. Τότε κατάλαβε ὅτι κάποιος παραπληνόμενος ταξιδιώτης θάρχοταν νὰ τοῦ ζητήσει φιλοξενία. (Ακολουθεῖ)

Η μίς Έλλεν

ῶμο τῆς Ίνδης, ἂν δὲν θέλεις νὰ καὶς ὡς μάγισσα και δηλητηριάστρια, μὴν πουλήσῃς πεία οὔτε ἑναν κόκκο απ' αὐτὸ τὸ κομπολόι!

—Οὔτε στὸν άγνωστο που ἔφυγε πρὸ ὀλίγου;

—Πρὸ πάντων σ' αὐτόν;

—Μὰ ἂν ἐπιμένει, ἂν ἀπειλήσει πῶς θὰ με καταγγεῖλῃ;

—Η μίς Έλλεν κύτταξε τὴ μπαγιαντέρα στα μάτια και τῆς εἶπε:

—Σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σοῦ παραδῶσω τὸν κλέφτη τῶν θησαυρῶν τοῦ θεοῦ Σίβα. Έκράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου. Ο άγνωστος που ἔφυγε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ δῶ θὰ ἔχη σκοτώσει τὸ Ζάν ντε Φράνς μέσα σὲ ὀχτὼ μέρες...

Η Ντάι—Νάθα ἔβγαλε μιά άγρια κραυγὴ κ' ἄρχισε νὰ σαλεύῃ τὰ χέρια της σαν Μαινὰς.

—Εἶστε βέβαιη γι' αὐτό; ρώτησε τὴ μίς Έλλεν, σφίγγοντας τὴν μέσα στα μπράτσα της.

—Ναί, γιατί ὁ άνθρωπος αὐτὸς ἐν' ἑνας ἀνάνδρος και πρὶν χτυπήσει τὸν ἔγχρὸ του, θὰ θελήσῃ νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ.

λέξεις της, γιατί ἂν ἡ τύχη τὰ φέρει εἶσι και ἀνασάνει κανένα ἀπὸ τ' άρώματα που ζαλίζουν γιά πάντα τὴ σέψι ἢ νὰ τοιμηθῇ με καμμία καρφίτσα, μουσκεμένη μ' ἐν' απ' αὐτὰ τὰ κεραυνόβολα δηλητήρια γιά τὰ ὁποῖα μοῦ μίλησες μιά μέρα, ἡ Ίνδη Ντάι—Νάθα θὰ κερδίσῃ μέσα σὲ δέκα δευτερόλεπτα περισσότερο χρυσάφι απ' ὅσο θὰ μάξω με κόπο μέσα σὲ δέκα χρόνια.

—Τότε θὰ βοηθίσῳ τὴν τύχη! εἶπε με βαθεῖα φωνὴ ἡ Ντάι—Νάθα.

VIII

—Θὰ σωπάσῃς, Μποῦλ! φώναξε ὁ Βίλλας, ὁ ἱπποκόμος τοῦ σέρ Τζέιμς, δίνοντας μιά γερὴ κλωτσιά σ' ένα σκύλο που δὲν ἔπαυε νὰ μουγκρίζει κάτω απ' τὸ τραπέζι.

Ο Βίλλας καθόταν στὴν κουζίνα τοῦ ὑποστατικῶ τοῦ κυρίου του τοῦ Παληοῦ Άσμπουργκ, ἑνα βράδυ που ἡ βροχὴ ἔπεφτε

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Ένας άσπονδος έχθρος του Σαίξπηρ. Η άφιξη του βαρωνίσκου σέρ Λούσι στο Λονδίνο. Τα κωμικοτραγικά επεισόδια μιας πρεμιέρας. Ο βαρωνίσκος γίνεται έξω φρενών. Σαίξπηρ και Έλισάβετ. Η εκτίμηση της βασιλίσσης προς τον μεγάλο ποιητή. Όπου ο Σαίξπηρ συγχωρεί τον έχθρό του, κτλ.

Ε προηγουμένον φύλλο της «Οικογενείας» διηγήθηκε πως ο Σαίξπηρ έφυγε από την πατρίδα του, το Στράτφορντ, και πως ο σέρ Τόμας

Λούσι, ένας βαρωνίσκος Γέριανος και στενοκέφαλος, έγινε άφορητος ν' αναγκασθεί ο μεγάλος Άγγλος ποιητής, για μια άσημαντη νεανική τρέλλα να εγκαταλείψει βιαστικά το σπίτι του, τη γυναίκα του και τα παιδιά του και να ζητήσει καταφύγιο στο Λονδίνο.

Σήμερα θα σας διηγήσουμε πως χάρις στη μεγαλοψυχία του ο Σαίξπηρ κατόρθωσε να μετατρέψει το άσπονδο μίσος του σέρ Λούσι έναντιον του σε αλογία ευγνωμοσύνη και αφοσίωση.

Είπε γνωστόν πόσο η βασίλισσα της Άγγλιας Έλισάβετ εδραίωσε και υποστήριξε τον μεγάλο ποιητή και πως, σαν ξυπνη γυναίκα που ήταν είχε αντίληφθεί άμέσως τη μεγαλοψυχία του Σαίξπηρ και κολακεύοντά να συνεργάζεται μαζί του. Λένε μάλιστα πως αυτή του έδωσε τις υποθέσεις για μερικά έργα του, όπως π.χ. της τραγωδίας του, «Ερρίκος Δ'».

Την εποχή που η δόξα του Σαίξπηρ βρισκόταν στο κατακόρυφο, έτυχε να πάει ο σέρ Λούσι στο Λονδίνο για μια υπόθεσή του. Ο βαρωνίσκος δεν είχε μεγάλη άσκημη περιουσία, ήταν όμως ο μόνος κληρονόμος ενός πλουσιωτάτου αδελφού της μητέρας του. Ο θεός αυτός του σέρ Λούσι, ένας θερμοκέφαλος πουριτανός, είχε ανακατευθεί σε κάποια συννομία έναντιον του Άγγλικού θρόνου και όταν απέδειχθη ή ανοχή του, διατάχθηκε ή σύλληψή του. Αυτό όμως κατόρθωσε να δραστηριοποιηθεί και να καταρτίσει στην Πενσιρική Εδρωτή. Τότε το Κράτος, μη μπορώντας να συλλάβει τον ίδιο, κατέσχεσε την περιουσία του. Όταν βύρτα από λίγα χρόνια πέθανε στην Εξορία, ο κληρονόμος του, ο σέρ Λούσι, αποφάσισε να πάει στο Λονδίνο για να ζητήσει από τη βασίλισσα τη χάρι να άρει την κατάσχεση της περιουσίας του θείου του, αφού άνηκε πια σ' αυτόν. Ο Σαίξπηρ πληροφορήθηκε την άφιξη του σέρ Λούσι στο Λονδίνο και τους σκοπούς του. Αμέσως με το σιγυριό πνεύμα που τον διέκρινε, σκέφθηκε να έπωφεληθεί της ευκαιρίας για να γελήσει άλλη μια φορά εις βάρος του ανθρωπού, ο οποίος είχε επηρεάσει τόσο πολύ το μέλλον του.

Έπειτ' από λίγες μέρες επρόκειτο ν' ανεβασθεί στο θέατρο της «Φαίρας» το τελευταίο έργο του ποιητή «Η εθιμική γυναίκες του Ουίνδσορ». Ο Σαίξπηρ, θέλοντας να ευχαριστήσει τη βασίλισσα, είχε προσθέσει στο έργο του, το πρόσωπο του ερωτευμένου Φάλσταφ, το οποίο είχε επινοήσει ή Έλισάβετ' μά την τελευταία στιγμή, ο

ποιητής πρόσθεσε κι' ένα άλλο πρόσωπο ακόμα, το δικαστή Σάλοου, στο οποίο σατόριζε με την άφραστη τέχνη του το βαρωνίσκο σέρ Λούσι. Κατά την ημέρα μάλιστα της πρώτης παραστάσεως έστειλε στο βαρωνίσκο ένα εισιτήριο δωρεάν για να μπορέσει να την παρακολουθήσει.

Με την επαχθήτοιχη περιφάνειά του ο ευπατριδής υπέθεσε ότι αυτή ή πρόσκλησις θα ήταν μία έξαιρετική τιμή που έκαναν οι ήθοιοι μόνο στα έξεχοντα πρόσωπα που βρισκόντουσαν στην πρωτεύουσα.

Η Έλισάβετ της Άγγλιας

Και όπως ήταν επόμενο έσπευσε να πάει στο θέατρο. Στρογγυλοκάθισε σ' ένα θεωρείο της πρώτης σειράς, πήρε β' φως επίσημο και φούσκωνε σαν διάνους...

Με συγκατάβασι έρχινε που και που ένα βλέμμα προστατευτικό στους ήθοιους που τον κίττασαν με έκτακτο ενδιαφέρον.

Σαφινικά, ο ήθοιος που έπαιξε το ρόλο του δικαστού Σάλοου, παρουσιάστηκε στη σκηνή. Η φορεσιά του ήταν όμοια με του σέρ Λούσι, ή φωνή του απαράλλαχτη με τη δική του, ή κινήσεις του ίδιες, ως και ή επαχθήτοιχη προφορά του δεν άλλαζε καθόλου. Η όμοιότης του δικαστού με τον ευπατριδή του Στράτφορντ ήταν τόσο καταπληκτική, τόσο χτυπητή, ώστε σιγά-σιγά οι θεαταί την αντίληψη

φθισαν και ένας-ένας γύριζαν και κίττασαν τον σέρ Λούσι.

Κ' έφαρνα τα γέλια ξεσπασαν ακράτητα απ' όλες τις μεριές και ή αίθουσα συγκλονιζόταν από τα χειροκροτήματα των θεατών. Τότε και ο σέρ Λούσι αναγνώρισε επί τέλους τον έαυτό του στο γελοίο πρόσωπο του δικαστού. Έγινε έξω φρενών και έξέσπασε σε ύβρεις και απειλές έναντιον των ήθοιων. Σε μια στιγμή μάλιστα πετάχτηκε από το θεωρείο του και ώρησε προς τη σκηνή.

— «Αθλιο! φώναξε, τραβώντας»

πως βάσταξε άρκετά ή γελιοποίησις του έχθρου του και φώναξε δυο ευφωστους εργάτες της σκηνής οι οποίοι άρπαξαν τον έξαλλο ευπατριδή στα χέρια τους και τον μετέφεραν στο πανδοχείο όπου έμενε.

Την άλλη μέρα ή βασίλισσα έστειλε και φώναξε τον Σαίξπηρ. Η Έλισάβετ είχε πληροφορηθεί το νέο θρίαμβο του άγαστημένου της ποιητού και ήταν τόσο ένθουσιασμένη γι' αυτό ώστε του είπε:

— Σαίξπηρ, πές μου τί θέλεις να κάνω για σένα.

— Αφού είνε έτσι, Μεγαλειοτάτη, απάντησε ο ποιητής, επιτρέψατέ μου να σας ζητήσω μια χάρι για έναν ευπατριδή που χάπτε με πλήγωσε τόσο βαθειά, όσο κανένας άλλος στον κόσμο... Ονομάζεται σέρ Λούσι. Αυτός έγινε αίτια να φύγω από τη γενέτειρά μου, το Στράτφορντ, και να εγκαταλείψω την οικογένειά μου...

— Πως; τον διέκοψε ή βασίλισσα με άπορία. Γι' αυτόν τον άνθρωπο μου ζητάτε χάρι;

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη! Γιατί, αν δεν ήλπιζε αυτός, ο Σαίξπηρ σήμερα δεν θα ήταν παρά ένας μικρότερος. Αυτός ζωντανέψα την ποιητική φλόγα της ψυχής μου. Αυτός έγινε άφορητος να έλθω στο Λονδίνο, όπου ή Δόξα με περίμενε! Κ' επί τέλους, Μεγαλειοτάτη, αν δεν ήταν αυτός, δεν θα είχα σήμερα την ευτυχία να βρισκόμαι γονατιστός μπροστα σας για να σας ζητήσω μια χάρι!

— Ω, αγαπητέ μου ποιητή! φώναξε ή Έλισάβετ δίνοντάς του το χέρι. Ήξερα πάντοτε πως είχατε ευγενική ψυχή και είμαι τόσο περήφανη για τον ένδοξο ποιητή μας, ώστε με χαρά θα σας κάνω τη χάρι που μου ζητάτε... Πέστε μου τί θέλετε.

Ο Σαίξπηρ, τότε, διηγήθηκε στη βασίλισσα την υπόθεσι του σέρ Λούσι και, τελειώνοντας την παρακάλεσε να διατάξει να επιστραφεί στο βαρωνίσκο ή περιουσία του θείου του.

— Άς είνε! είπε ή Έλισάβετ, αφού σκέφθηκε λίγο. Το χθεσινό έπεισόδιο, το οποίο έμαθα, μου έδωσε την επιθυμία να γνωρίσω αυτό τον άνθρωπο, και προτού του κάνω τη χάρι που μου ζητήσατε, θα διατάξω να μου τον παρουσιάσουν εδώ.

Η βασίλισσα διάταξε πράγματι σχετικούς τον άξιωματικό της ύπαιθεσίας και ός ότου να φτάσει ο σέρ Λούσι, άρχισε φιλολογική συζήτηση με τον Σαίξπηρ.

Εν τω μεταξύ ο θυμός του σέρ Λούσι είχε μετριασθεί κάπως, μά ή προσβολή που του είχε γίνει ήταν πολύ βαρεία και ο βαρωνίσκος δεν συγχωρούσε εύκολα τέτοιες προσβολές.

Γι' αυτό, την άλλη μέρα βγήκε από το πανδοχείο με την απόφασι να πάει στην Άστυνομία και να υποβάλει μήνυσι έναντιον των ήθοιων της «Φαίρας». Σαφινικά όμως, ένας άξιωματικός με μερικούς στρατιώτες παρουσιάστηκαν μπρο-

στά του και τον διέταξαν να τους ακολουθήσει.

— Θάρρο πώς κανετε λάθος! είπε ο ευπατριδής μ' άγέροχο ύφος. Είμαι ο βαρωνίσκος σέρ Λούσι!

— Το ξέρω! — αποκρίθηκε ξερά ο άξιωματικός. Κατά διαταγή της Α. Μεγαλειότητος, όφείλετε να με ακολουθήσετε χωρίς αντίστασι, γιατί άλλως θ' αναγκασθώ να μεταχειρισθώ βία.

— Μά δεν έκανα κακό σε κανένα! διαμαρτυρήθηκε ο σέρ Λούσι. Άπ' έναντιος εγώ έχω παράπονα έναντιον...

— Πως! Τολμάτε και παραπονείστε, ύστερα από το άθλιο φρόσιμό σας χθές το βράδυ στο θέατρο. Βρίσκατε, προσβάλατε και απειλήσατε πρόσωπα που προστατεύονται από την Α. Μεγαλειότητα! Μά την πίστι μου, έχετε μεγάλη άναίδεια!

Ο βαρωνίσκος άρχισε να σκέπτεται πως πιθανόν να το είχε παρακάνει, και μετανόωντας τώρα πικρά για τον άνοητο θυμό του της παρασμένης βραδείας. Όστόσο ακολουθούσε χωρίς αντίστασι τον άξιωματικό, και προσπαθούσε στο δρόμο να του εξηγήσει πως τον είχαν προκαλέσει και πως είχε πέσει θυμώ μιάς φορητής πλεκτάνης.

— Αμφιβάλλω αν αυτές ή δικαιολογίες σας θα σας σώσουν—είπε ο άξιωματικός. Η βασίλισσα είνε πολύ θυμωμένη μαζί σας και θέλει να σας δικάσει μόνη της.

— Ω! Θεέ μου! φώναξε μ' απελπισία ο σέρ Λούσι, ο οποίος είχε άρχισει να χάνει το θάρρος του. Τί δυστυχής που είμαι! Ήλθα στο Λονδίνο για να ζητήσω χάρι και κινδυνεύω να μπω στη φυλακή!

— Πάρφ! έκανε ο άξιωματικός. Αν γλυτώσατε με μια άλλη φυλάκιση, πρέπει να είστε ευχαριστημένος.

Όταν έφθασαν στο παλάτι κι' ο άξιωματικός έμπασε τον σέρ Λούσι στο γραφείο της βασίλισσας, ο ευπατριδής ξεχνώντας την έθιμοτυπία της Αδλής, έπεσε μπροστά στα πόδια της Έλισάβετ, φωνάζοντας:

— Μάρτυς μου ο Θεός, κι' όρκίζομαι στην τιμή μου, πως δεν είχα σκοπό να προσβάλλω τη Μεγαλειότητα σας! Απεναντίας ήλθα στο Λονδίνο για να σας ζητήσω χάρι!

— Τα γνωρίζω όλα, απάντησε με αυστηρό ύφος ή Έλισάβετ. Έρχεστε για να ζητήσετε ν' ανακάλεσω τη δήμευσι της περιουσίας του θείου σας, ενός προδότη! του οποίου είστε ο κληρονόμος, και δεν βρήκατε άλλο καλύτερο μέσο για να επιτύχετε το σκοπό σας, παρά να προσβάλετε δημοσία τον άνθρωπο που κάθε μέρα δοξάζει περισσότερο τη βασιλεία μου!

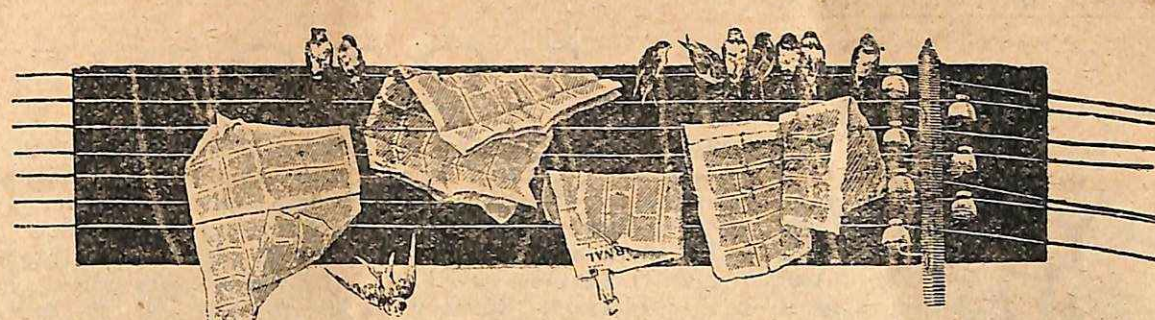
Ύστερα, γυρίζοντας προς τον Σαίξπηρ, ή βασίλισσα είπε:

— Σαίξπηρ, εσάς επρόσβαλε ο σέρ Λούσι. Σας παραδίδω λοιπόν τον έχθρο!

Ο σέρ Λούσι, άκούγοντας το όνομα του έχθρου του, τον οποίο δεν είχε αντίληφθεί μέσα στη σύγχισή του, σήκωσε τα μάτια του και σαν αντίκρουσε τον συμπατριώτη του, φώναξε μ' απελπισία:

— Πάει! Χάθηκε!

— Μεγαλειοτάτη, είπε ο Σαίξπηρ είμαι βέβαιος πως ο σέρ Λούσι μετανόησε για τη διαγωγή του και, αντί να μηνιακω για ό,τι μου έκανε, σας ικετεύω να του παραχωρήσετε τη χάρι που

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

Οι λύκοι και ή πανζέληνης. Πως ξεμπερδεύουν τα άλογα. Η ικανότης τους να διασθάνωνται τους κινδύνους. Πως περνούν τα παγωμένα ποτάμια. Πονηρίες και τεχνάσματα των λύκων. Πως μπαίνουν μέσα στις στάνες. Όπου οι λύκοι συνήθως είνε, κλπ. κλπ.

Οι λύκοι έχουν πολύ παράξενες συνήθειες.

Όταν το γεμάτο φεγγάρι χύνει το άναυτο άσμη του, έφημερίζονται κι' αυτοί, όπως οι άνθρωποι απ' το φως του, μυσούνται σε μιά λακα και οδριάζουν άπαισία όλοι μαζί, σαν να μπήκαν όλα τα δαιμόνια της κολάσεως μέσα των!

Έξ' άλλου είνε περιέργος ο τρόπος που μετχειρίζονται οι λύκοι για να ξεμπερδεύουν τα μεγάλα ζώα, προ πάντων τα άλογα, τα οποία σ' άνοιχτή πάλη θα μπορούσαν να τους ξεκρίνουν με τις κλωστές τους.

Γνωρίζουν οι λύκοι ότι το άλογο έχει μεγάλη περιέργεια. Σας ζητά.

— Και ποιος θα μου έγγυηθή για τον πατριωτισμό του, και για την αφοσίωσή του; ρώταει ή βασίλισσα.

— Εγώ, Μεγαλειοτάτη, αν το επιτρέπετε. Ο σέρ Λούσι είνε ένας έντιμος ευπατριδής και δεν μπορεί ν' άθετήση το λόγο του. Σαν ευπατριδής που είμαι κι' εγώ, και σαν συμπατριώτης του σέρ Λούσι, έγγυομαι γι' αυτόν και με τη ζωή μου άζωμα.

— Λούσι!—είπε τότε ή βασίλισσα—μπορείτε να όπερηφανεύεστε γιατί είστε αυταριωτής του μεγάλου μας ποιητού! Πηγαίνετε, κινήτε μια άναφορά στο Υπουργείο και θα δώσω διαταγή να άνακληθώ ή κατάσχεσις της περιουσίας του θείου σας...

Ο σέρ Λούσι νόμισε πως όνειρεόταν. Δεν πίστευε στ' αυτιά του και ξεχνώντας πάλι την έθιμοτυπία, έτρεξε, κι' έσπεξε το χέρι του γενναίου άνδρου έχθρου του.

— Σαίξπηρ!—φώναξε ο βαρωνίσκος τρελλός απ' τη χαρά του. Η ζωή μου σου άνήκει... Το σπίτι μου θάνα διό σου, όπως και τα κτήματά μου... Γκρέμισε και τους τοίχους άκόμα αν θέλεις και σκότωσε όσο κινήγη επιθυμεί στα κτήματά μου... Κι' αν ποτέ έβεις την άνάγκη μου, φώναξε μέλ...

Μ' ένα βλέμμα της ή Έλισάβετ ανακάλεσε τον βαρωνίσκο στην έθιμοτυπία και τότε ο σέρ Λούσι υποκλίθηκε βαθειά μπροστά στη βασίλισσα, έφριξε ένα τελευταίο βλέμμα γεμάτο ευγνωμοσύνη στον σωτήρα του και βγήκε από το βασιλικό γραφείο.

Δύο μέρες άργότερα, ή άπόδειξις του είχε κανονιστεί και ο τελευταίος κληρονόμος γύρισε στο Στράτφορντ, όπου διηγήθηκε ό,τι του έκανε, σας ικετεύω να του παραχωρήσετε τη χάρι που

πλύνονται λοιπόν στο πέρισμαί του και προσποιούνται το νεκρό.

Όταν το άλογο σιμώσει και χιμυλώσει το κεφάλι του να τους μυσήσει, το άρπάζουν άσφρα από τη μούρη κι' έτσι καθώς είνε τρομαγμένο, το καθάλλικεθουν στο σβέροχο, του άνοίγουν άψε-σβίσε τις φλέβες του λαιμού και του ρουφάνε άπληστα το αίμα!...

Η ικανότης που έχουν οι λύκοι να διασθάνωνται τους κινδύνους είνε καταπληκτική.

Οι λύκοι του Βορρά, κατά τον

δοκτορά Ραί, όταν πρόκειται να περάσουν παγωμένο ποτάμι, καταλαμβάνουν τα μέρη όπου ο πάγος δεν είνε άρκετά στερός και άραιώνονται για να μη σπάσει από το βάρος των ό πάγος. Έτσι περνούν ένας-ένας χωρίς κίνδυνο.

Την ιδιότητα αυτή έχουν κληρονομήσει και οι λυκοσκυλοι των Εσκιμώων, οι οποίοι χρησιμοποιούνται να σώσουν έλαφους άπ' από τον πάγο. Έτσι οι Εσκιμώοι χάζι στο ένδοξο των σκύλων των, άποφύγουν μεγάλους κινδύνους.

Όταν πρόκειται ο λύκος να τρώσει σε καμιά στάνη, διαλέγει πάντα με σοφό ύπολογισμό το

σημείο απ' το οποίο θα μπη, ώστε ναχρη πάντοτε κόντρα τον άνεμο. Αυτό το κάνει για να πάρη ό άέρας μακριά την χαρακτηριστική όσμη που βράζουν τα χνότα του και το τομάρι του και να μην τον παίχουν μυρωδιά οι σκύλοι.

Όταν ο λύκος βρεθεί άνάμεσα στο κοπάδι, κόβει και οίχνει κάτω όσα μπορείει πρόβατα. Το κάνει δέ αυτό άπλώς από άιμοβόρο εύχαρίστησι για να χύσει αίμα!...

Τέλος, όταν φύγει, μόνον ένα πρόβατο παίρνει μαζί του όπ' τα πολλά πούχει πνίξει!...

Είνε άξιοθαύμαστη ή πονηρία, που μεταχειρίζονται οι λύκοι στην περιφέρεια, που έχουν τη φωλιά τους και ανατρέφουν τα μικρά τους. Ποτέ δεν περνούν τα πρόβατα της περιφέρειας αυτής. Και πάντοτε πηγαίνουν πολύ μακριά και ζητούν την λεία τους.

Γιατί έξερουν πολύ καλά, ότι αν οριζτούν στις στάνες έχει γύρω, θα φέρουν σε άναστάσει τους τσοπαναρέους και θα τους αναγκάσουν να βγουν πανανιά και να τους καταδώσουν.

Σε μια τέτοια περίπτωση τα μικρά τους θα διέτρεχαν μεγάλο κίνδυνο, πράγμα που θέλουν ν' άποφύγουν...

Κι' οι τσοπαναρέοι όμως μεταχειρίζονται την ίδια πονηρία. Δεν έξολοθρεύουν ποτέ τις λυκοφωλιές της περιφέρειας τους, όταν τις άνακαλύπτουν. Γνωρίζουν απ' την πείρα, ότι αυτές αποτελούν άσφάλεια για την περιοχή τους απ' τους λύκους.

Κι' έτσι τσοπαναρέοι και λύκοι κάνουν ένα είδος σιωπηρής άναχωρίας μεταξύ των.

Δεν γελιούνται όμως οι τσοπανηδες, σαν τους σκύλους. Αδισί, όταν ανακαλύψουν λυκοφωλιά, δέχονται τα λυκοπούλια απ' το ποδι και τα σκοτώνουν διαν μεγάλωση.

Κατά την όμοιοτητα των τσοπαναρέων, ή λυκοφωλιές είνε πάντοτε στρογγυλές με άρνίσια κρυνία! Κι' αυτό γιατί οι λύκοι τρέφουν τα μικρά τους με άρνίσια μασά κι' άποφύγουν όσο μπορούν να τα βρύνουν.

Σπάζουν δηλαδή τα κεφάλια των άρνιων, τα βάζουν άνοιχτά μπροστά τους κι' αυτά πιπιλίζουν με λαιμορύχια το μασάλο.

Τέλος όταν τ' άλογα θέλουν να προφυλαχθούν από τους λύκους, κροτούν σ' αυτούς τα νύκτα των έφώνωντας τα κεφάλια τους. Κατ' αυτόν τον τρόπο οι λύκοι δεν μπορούν ούτε να τα πλησιάσουν καν...

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΤΟΤ

ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΣΕΛΕΡΙΕ

ΡΗΜΟ παιδί της τύχης, γεν νημένος από αγνο-σους γονείς, ο Ζάν Λουί είχε περάσει την πιο σκληρή και δυστυχισμένη ζωή. Είχε δώσει τα

πιο βαριά και άχαρα επαγγέλματα: φορτωτής σε λιμάνια, παλαιστής σε πανηγύρια, ιπποκόμος, δασοφύλακας. Επειδή όμως ήταν βίαιος, περήφανος, κι' άγαπούσε την ελευθερία του, σε τίποτε άλλο, δεν κατάφερε να μείνει πολύ καιρό σε καμιά δουλειά. Από τη Γαλλία, όπου είχε γεννηθεί, κι' όπου είχε περάσει τα πρώτα νεανικά του χρόνια, πήγε στην Αμερική, από εκεί στο Τράνσβαλ και από εκεί στη Σουηδία. "Όταν κηρύχθηκε ο μεγάλος ευρωπαϊκός πόλεμος, είχε ξαναγυρίσει στη Γαλλία. Κατατάχθηκε στο 10ο σώμα του πεζικού και είχε δείξει τέτοια ανδρεία, ώστε παρασημοφορήθηκε μέσα σε 18 μήνες με το πολυτιμότερο μετάλλιο. Συγχρόνως όμως, είχε καταδικασθεί δυο φορές από το στρατοδικείο για μέθη και για ύβρεις κατά των ανωτέρων του. Ψηλός, κι' αδύνατος σαν στένα, ηλικιακώς, με δυο κατάνυρα μέτρα που έλαμπαν σαν φλογερά κάρβουνα, ο Ζάν Λουί ήταν ο χειρότερος στρατιώτης που μπορούσε κανείς να φανταστεί. Ποτέ δε μπορούσε να συμμορφωθεί με τη στρατιωτική πειθαρχία. "Επινε, τσακωνόταν διαρκώς με τους συναδέλφους του, διαστρεβούσε. "Όσο, οι αξιωματικοί του, τα συγχωρούσαν όλα, γιατί ήταν γενναίος. Σ' έβλεπε το λόγο του δυο μονάχα άντρες, που μπορούσαν να τον επιβληθούν, ο υπολοχαγός του και ένας συνάδελφός του στρατιώτης, ο Πουαριέ. Η συνήθειά του υπολοχαγού προς τον Ζάν Λουί γεννήθηκε άσφαιρα κατά πολύ περίεργο τρόπο: μια μέρα, ενώ κατά τη συνήθειά του ο Ζάν Λουί αρνιόταν να εκτελέσει κάποια διαταγή του, τσακώθηκε μαζί του. "Τι δηλαδή, μουμύρισε, επειδή φοράτε γαλόνια, νομίζετε πως είστε καλύτερος από μένα!"

Ο αξιωματικός, αντί να τον τιμωρήσει, έδωσε άμείλιως το άμπελόνό του και τράβηξε κατά άπάνω στην

Ζάν Λουί λέγοντάς του: «Δέν έχω πειρά καθώς βλέπεις, τα γαλόνια μου, άς εξηγηθούμε. Λοιπόν, σαν άντρες!»

Τα λόγια αυτά θαυματουργήσαν. Ο Ζάν Λουί υποτάχθηκε όχι από φόβο—τέτοιο πράγμα δεν ήξερε τί ήταν—μά γιατί του είχε άρήσει ή παλληκαρίσια διαγωγή του αξιωματικού.

Όσο για τον Πουαριέ ήταν ο μόνος φίλος, που είχε ο Ζάν στο στρατό, ίσως μάλιστα ο μόνος φίλος που είχε αποκτήσει σε όλη του τη ζωή. Μολονότι οι δυο αυτοί άνθρωποι διέφεραν βαθύτατα στο χαρακτήρα και στην ανατροφή, ωστόσο, πράγμα παράξενο, μια σταθερή και ειλικρινής φιλία είχε αναπτυχθεί μεταξύ τους. Ο Πουαριέ, νεαρός δικηγόρος, ήταν τρυφερός, όσο βίαιος ήταν ο Λουί και λεπτός όσο εκείνος ήταν άεστος. Εντούτοις, αγαπιόντουσαν σαν αδελφοί. Ο Πουαριέ λάβαινε τακτικά δέματα με διάφορα τρόφιμα και γλυκίσματα, από τη γυναίκα του, φρόντιζε πάντα να προσφέρει κάτι στον Λουί, ο οποίος δεν λάβαινε τίποτε. Μά αυτό το έκανε πάντα με μεγάλη προσοχή και διάκριση, γιατί φοβόταν μήπως ο Ζάν Λουί που ήταν τρομερά εύθικτος, τώπαιρνε για προσβολή.

Επιτέλους οι δυο φίλοι πήραν άδεια. Πρώτος έφυγε ο

□□□ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □□□

Ο Νορβηγός δραματογράφος Έρσίκος Ίβαν.

Έτσι συνδεθήκανε στενότερα. Ο Πουαριέ, άλλωστε, ήξερε να συμπεριφέρεται θαυμάσια με τον Ζάν Λουί. Το μιλούσε για ό,τι τον ενδιέφερε, του εξηγούσε ό,τι δεν καταλάβαινε, τον διασκεδάζε όταν τον έπιανε πλῆξη και δυσθυμία. Γιατί ο Λουί που χασκογελούσε και κουβένταζε συνήθως και έκανε τις μεγαλύτερες φασαρίες, κάποτε—κάποτε γινόταν εξαφινικά μελαγχολικός, και τότε μαζευόταν σε μια γωνιά, όπου έμενε ώρες όλοκληρες, δίχως να τρώει, δίχως να μιλάει κανένα. Ως βίου του περνούσε ή κρίσι της μελαγχολίας. Η κρίσι αυτή τον έπιανε ιδίως όταν έφτανε ή άλληλογραφία, χωρίς αυτός να λαβαίνει ποτέ γράμμα, ή όταν έφταναν οι άλλοι στρατιώτες με άδεια. Τότε ή απελπισία της μοναξιάς τον κυριεύε εξαφινικά και ο Πουαριέ με λόγια τρυφερά και στοργικά τον παρηγορούσε. Του είχε υποσχεθεί ότι θα τα κατάφερνε να παίρνει ή θα τα κατάφερνε να παίρνει ή θα τον φιλοξενούσε στο σπίτι του σαν άξενο, και τότε ο Ζάν Λουί πώς και πώς...

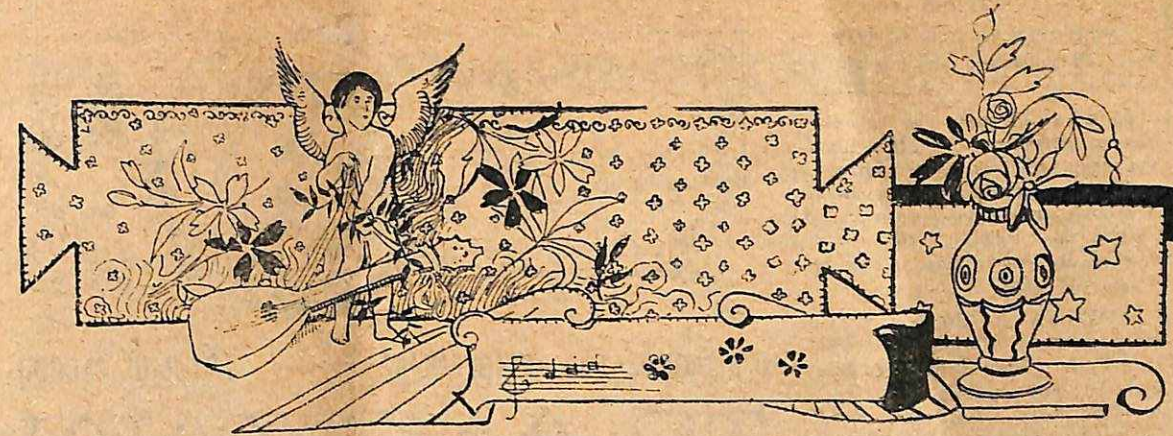
Πουαριέ και την άλλη μέρα ο Ζάν Λουί. "Όταν έφτασε στο σπίτι του φίλου του αισθάνθηκε στην αρχή κάποια στενοχώρια, μά ή εγκάρδια υποδοχή της κ. Πουαριέ και ιδίως το φέρεσιμό και τα λογάνια της κόρης του φίλου του, της Ζαν νίνας, ή Τοτότ, όπως τη φώναζαν οι δικαί της, μιάς εξαίσιας ξανθούλας όχτώ χρόνων, διέλυσαν πολύ γρήγορα την άμνηχανία του.

Την πρώτη μέρα, μετά το γεύμα στο σαλόνι, ή Τοτότ προσέφερε στον πατέρα της ένα ζευγάρι μάλλινα γάντια που τα είχε πλέξει ή ίδια. Ο Λουί γύρισε το κεφάλι του λίγο θλιμμένος, νοιώθοντας ένα άοριστο αίσθημα ζήλειας. "Εξαφινά όμως, ή μικρούλα πήγε και κάθισε πάνω στα γόνατά του και ο Λουί αισθάνθηκε δυο μικρά στρογγυλά μπράτσα γύρω στο λαιμό του, ενώ μια φιλή γλυκούλα φωνή του μπουρούριζε μέσα σ' ένα φίλι: «Έρρεις, κύριε φαντάρο, ο μπαμπάς έγραφε κάθε μέρα ότι είσαι σαν άδελφός του. Σου έπλεξα, λοιπόν, και σένα ένα ζευγάρι γάντια για να μην παραπενοιάσαι...»

Και καθώς ή Τοτότ είπε αυτά τα λόγια, κύταζε πονηρά τον Λουί, γύπνησε τα χεράκια της και ύστερα έβαλε τα γέλια. Ο Λουί έκρυψε και την φίλησε με μια άγρια παραφορά, σε σημείο που να την πονέσει, μά εκείνη δε φοβότανε κι' εξακολούθησε να γελάει. Το βράδυ, στην κάμαρά του, ο Λουί θαθειά συγκινημένος, συλλογιζόταν την υποδοχή που είχαν κάνει σ' αυτόν τον άπόκληρο, στο σπίτι του φίλου του. Συλλογιζόταν, ότι επειδή δυο άνθρωποι, οι άγνωστοι γονείς του, είχαν κάνει το έγκλημα, να τον εγκαταλείψουν στην τύχη του, ήταν έρμηκος και υπέφερε τόσα και τόσα. Τον είχαν αφήσει στα ένστικτά του, δίχως οδηγό και δίχως χαλινάρι και γι' αυτό είχε γίνει κακός, βίαιος και άγροίκος...

Ο Ζάν Λουί έκύτταζε το δώρο της Τοτότ κι' έννοιωθε άκόμα στο μάγουλό του το τρυφερό φίλι της μικρούλας. Μιά γλυκειά συγκίνηση τον πλημμύρισε και αναλύθηκε σε δάκρυα. Πρώτη φορά στη ζωή του, δάκρυα, που δεν ήταν δάκρυα πόνου ή λύσσας ανέβαιναν στα μάτια του...

Δυο μήνες μετά την επιστροφή του από την άδεια, ο Ζάν Λουί, ο απόκληρος, το παιδί της τύχης... για να μην αφήσει όρφανή τη μικρούλα του φίλη, την Τοτότ...

Η ξένη ποιήσις

Τα ωραιότερα λυρικά τραγούδια

ΧΑΜΕΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

(ΤΟΥ ΟΥΔΑΙΛΝΤ)

Ξανθή, εύκλινη, ώραία παιδούλα, που δεν ελάσσηες για λύπες σ' αυτόν τον κόσμο... Σ' αυτόν τον πλάνο κόσμο... Ξανθή παιδούλα, με τα χρυσά σγουρά μαλλιά, που κυματίζουνε πλούσια γύρω από το γέλιο σου πρόσωπο και με τα διαρκούντα γλυκά μάτια σου, όμοια με τα πιο γαλάνα νερά, που διαφαίνονται μέσα από τις ομίχλες βροχής... Γιατί, γιατί, στα όχρα μάγουλά σου δεν άφησε άκόμα τα ίχνη του του κακού φιλί... Γιατί, γιατί, ξανθή ώραία παιδούλα; Γιατί να είνε όλα τόσο μάταια, τόσο μάταια, σ' αυτόν τον πλάνο κόσμο...

ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(ΤΟΥ ΟΥΔΑΙΛΝΤ)

Πού τρέχεις, αγάπη μου... Μην τρέχεις!... Νά, πίσω σου άγριο από σπύλοι... Πίσω σου, δέξ... οι θεοσκότεινες στη γαμήλι κάνουμε χωραφιόντες την κοπιαστική δουλειά τους, σπύρφοι χωρίς κανένα ήχο γέλιου, χωρίς καμιά δροσιά ευθυμίας... Νά! είνε δειλινό... και σ' άμνησση τρέχεις, τρέχεις κι' άμνησση πίσω σου τις όργιαστικές λαμπιές του δειλινού... Πού τρέχεις, αγάπη μου, που τρέχεις; Μείνε εδώ, μείνε εδώ, κοντά μου... "Ησθε ο καϊρός να όνειρευτοίμε... "Ελα! νά! ή νύχτα σπρονεί... "Ελα! να όνειρευτοίμε!

ΠΟΘΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

(ΤΟΥ ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤ)

Ξανάθη αλλ' κοντά στη θάλασσα... κοντά στη θουστή, στην αδιάφορη θάλασσα... Σάν θα πεθάνω, έδώ θέλω να με θάψουν... Έδώ... μαζί με τον πατέρα μου και τη μητέρα μου, θαμμένοι, δεν θα ύποφερω... δεν θα ύποφερω... Τώρα πειρά όλα γάληναν... Μάταια ζητω να βρω γύρω μου με τα μάτια του γού μου, τα μέση που έζησα και που άγάπησα... Τώρα πειρά όλα γάληναν... Ο ούρανός και ή έστιας της θάλασσας δεν είνε τίποτ' άλλο για μένα τώρα, παρά ένα μηδέν, ένα τίποτα...

Σ' ΕΚΚΛΗΝΗ

(ΤΟΥ ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤ)

Αγάπη μου, πόσο άσφα ή καρδιάς περνά! Ένας μήνας, χωρίς την παρουσία σου τη λατρευτή, ένας μήνας! Στο χθεσινό μου γράμμα σου έγραφα: "Πιστεύω να συνηθίσω. "Εξ άλλου θα κάνω όποιοι..."

Υπομονή... Μονάχα μια στιγμή ή σφαλιάρα... "Όσοι ξαναφέρω στον κόσμο μου... Σε βλέπω παντού, έδώ κι' εκεί σ' όλα το σπίτι: ή ακολουθείς παντού από πίσω, με κοιτάς όλη μέρα... "Έτσι σε ποιά περισσοότερον; "Αχ! αυτές ή βουδιές χωρίς φιλή, τα πρώτα χωρίς την χαλινά σου... Νύχτες ολόκληρες περνά, άγρυπνος, με παληάς εύτυχίας αναμνήσεις... Νύχτες που ή άνασα σου δεν μου τις άποφάνει πειρά, ούτε νοιώθω στο προσέφαλο το άσπμα των μαλλιών σου... "Ω, αν ή έξερες την πλῆξη μου!... Μονάχος είμαι, και νεκρή είς ή κάμαρα όπου άλλοτε βασίλευε ή αλγίς σου και ή άκαταστασία σου. Η πόστες, τα ντουλάτια, βγάνουν...

έναν ήχο αλλόκοτο, ήχο γεμάτο λύπη και παράπονο, σαν την βροχή που συνοδεύει ένα άποτυχημένο ραντεβού. "Όλα έχουν τόνο πένθιμο. Κάποιο σιγανό τραγούδι άκούγεται, κάποια φωνή παιδιού, ήχοι πιάτων, κάποιο βήμα κάτω στη σκάλα, κι' έξαφινά ο δρόμος άνηχτεί από θρούθους που περνούν και δεν ξαναγυρνούν. Και μέσ' στο σπίτι, ή αναδουλειά των ύπνοστρώων...

Η Μάρθα που όλο γροινιάζει ζητώντας για το γεύμα διαταγές. Πές μου, τί θέλεις ν' άπαντήσω; "Δέν πεινώ... έξω κι' έγώ... Η μόνη μου φροντίδα είνε πως να περμένο, δίχως σκέψεις και δίχως άγωνίες και νευρασθένειες, το τέλος του άτελείωτου αυτού μήνα.

Γράφο επιστολές... Τό βλέπεις, γράφο επιστολές, ενώ δεν έχω και σπουδαία πράγματα να πώ. Γράφο ούτε κι' έγώ δεν έξω τί. Γιατί, βλέπεις, τα πράγματα που θάχα να σου πώ, δεν μπορούνε να ειπωθούν χωρίς φωνή, χωρίς μιαιές, χωρίς χαμόγελα...

Οι γράφοι μονόλογοι μακραίνουν την άπόστασι με τις νέες των λέξεις. Γιατί τους λείπει ακριβώς, εκείνο που θα έκανε γοητευτικές αυτές τις φράσεις: ή χαοτισμένη άπαντήσις...

Υ.Γ. Χτες μούγφαρες μονο δυο μικρές οσλίδες! Τόσο πολύ καλοπεράς και κατώ, ώστε με έξασαες; Φαντάζομαι, ή κομμάτι της ζωής θα σε χορηγή. Προσέχε... Ν' άπαντήσω άκριτά και να μού γράψης; Κ' ένα άλλο: μη φορείς πολύ το νέο φόρεμά σου που τόσο σου ταιριάνει. Δέν έρξω, μά θαάρω πως δεν είνε τόσο άναγκη νάσαι ώραία εκεί κατώ. Μην το χαλάσεις. Φύλαξέ το λίγο και για μένα.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ
Η ΟΔΟΝΤΟΓΛΥΦΙΔΑ

Από χωρικοί μύησαν μια μέρα σ' ένα εστιατόριο της προτενομένης για να φάνε. Κατά το τέλος του γεύματος ο σεοβιτόρος τοίς τρις μερικώς οδοντογλυφίδες. "Ο πρώτος χωρικός πήρε τότε μια άπ' αυτές, την έβαλε μέσα στο πιάτο του και προσπαθούσε να την... κόψει με το μαχαίρι. "Ο άλλος όμως, πιο...πολιτισμένος, του κράτησε το χέρι και τού είπε με τόνο συμπλευτικώ: "Κουτέ, τί κανείς έσκι άπό δέν το τρώει. Τό γάλασαν μόνοι...

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΙΑΚΩΒΟΣ, 34 χρόνων, ΔΟΥΓ-ΖΑ, 28 χρόνων, γυναίκα του 'Ι. ακάβου.

(Σ' ένα μ' πολύ γούστο στολισμένο μπουντουάρ. 'Η Λουίζα ντυμένη μ' ένα ωραίο τριανταφυλλένιο πενιούρα, στέκεται μπροστά στην τουαλέτα της. 'Ανοίγει το συρτάρι, παίρνει ένα δαχτυλίδι, και το φοράει στο άριστο της χέρι).

ΛΟΥΙΖΑ. — Όρατα... Ναι... Μου πηγαίνει θαυμάσια. Λάμπει το διαμάντι σαν άστρο... ('Αφ' ου κρύβεται για μερικές στιγμές). 'Ακούω βήματα... 'Ερχεται... Καλά... (Μπαίνει μέσα ο 'Ιάκωβος. 'Η Λουίζα βιάζει το δαχτυλίδι της και το κρύβει στην χούφτα της). Τι άποτομα που ήρθες, 'Ιάκωβε. Μ' ετοίμαζες. (Πάει να ρίξει το δαχτυλίδι μέσα στο συρτάρι. Ο 'Ιάκωβος αντιλαμβάνεται ότι κάτι θέλει να του κρύψει η γυναίκα του, πάει γρήγορα κοντά της, και παίρνει τα χέρια της στα χέρια του). 'Αφ' ου με σε παρακαλώ... 'ΙΑΚΩΒΟΣ. (Παίρνοντας διά της βίας το δαχτυλίδι από το χέρι της Λουίζας). — Τι είναι αυτό εδώ; ΛΟΥΙΖΑ. (Τελώντας νευρικά). — Τίποτα... Τίποτα... 'ΙΑΚΩΒΟΣ. — Τίποτα; Αυτό το θαυμάσιο διαμάντι; 'Αστενέσαι;

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Αλλά... 'Αγαπημένε μου... Το είχα πάντα αυτό το δαχτυλίδι. Δεν έπυξε να το ιδής ως τώρα. 'ΙΑΚΩΒΟΣ. — Που το βρήκες; ΛΟΥΙΖΑ. — Έγινε ένα οικογενειακό μας κειμήλιο. 'Αντικεινέται για γαμιά μου. 'ΙΑΚΩΒΟΣ. — 'Αφ' ου τα αυτά τα παλαιά, 'Αν ήταν αλήθεια αυτά που λες, θα μου το είχε δείξει πριν πολλού αυτό το δαχτυλίδι.

ΛΟΥΙΖΑ. — Σε βεβαίω... 'ΙΑΚΩΒΟΣ. — 'Ελα... Μην επιμένεις να λες ψέματα. Και γιατί θέλεις να μου το κρύψεις; ΛΟΥΙΖΑ. — Δεν θέλω να το κρύψω. 'Ηθελα απλά να το βγάλω από το χέρι μου γιατί μ' έμπούσε λίγο. 'Αλλά... 'Ηθελα να το βάλω στο συρτάρι.

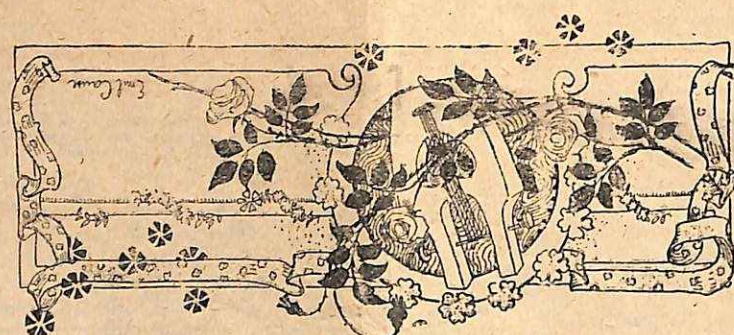
ΛΟΥΙΖΑ. — Δεν υπάρχει άμφοβία ότι λες ψέματα. 'Αλλ' ούνο... Είπε τώρα δυο χρόνια που είμαστε παντρεμένοι, και νόμιζα ότι δεν είσαι ικανή να πής ψέματα. Κι όμως... Βλέπω τώρα, ότι είσαι μία ψεύτρα, μά... 'Θέε μου!... Δεν μπορώ να σου πω τίποτα περισσότερο... 'Εσύ, 'Αντί, 'Εσύ, να θέλεις να μ' αταίσεις. 'Εγώ σε θεωρώσα τόσο καλή, τόσο αγνή, τόσο ενάρετη... Είπε φοβερό! (Κυττάζοντας με προσοχή το δαχτυλίδι). Είπε ένα θαυμάσιο διαμάντι. Που το βρήκες; Λέγε, λοιπόν!

ΛΟΥΙΖΑ. — Σου είπα ότι είναι κληρονομιά της γιαγιάς μου. 'ΙΑΚΩΒΟΣ. — Κληρονομιά της γιαγιάς σου. Μά η γιαγιά σου πέθανε πριν από δέκα χρόνια. Και το διαμάντι αυτό είναι δεμένο με τροπο έντελως μοντέρνο, με πλατίνα.

ΛΟΥΙΖΑ. — Μά... 'Βέβαια... Πως ήθελες να είνε δεμένο; Δεν σκέφτεσαι ότι μπορεί να το έδωσα στο χουρσό μου για να μου αλλάξει το δέσιμο του;

ΛΟΥΙΖΑ. — Πότε; Δεν θα μου το έλεγες; ΛΟΥΙΖΑ. — Δεν θυμώμαι ποτέ... 'Εξέγισα να σου το πω. 'ΙΑΚΩΒΟΣ. — 'Αντί... 'Αχίσα...

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Αντί... 'Αχίσα...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ PAUL ZACOUR

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

να χάνω την υπομονή μου. Λέγε μου τέλος, πως βρέθηκε στα χέρια σου αυτό το δαχτυλίδι.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Επί τέλους... 'Αλλά... 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΙΑΚΩΒΟΣ. (Πιό άγριος). — Κι' άλλο ψέμμα... Αυτό το δαχτυλίδι αξίζει μια δολοφονία περιουσία και δεν αγοράζεται με μικροοικονομίες... Πες μου την αλήθεια... Με κάνεις να υπνωτιστώμαι τρυφερά πρόματά. ('Η Λουίζα σωπαίνει). Λέγε λοιπόν. Σε ρώτα ακόμα μία φορά: 'Ποιος σου έδωσε αυτό το δαχτυλίδι; Γιατί σωπάς; Δεν καταλαβαίνεις ότι η σωπή σου σε προδίδει; 'Α! 'Αντί... 'Εσύ!... 'Εσύ!... Μά θα τρελίζω...

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Το αγόρασα από τις οικονομίες μου... Δεν το ληστούσα να σου το πω.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — 'Αφ' ου τα αυτά τα παλαιά, 'Αντί...

Πως το φαντάστηκες αυτό;

ΛΟΥΙΖΑ. — Το φαντάστηκα γιατί είνε μου έδειχνες πειά τούτη ζήλεια όπως στις αρχές του γάμου μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Μά ήμουν βέβαιος πειά για σένα. Σου είχα εμπιστοσύνη.

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Εγώ όμως είχα πάντα την ιδέα ότι η μεγαλύτερη απόδειξη αγάπης είναι η ζήλεια. Και είμαι βέβαιη πως μ' αγαπάς ακόμα πολύ αφού ζήλεψες τόσο.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — 'Αλλά λίγο έλειψε να σε σκοτώσω, αγάπη μου.

ΛΟΥΙΖΑ. — Θα πέθαινα εύτοχισμένη...

ΙΑΚΩΒΟΣ. (Φιλώντας την τρυφερά). — Μη καταφύγεις άλλοτε, σε παρακαλώ, σε τέτοιες επικίνδυνες δοκιμασίες, για να λθής αν σ' αγαπώ...

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Οχι, αγάπη μου. Τώρα θα είμαι ήσυχη για πολλή καιρό.

ΙΑΚΩΒΟΣ. (Κυττάζοντας τον συντηρημένο καθρέφτη). — Πρόπει να πάρω τώρα ένα άλλον καθρέφτη...

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Οχι!... 'Οχι!... 'Θέλω να βλέπω πάντα αυτόν τον συντηρημένο καθρέφτη. Θα μου θυμίσει πόσο μ' αγαπάς!

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΕΡΓΑ
ΤΑ ΣΥΝΟΙΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ

Σε πολλά μέρη της 'Ελβετίας επικρατεί ακόμα ένα παλιό, αλλά και πολύ ποιητικό έθιμο σχετικό με τα συνοικέσια.

Όταν ένας νέος θέλει να ζητήσει ελς γάμου την εκλεκτή της καρδιάς του, πάει κρυφά τη νύχτα και βάζει ένα ανθοδοχείο μ' ένα μόνο τριαντάφυλλο στο πεζούλι του παραθύρου της. 'Αν η νέα πάρη το τριαντάφυλλο, σημαίνει πως είναι ευπρόσδεκτη η προσφορά της καρδιάς του. Τότε ο υποψήφιος γαμπρός δεν έχει παρά να μπει με θάρρος μέσα στο σπίτι και να την ζητήσει πειά επισήμως από τους γονείς της.

Επίσης όταν μία νέα δεχθεί από τα χέρια ενός νέου ένα έντελβαί, σημαίνει ότι τον δεχεται ως σύζυγον, αφού μάλιστα ο υποψήφιος γαμπρός διεικνύνει τη ζωή του για να κόψει από τους γκρεμούς των 'Αλπεων, το στίγανό εκείνο λουλούδι.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ
ΟΙ ΔΥΟ ΑΣΧΗΜΟΙ

Μία μέρα ένας άσχημότερος άνθρωπος — ο πύδ άσχημος ίσως άνθρωπος του κόσμου — είχε βγει περίπατο στην έξοχη.

Ενδ, λοιπόν, έβόδιζε άμεριμνος, συνάντησε έναν κυνηγό τόσο άσχημο, ώστε τον έκανε να τρομάξει.

Ο κυνηγός πάλι σταμάτησε εκπληκτός και σηκώνοντας το όπλο του, έναντιον το άσχημο διαβάτου, έφώναξε:

— Προσευχήσου, φίλε μου, γιατί θα πεθάνεις! Πρό δέκα έτών, άρ୍କιστηκα, αν συναντούσα άνθρωπο άσχημότερο από μένα να τον σκοτώσω.

— Όποτε, λοιπόν, έγώ είμαι άσχημότερος από σένα;

— Βεβαίωτατα.

— 'Ε, φίλε μου, τότε χαλάλι σου! Σκότωσε με.

— 'Εγώ όμως είχα πάντα την ιδέα ότι η μεγαλύτερη απόδειξη αγάπης είναι η ζήλεια. Και είμαι βέβαιη πως μ' αγαπάς ακόμα πολύ αφού ζήλεψες τόσο.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — 'Αλλά λίγο έλειψε να σε σκοτώσω, αγάπη μου.

ΛΟΥΙΖΑ. — Θα πέθαινα εύτοχισμένη...

ΙΑΚΩΒΟΣ. (Φιλώντας την τρυφερά). — Μη καταφύγεις άλλοτε, σε παρακαλώ, σε τέτοιες επικίνδυνες δοκιμασίες, για να λθής αν σ' αγαπώ...

ΛΟΥΙΖΑ. — 'Οχι, αγάπη μου. Τώρα θα είμαι ήσυχη για πολλή καιρό.

ΙΑΚΩΒΟΣ. (Κυττάζοντας τον συντηρημένο καθρέφτη). — Πρόπει να πάρω τώρα ένα άλλον καθρέφτη...

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΙ ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΑΣΤΗΡ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(Ένα πολύκροτο άρθρο του Σάμ Γκάλντεντν, του περιφημου διευθυντού της «Μέτρο-Γκάλντεντν-Μάγερ»).

«Άστερες» να μου στείλουν τις φωτογραφίες τους, μου φαίνεται ότι μπορώ, σαν καλός επιχειρηματίας, να θέσω τους όρους μου, δηλαδή να καθορίσω τα προσόντα που πρέπει να έχει ένας νέος ή μία νέα για να γίνει ηθοποιός του κινηματογράφου. Κι' επειδή δεν έχω ποτέ μου πολλή καιρό για χάσιμο, θα σας πω με λίγα λόγια τι ζητώ.

Ένας υποψήφιος «άστερας» λοιπόν πρέπει να έχει τα εξής επτά απαραίτητα προσόντα:

1ον. Προσοπικότητα.

2ον. Ενθουσιασμό στη δουλειά.

3ον. Φαντασία.

4ον. Έξυπνάδα και χιούμορ.

5ον. Νεότητα.

6ον. Σεμνότητα.

7ον. Σεχωριστό χαρακτήρα.

Μπορεί κανείς να βρει όμορφους άνδρες και γοητευτικές γυναίκες. Τη σωματική δύναμη πάλι μπορεί να τη βρει στα ιαπωνοειδή και στα ορίγγς της πυγμαχίας. 'Αν θέλετε επίσης να βρείτε καμιά αχάληνη φαντασία, θα τη συναντήσετε εύκολα σ' ένα φρενοκομείο... 'Όσο για την έξυπνάδα, μήπως δεν είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά γνωρίσματα των νέων της εποχής μας; Το χιούμορ άπαντίεται κι' αυτό παντού, τόσο στις λαϊκές τάξεις, όσο και στους κύκλους των διανοουμένων ή των άριστοκρατών. Τα νεύματα βρίσκονται εύκολα. Μήπως μπορούν να κρυφτούν; 'Η σεμνότητα όστόσο δεν είναι πειά μία πολύ συνηθισμένη άρετή, μά αν κάνετε τον κόπο να ψάξετε ανάμεσα στους ανθρώπους που κáθονται στην έξοχη, μακριά από τις θορυβώδεις πόλεις, είμαι βέβαιος ότι θα βρείτε άρκετες άγνες καρδιές, με τη σεμνότητα που θέλετε.

Όσο για τον σεχωριστό χαρακτήρα, μου φαίνεται ότι ο κάθε νέος κι' η κάθε νέα της εποχής μας έχουν την προσοπικότητά τους και τον ιδιαίτερο τύπο τους. Μπορούμε λοιπόν να βρούμε αυτά τα προσόντα χωρίς σ' πολλά πρόσωπα. Πόσες φορές όμως τα συναντούμε συγκεντρωμένα σ' ένα μόνο άτομο; Ένας νέος ή μία νέα σπανίως έχει όλα αυτά τα προσόντα. Καταλαβαίνετε, συνεπώς, υποθέτω, ότι δεν είναι κανένα εύκολο πράγμα το κυνηγί των «άστερων».

Σ' όλο τον κόσμο, από τα παλαιά βουνά της Γροιλανδίας ως την 'Αμερική, οι αντιπρόσωποι μου ψάχνουν διαρκώς να βρούν αυτούς τους σπάνιους ανθρώπους. Όταν βρίσκουν κανένα, που τους φαίνεται ότι υπόκειται να καταφέρει κάτι στο μέλλον, παίρνουν διάφορες φωτογραφίες του ή αν μπορούν του «γυρίζουν» μία μικρή κινηματογρα-

φική ταινία και μου τη στέλνουν στο Χόλλυγουντ. 'Εγώ τότε την εξέταζω προσεκτικά κι' αν καταλάβω ότι ο υποψήφιος αυτός «άστερας» μπορεί να κάνει κάτι, ζητώ κι' άλλες φωτογραφίες του, μαζί με διάφορες πληροφορίες για τη ζωή του και τις εξετάζω πάλι πριν να πάρω μία απόφαση...

Μά δεν περιμένα μόνο από τους αντιπροσώπους μου αυτά τα κυνήγια. Κι' εγώ ο ίδιος έχω πάντα οδηγεί στο Λονδίνο, οι νέοι και η νέες που θέλανε να με δουν κανε μια άτελειωτη ούρα στο ξενοδοχείο μου...

Η πείρα όστόσο μ' έμαθε ότι η τύχη παίζει κι' εδώ το σπουδαιότερο ρόλο κι' ότι ακόμη και την ώρα που τρώω στο εστιατόριο ή που παρακολουθώ μία έρασιενική παράσταση, μπορεί ν' ανακληρω κάποιον ή κάποια που μέσα σ' ένα δυο χρόνια θα γίνει το είδωλο του κοινού σ' όλο τον κόσμο. 'Όταν λοιπόν βρω το πρόσωπο που συγκεντρώνει τα επτά προσόντα που αναφέραμε, άρχίζω να φροντίζω για την κινηματογραφική του μορφή. Θα νομίζετε ίσως πως όταν βρω κανείς το κατάλληλο πρόσωπο μπορεί να το «λανσάρ», με μία τεράστια ρεκλάμα και να το κάνει γράμμα των θαυμαστών της Τζόαν Χάρλοου και τους στέλνει τη φωτογραφία της, που στοιχίζει πενήντα χιλιάδες δολάρια το χρόνο!...

Αυτά λοιπόν για τους «άστερους»! 'Ας πούμε τώρα και δυο λόγια για το σενάριο. Τι είναι ένα καλό σενάριο; Είναι κάτι που κρατάει το ενδιαφέρον. 'Αν βρήτε μια καλή σενάριο, να τον παραδώσω στα χέρια ενός καλού σκηνοθέτη κι' έπειτα να εστιάσω δίχως καμιά βία όλα λεπτά χρειάζονται για να γίνει ένα καλό φιλμ. Κι' αυτό είναι όλο!...

Η σάλλα ενός κινηματογράφου μπορεί να είναι γεμάτη στην «πραγματική» ενός έργου, γιατί παρουσιάζετε ένα γνωστό «άστερα». 'Αν είσαστε όμως βέβαιος ότι αν δεν είναι καλό το σενάριο της ταινίας θα μείνει άδικο το άλλο βράδυ του συρτάρι του ταμείου σας... Μία καλοταϊσμένη ιστορία σ' ένα καλοφτιαγμένο φιλμ έχει περισσότερη αξία από κάθε είδους ρεκλάμα κι' απ' όλες τις επίσημες συστάσεις. 'Όλοι οι «άστερες» μου, από τη Μαίρη Πίκφορντ ως την Τζόαν Χάρλοου, χρωστάνε την επιτυχία τους στην πρώτη τους εμφάνιση μ' ένα καλό φιλμ.

Πολλές φορές με ρώτησαν πως καταλαβαίνω αν ένας ηθοποιός θα γίνει ή δεν θα γίνει «άστερας» ή αν ο τάδε ή ο δέκα ηθοποιός θα γίνει πραγματικά δημοφιλής ή απλώς θα τον ανέχεται μόνο το κοινό. Αυτό λοιπόν μπορεί να το δη κανείς από τα γράμματα που λαμβάνουν κάθε ή έρα οι ηθοποιοί του κινηματογράφου.

Η Τζόαν Χάρλοου, ο «άστερας» της μόδας, λαμβάνει σήμερα δέκα χιλιάδες γράμματα την εβδομάδα. Αυτό βέβαια μ' ευχαριστεί, μά δεν σάς κρύβω ότι το γραφείο της αλληλογραφίας που απαντάει στα γράμματα των θαυμαστών της Τζόαν Χάρλοου και τους στέλνει τη φωτογραφία της, μου στοιχίζει πενήντα χιλιάδες δολάρια το χρόνο!...

Αυτά λοιπόν για τους «άστερους»! 'Ας πούμε τώρα και δυο λόγια για το σενάριο. Τι είναι ένα καλό σενάριο; Είναι κάτι που κρατάει το ενδιαφέρον. 'Αν βρήτε μια καλή σενάριο, να τον παραδώσω στα χέρια ενός καλού σκηνοθέτη κι' έπειτα να εστιάσω δίχως καμιά βία όλα λεπτά χρειάζονται για να γίνει ένα καλό φιλμ. Κι' αυτό είναι όλο!...

Η σάλλα ενός κινηματογράφου μπορεί να είναι γεμάτη στην «πραγματική» ενός έργου, γιατί παρουσιάζετε ένα γνωστό «άστερα». 'Αν είσαστε όμως βέβαιος ότι αν δεν είναι καλό το σενάριο της ταινίας θα μείνει άδικο το άλλο βράδυ του συρτάρι του ταμείου σας... Μία καλοταϊσμένη ιστορία σ' ένα καλοφτιαγμένο φιλμ έχει περισσότερη αξία από κάθε είδους ρεκλάμα κι' απ' όλες τις επίσημες συστάσεις. 'Όλοι οι «άστερες» μου, από τη Μαίρη Πίκφορντ ως την Τζόαν Χάρλοου, χρωστάνε την επιτυχία τους στην πρώτη τους εμφάνιση μ' ένα καλό φιλμ.

Πολλές φορές με ρώτησαν πως καταλαβαίνω αν ένας ηθοποιός θα γίνει ή δεν θα γίνει «άστερας» ή αν ο τάδε ή ο δέκα ηθοποιός θα γίνει πραγματικά δημοφιλής ή απλώς θα τον ανέχεται μόνο το κοινό. Αυτό λοιπόν μπορεί να το δη κανείς από τα γράμματα που λαμβάνουν κάθε ή έρα οι ηθοποιοί του κινηματογράφου.

Η Τζόαν Χάρλοου, ο «άστερας» της μόδας, λαμβάνει σήμερα δέκα χιλιάδες γράμματα την εβδομάδα. Αυτό βέβαια μ' ευχαριστεί, μά δεν σάς κρύβω ότι το γραφείο της αλληλογραφίας που απαντάει στα γράμματα των θαυμαστών της Τζόαν Χάρλοου και τους στέλνει τη φωτογραφία της, μου στοιχίζει πενήντα χιλιάδες δολάρια το χρόνο!...

Αυτά λοιπόν για τους «άστερους»! 'Ας πούμε τώρα και δυο λόγια για το σενάριο. Τι είναι ένα καλό σενάριο; Είναι κάτι που κρατάει το ενδιαφέρον. 'Αν βρήτε μια καλή σενάριο, να τον παραδώσω στα χέρια ενός καλού σκηνοθέτη κι' έπειτα να εστιάσω δίχως καμιά βία όλα λεπτά χρειάζονται για να γίνει ένα καλό φιλμ. Κι' αυτό είναι όλο!...

Η σάλλα ενός κινηματογράφου μπορεί να είναι γεμάτη στην «πραγματική» ενός έργου, γιατί παρουσιάζετε ένα γνωστό «άστερα». 'Αν είσαστε όμως βέβαιος ότι αν δεν είναι καλό το σενάριο της ταινίας θα μείνει άδικο το άλλο βράδυ του συρτάρι του ταμείου σας... Μία καλοταϊσμένη ιστορία σ' ένα καλοφτιαγμένο φιλμ έχει περισσότερη αξία από κάθε είδους ρεκλάμα κι' απ' όλες τις επίσημες συστάσεις. 'Όλοι οι «άστερες» μου, από τη Μαίρη Πίκφορντ ως την Τζόαν Χάρλοου, χρωστάνε την επιτυχία τους στην πρώτη τους εμφάνιση μ' ένα καλό φιλμ.

Πολλές φορές με ρώτησαν πως καταλαβαίνω αν ένας ηθοποιός θα γίνει ή δεν θα γίνει «άστερας» ή αν ο τάδε ή ο δέκα ηθοποιός θα γίνει πραγματικά δημοφιλής ή απλώς θα τον ανέχεται μόνο το κοινό. Αυτό λοιπόν μπορεί να το δη κανείς από τα γράμματα που λαμβάνουν κάθε ή έρα οι ηθοποιοί του κινηματογράφου.

Η Τζόαν Χάρλοου, ο «άστερας» της μόδας, λαμβάνει σήμερα δέκα χιλιάδες γράμματα την εβδομάδα. Αυτό βέβαια μ' ευχαριστεί, μά δεν σάς κρύβω ότι το γραφείο της αλληλογραφίας που απαντάει στα γράμματα των θαυμαστών της Τζόαν Χάρλοου και τους στέλνει τη φωτογραφία της, μου στοιχίζει πενήντα χιλιάδες δολάρια το χρόνο!...

Αυτά λοιπόν για τους «άστερους»! 'Ας πούμε τώρα και δυο λόγια για το σενάριο. Τι είναι ένα καλό σενάριο; Είναι κάτι που κρατάει το ενδιαφέρον. 'Αν βρήτε μια καλή σενάριο, να τον παραδώσω στα χέρια ενός καλού σκηνοθέτη κι' έπειτα να εστιάσω δίχως καμιά βία όλα λεπτά χρειάζονται για να γίνει ένα καλό φιλμ. Κι' αυτό είναι όλο!...

Η σάλλα ενός κινηματογράφου μπορεί να είναι γεμάτη στην «πραγματική» ενός έργου, γιατί παρουσιάζετε ένα γνωστό «άστερα». 'Αν είσαστε όμως βέβαιος ότι αν δεν είναι καλό το σενάριο της ταινίας θα μείνει άδικο το άλλο βράδυ του συρτάρι του ταμείου σας... Μία καλοταϊσμένη ιστορία σ' ένα καλοφτιαγμένο φιλμ έχει περισσότερη αξία από κάθε είδους ρεκλάμα κι' απ' όλες τις επίσημες συστάσεις. 'Όλοι οι «άστερες» μου, από τη Μαίρη Πίκφορντ ως την Τζόαν Χάρλοου, χρωστάνε την επιτυχία τους στην πρώτη τους εμφάνιση μ' ένα καλό φιλμ.

Πολλές φορές με ρώτησαν πως καταλαβαίνω αν ένας ηθοποιός θα γίνει ή δεν θα γίνει «άστερας» ή αν ο τάδε ή ο δέκα ηθοποιός θα γίνει πραγματικά δημοφιλής ή απλώς θα τον ανέχεται μόνο το κοινό. Αυτό λοιπόν μπορεί να το δη κανείς από τα γράμματα που λαμβάνουν κάθε ή έρα οι ηθοποιοί του κινηματογράφου.

Η Τζόαν Χάρλοου, ο «άστερας» της μόδας, λαμβάνει σήμερα δέκα χιλιάδες γράμματα την εβδομάδα. Αυτό βέβαια μ' ευχαριστεί, μά δεν σάς κρύβω ότι το γραφείο της αλληλογραφίας που απαντάει στα γράμματα των θαυμαστών της Τζόαν Χάρλοου και τους στέλνει τη φωτογραφία της, μου στοιχίζει πενήντα χιλιάδες δολάρια το χρόνο!...

Αυτά λοιπόν για τους «άστερους»! 'Ας πούμε τώρα και δυο λόγια για το σενάριο. Τι είναι ένα καλό σενάριο; Είναι κάτι που κρατάει το ενδιαφέρον. 'Αν βρήτε μια καλή σενάριο, να τον παραδώσω στα χέρια ενός καλού σκηνοθέτη κι' έπειτα να εστιάσω δίχως καμιά βία όλα λεπτά χρειάζονται για να γίνει ένα καλό φιλμ. Κι' αυτό είναι όλο!...

Η σάλλα ενός κινηματογράφου μπορεί να είναι γεμάτη στην «πραγματική» ενός έργου, γιατί παρουσιάζετε ένα γνωστό «άστερα». 'Αν είσαστε όμως βέβαιος ότι αν δεν είναι καλό το σενάριο της ταινίας θα μείνει άδικο το άλλο βράδυ του συρτάρι του ταμείου σας... Μία καλοταϊσμένη ιστορία σ' ένα καλοφτιαγμένο φιλμ έχει περισσότερη αξία από κάθε είδους ρεκλάμα κι' απ' όλες τις επίσημες συστάσεις. 'Όλοι οι «άστερες» μου, από τη Μαίρη Πίκφορντ ως την Τζόαν Χάρλοου, χρωστάνε την επιτυχία τους στην πρώτη τους εμφάνιση μ' ένα καλό φιλμ.

Πολλές φορές με ρώτησαν πως καταλαβαίνω αν ένας ηθοποιός θα γίνει ή δεν θα γίνει «άστερας» ή αν ο τάδε ή ο δέκα ηθοποιός θα γίνει πραγματικά δημοφιλής ή απλώς θα τον ανέχεται μόνο το κοινό. Αυτό λοιπόν μπορεί να το δη κανείς από τα γράμματα που λαμβάνουν κάθε ή έρα οι ηθοποιοί του κινηματογράφου.

Η Τζόαν Χάρλοου, ο «άστερας» της μόδας, λαμβάνει σήμερα δέκα χιλιάδες γράμματα την εβδομάδα. Αυτό βέβαια μ' ευχαριστεί, μά δεν σάς κρύβω ότι το γραφείο της αλληλογραφίας που απαντάει στα γράμματα των θαυμαστών της Τζόαν Χάρλοου και τους στέλνει τη φωτογραφία της, μου στοιχίζει πενήντα χιλιάδες δολάρια το χρόνο!...

Αυτά λοιπόν για τους «άστερους»! 'Ας πούμε τώρα και δυο λόγια για το σενάριο. Τι είναι ένα καλό σενάριο; Είναι κάτι που κρατάει το ενδιαφέρον. 'Αν βρήτε μια καλή σενάριο, να τον παραδώσω στα χέρια ενός καλού σκηνοθέτη κι' έπειτα να εστιάσω δίχως καμιά βία όλα λεπτά χρειάζονται για να γίνει ένα καλό φιλμ. Κι' αυτό είναι όλο!...

Η σάλλα ενός κινηματογράφου μπορεί να είναι γεμάτη στην «πραγματική» ενός έργου, γιατί παρουσιάζετε ένα γνωστό «άστερα». 'Αν είσαστε όμως βέβαιος ότι αν δεν είναι καλό το σενάριο της ταινίας θα μείνει άδικο το άλλο βράδυ του συρτάρι του ταμείου σας... Μία καλοταϊσμένη ιστορία σ' ένα καλοφτιαγμένο φιλμ έχει περισσότερη αξία από κάθε είδους ρεκλάμα κι' απ' όλες τις επίσημες συστάσεις. 'Όλοι οι «άστερες» μου, από τη Μαίρη Πίκφορντ ως την Τζόαν Χάρλοου, χρωστάνε την επιτυχία τους στην πρώτη τους εμφάνιση μ' ένα καλό φιλμ.

Η Τζόαν Χάρλοου

φομή για να ερωτευθούν ένας άνδρας και μία γυναίκα, αν βρήτε μια καλύτερη άφορη για να χωρίσουν και μία άλλη ακόμη πιο καλύτερη για να ξαναγαμηθούν, έχετε ένα καλό σενάριο που μπορεί να γίνει ένα καλό φιλμ. Αυτό φαίνεται εύκολο και όσοςσο δεν είναι διόλου τόσο απλό όσο το φαντάζεστε. Κάθε χρόνο κάνω ένα διαγωνισμό για σενάρια και πληρώνω καλύτερη χιλία δολάρια για μια καλή ιδέα ή ένα σενάριο που μου φαίνεται ότι μπορεί να γίνει ένα καλό φιλμ.

Δεν θέλω τώρα να πω ότι όλα τα σενάρια πρέπει να είναι φτιαγμένα απάνω στο ίδιο μοντέλο. Είμαι έτοιμος πάντα να δεχτώ κάθε καινούργια ιδέα. Πρόπει όμως να μην είναι μόνο καινούργια, αλλά να είναι και πρακτική. Ένα καλό φιλμ απεικονίζεται σ' όλο το κοινό κι' όχι μόνο σε λίγους εκλεκτούς θεατές. 'Όλους πρέπει κανείς να τους ευχαριστήσει. Κι' αυτό, μά την αλήθεια, είναι πάρα πολύ δύσκολο.

Το κο

ΜΙΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

ΜΟΥΜΙΕΣ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πώς οι αρχαίοι Αιγύπτιοι μετέβαλαν τους νεκρούς σε μούμιες. Η μούμια των Έρμυροδέρμων βασιλέων των Ίνκας με τους χρυσούς θρόνους. Οι Έρμυροδέρμοι Γιάρο και τα κεφάλια των νεκρών. Τα καπνιστά κεφάλια των νεκρών Μαορί. Ένα επικερδές εμπόριο. Η μούμια του υπογείου της μητροπόλεως της Βρέμης, κτλ. κτλ.

Το μούμιποιημένο κεφάλι ενός Έρμυροδέρμου της φυλής των Γιάρο.

Σε όλα σχεδόν τα μυστήρια του κόσμου θα βρούμε μούμιες, άλλες διατηρημένες στην εντέλεια και άλλες σε λιγότερο καλή κατάσταση. Χρόνια άμετρητα, αιώνες ολόκληροι, χαμιά φορά επί χιλιετηρίδων, οι μούμιες αυτές κοιμούνται στον τελευταίο ύπνο τους μέσα στους τάφους τους, στους σαρκοφάγους, στις σπηλιές ή στους ναούς, όπου τους είχαν τοποθετήσει με ευλάβεια οι περίητοι συγγενείς τους. Κι' έστω, μιά ώρα ή ημέρα, ή σκαπάνη του αρχαιολόγου αποκαλύπτει την ύποπτη κατοικία τους. Και ο σημερινός άνθρωπος, δίχως να σκεφθεί την ύστατη τους γαλήνη, τις εξετάζει, τις μετράει με προσοχή πάνω από στρώμα και θάλασσες, και τις εξετάζει στην κοινή περιέργεια πάνω από την γυαλίνη βιτρίνα του μουσείου: «Κοίται και τώρα, εδώ βλέπεις την τελείως διατηρημένη μούμια του Ραμσή του Β' της δεκάτης ενάτης Αιγυπτιακής δυναστείας, ο οποίος έβασίλευσε από το 1388 ως το 1322 π.Χ.»

Και έτσι ο δυστυχήμένος Ραμσή ο Β', ο οποίος από ζωντανός είχε φροντίσει να κάνει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη επένδυση την τελευταία του κατοικία και που με τόσο αγάπη και στοργή είχε λάβει τις τελευταίες περιποιήσεις από τους δικούς του, βρίσκεται τώρα μακριά από την ήλιοκλουστή Αίγυπτο, έξω από την πυραμίδα που του χρησίμευε για τάφος, στερημένος από όλα τα νεκρικά του στολίδια, στη χώρα των βαρβάρων Τυτάνων, σε μια αίθουσα του Έθνικού Μουσείου του Βερολίνου, ξετεθειμένος στα περίεργα βλέμματα πρώτου Άγγλου δασκάλου και της πρώτης Αμερικανίδας μετακλάνας. Τι ιερουργία και ξετελισμός!

Όταν μιλάει κανείς για μούμιες, το πρώτο που θα τρέξει στο νου του είναι η Αίγυπτος, η γλαυ-

κή πατρίδα της μούμιας. Η Αιγυπτιακή θρησκεία πίστευε σε μιά δεύτερη ζωή μετά θάνατον. Σύμφωνα λοιπόν με την πίστι αυτή, όταν επέθανε ο άνθρωπος, η ψυχή αποχωριζόταν από το σώμα αλλά δεν πήγαινε σε κανένα όρισμένο τόπο, στον Άδη π.χ. των Αρχαίων Ελλήνων ή στον Παράδεισο των Χριστιανών. Μεταμορφωμένη σε γύπα πετούσε πάνω από το νεκρό της σώμα και ύστερα από μιά ώρισμένη χρονική περίοδο που ήταν ανάλογη με τις καλές ή τις κακές πράξεις που είχε κάνει στη ζωή της, μπορούσε να ξαναγυρίσει πίσω στο σώμα και να ξαναζωντανέψει. Γι' αυτό όμως το σώμα έπρεπε να είναι τέλει διατηρημένο και να μην του λείπει κανένα μέλος του. Αν τυχόν και συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα, η ψυχή του νεκρού κατέδινε και τιμωρούσε αλβύτητα εκείνους που ήταν άτιμοι να γιάλωση ή μούμια του ή να της κοπή κανένα χέρι ή ποδάρι. Κατά τις εβδομήντα ημέρες που ακολουθούσαν τον θάνατο ενός Αιγυπτίου, η οικογένειά του φρόντιζε για τη μούμιωσή του σώματος του ακολουθώντας πιστά ονόματα όλους τους τύπους και

τους κανόνες της θρησκείας. Την λεπτεπίλεπτη αυτήν εργασία την εκτελούσαν οι ιερείς και οι βοηθοί τους, οι οποίοι μόνοι αυτοί έγνωρίζαν το μυστικό της τέχνης. Τι μέθοδο και τι φάρμακα μεταχειρίζονταν είναι άγνωστο. Όπως και όλα τα άλλα μυστικά της αιγυπτιακής θρησκείας, το πήραν κι' αυτό οι ιερείς της μαζί τους στον τάφο και δεν βόρηνε πουθενά καμιά γραπτή οδηγία που να μπορεί να κατατοπίσει τους μεταγενεστέρους.

Ωστόσο η αιγυπτιακή συνήθεια της μούμιωσής τους διατηρήθηκε και μετά την πτώση της Αιγύπτου και της αιγυπτιακής θρησκείας κατά τους πρώτους τρεις αιώνες μετά Χριστόν. Είχε όμως επηρεαστεί πολύ από το ελληνικό πνεύμα και στις μούμιες της εποχής εκείνης, αντί να βλέπουμε α-σχημά και λιγότερο πολύτιμα υλικά, τοποθετημένες πάνω στο πρόσωπο, βλέπουμε πορτραίτα τα οποία απεικονίζουν το πρόσωπο του νεκρού πολύ εξωραϊσμένο και κοσμημένο βέβαια. Τα πορτραίτα αυτά είναι ζωγραφισμένα πάνω σε λεπτότατες σανίδες και έχουν τοποθετηθεί στη θέση του προσώπου, συγκρατούνται δε με τις κορδέλλες που περιτυλίγουν την μούμια ολόκληρη.

Και άλλοι όμως λαοί, εκτός από τους Αιγυπτίους, είχαν την συνήθεια να ταφίζονταν τα πτώματα των νεκρών τους. Η συνήθεια αυτή επικρατούσε από πάντων στους Ίνκας, την μεγάλη και πολιτισμένη φυλή των Έρμυροδέρμων της Αμερικής, η οποία κυριαρχούσε στο Περού πριν γιά το κατακτήσουν οι Εσπανίοι. Οι βασιλείς των Ίνκας, όταν πέθαιναν, εταφίζοντο και η μούμια τους ετοποθετούντο καθιστές σε μιά ειδική αίθουσα του παλατιού τους επάνω σε χρυσούς θρόνους, στολισμένες με χρυσά σκεπάσματα και χρυσά βραχιόλια και χρυσές μάσκες στο πρόσωπο.

Μιά τέτοια βασιλική συνέλευση μούμιων βρήκαν οι Εσπανίοι κατακτητές της Αμερικής στον ναό του Ίλίου, στο Κούσκο του Περού. Είκοσι μούμιες ήγεμόνων των Ίνκας ήταν καθισμένες, με τα γέφυρα τους σταυρωμένα πάνω από τα γόνατα, και γύρω από το χρυσό είδωλο του θεού Ήλιου, και το προσκυνούσαν με μιά άφρων λατρεία.

Επίσης, όταν οι Ισπανοί κατέκτησαν από πολλών αιώνων την Κολομβία, βρήκαν στην Σογκασόα την ιερή πόλη του κράτους των Τούνγκι, όλους τους πεθαμένους φυλάχους, διατηρημένους ως μούμιες και καθισμένους σε θρόνους. Όταν η φυλή αυτή έγινε καμιά ενστανταία, έπαινε μαζί της και τις μούμιες των φυλάχων που είχαν μείνει διάσποροι γιά τα πολεμικά τους κατορθώματα και μ' αυτές μπροστά ξεκινούσε έναντιον του εχθρού με την πεποίθηση ότι και νεκρός άκοιμη άρχηγός τους θα τους οδηγούσε στη νίκη!

Στην φυλή των Έρμυροδέρμων Γιάρο που ζουν στην περιοχή του Αμαζονίου ποταμού, υπάρχει μιά άλλη μέθοδος διατηρήσεως των νεκρών. Εκεί δεν τους ενδιαφέρει να διατηρήσουν όλο το σώμα, όπως έκαναν οι αρχαίοι Αιγύπτιοι με την ελπίδα μήπως ξαναζωντανέψει καμιά φορά η ψυχή του πεθαμένου και θέλησει να μητρί στο παλιό του κορμί. Διατηρούν μονάχα το κεφάλι. Το βγάζουν με προσοχή όλα τα κόκαλα και ύστερα το παραγεμίζουν με ζεστή άμμο και ζεσταμένα χαλίκια. Κλείνουν κατόπιν όλα τα ανοίγματα με ρεσίνη, καταβάλλοντας ξεχωριστή προσοχή να μην παραλλάξουν τα χαρακτηριστικά του νεκρού. Τα κεφάλια που είναι διατηρημένα κατ' αυτό τον τρόπο μετακινούνται σε εξαιρετικό σημείο, γίνονται δηλαδή μεγάλα όσο ένα πορτοκάλι και χρησιμοποιούνται από τους Ιθαγενείς ως φυλαχτά.

Μιά πολύ περίεργη συνήθεια είχαν άλλοτε οι Μαορί της Πολυνησίας. Όλοι οι προγοντες κάθε φυλής, ιδιαίτερος δε οι φυλα-

χοι, σιγματίζαν καλλιτεχνικά το κεφάλι τους και το πρόσωπό τους ενόσφ ακόμη ζούσαν. Όσο πιο κατάστιτος ήταν ένας Μαορί, τόσο πιο εύγενης έθεωρείτο. Μετά θάνατον έκοβαν το κεφάλι του νεκρού, το έκαναν...καπνιστό, έβλιναν όλα τα ανοίγματα με ρεσίνη και ύστερα το βρονίζονταν κατά τέτοιο τρόπο, ώστε όλος ο καλλιτεχνικός σιγματισμός ξεχώριζε θαυμάσια. Αργότερα όταν ήρθαν οι Μαορί σε συνάφεια με τους Εσπανίους, είδαν το ενδιαφέρον που έδειχναν οι λευκοί γιά αυτά τα διατηρημένα κεφάλια. Και έπειδή η ξήρση ήταν μεγάλη και η τιμή ξεφαιρτικά έλκυστικές άρχισαν να κατασκευάζουν απομιμήσεις! Έπαιρναν δηλαδή μερικούς δυστυχήμένους σκλάβους, τους σιγματίζαν, τους αποκεφάλιζαν, έτοιμάζαν τα κεφάλια τους κατά τον τρόπο που αναφέραμε παραπάνω και ύστερα τα μυστοπούλουσαν.

Σε πολλά ακόμη νησιά της Πολυνησίας διατηρούν τα κεφάλια των συγγενών τους μετά θάνατον, γιάτι το κεφάλι θεωρείται ως η έδρα της ζωής και προσπαθούν με διάφορα μέσα να διατηρήσουν τα πρόσωπά τους άρτιωτά και δροσερά σαν να ήταν ζωντανά.

Και στους χριστιανικούς όμως λαούς η μούμιωσής τους δεν είναι σπάνια. Σε πολλά μοναστήρια της Ιταλίας, του Μεξικού κ. τ. λ. οι νεκροί μοναχοί δεν θάβονται αλλά ταφίζονται κατά διαφόρους τρόπους και έναποθηκεύονται στα υπόγεια. Στις κατακόμβες της μονής των Καπουτσίνων στο Παλέρμιο είναι τοποθετημένες, καθισμένες στη σειρά, η μούμιες εκατό χιλιάδων μοναχών και άρχεων έρχονται άστών του Παλέρμιο. Η μόνη διαφορά μεταξύ των μοναχών και των λαϊκών, είναι ότι οι τελευταίοι βρίσκονται έσκαλωμένοι μέσα σε γυάλινα φέρετρα.

Ναί στη Γερμανία ακόμη υπάρχει μιά πόλις στην οποία μπορεί κανείς να θαυμάσει μούμιες των τελευταίων αιώνων. Η πόλις αυτή είναι η Βρέμη. Κατά το έτος 1450, ένας κτίστης ο οποίος επιδιόρθωνε τα κρησάδια της μητροπόλεως της Βρέμης, γυρομίστηκε απ' το χρηματιστήριο και σκοτώθηκε. Το πτώμα του το μετέφεραν στο υπόγειο του ναού σε μιά αποθήκη όπου φύλαγαν παλιά μολύβια. Ο δυστυχής ερχάτης όμως, ο οποίος φαίνεται ότι δεν θα είχε κανένα συγγενή, ξεχάστηκε εκεί μέσα και έπειτα από μερικά χρόνια, όταν ξανανοιξαν το υπόγειο, βρήκαν το πτώμα του διατηρημένο σε λαμπρή κατάσταση. Δεν μπόρεσαν να ξεγυρίσουν αυτό το θαυμαστό περιστατικό, παρητήρησαν όμως ότι και όλοι οι άλλοι νεκροί που ετοποθετούντο σ' εκείνο το υπόγειο, διατηρούντο σε εξαι-

ρη κατάσταση και με τον καιρό αποξηραίνονταν και γίνονταν μούμιες. Από τότε, επί πολλών αιώνων ως σήμερα, έχει χρησιμοποιηθεί αυτό το κελιάρι ως κρύπτη γιά νεκρούς και όποιος επισκέπτεται την Βρέμη μπορεί να ιδί τους διασημότερους πολιτίτες της που έζησαν προ τριακοσίων και τετρακοσίων χρόνων, τρεις σχεδόν όπως ήταν την ημέρα του θανάτου των. Μόλις πρό ολίγων ετών άνεκα λήφθη ότι κάτω από το υπόγειο αυτό περνάει μιά ραδιενεργός πηγή, κ' έτσι λύθηκε το άλυτο μυστήριο.

Είπε γνωστό ότι όλοι οι μεγάλοι αυτοί του κόσμου, βασιλείς, πρίγκιπες, αυτοκράτορες, μετά τον θάνατο τους βαλσαμώνονται. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι τους κάνουν μούμιες. Το βαλσαμωμά γίνεται μόνον και μόνον γιά να διατηρηθεί το πτώμα και να μην αποσυντεθεί ως την κηδεία του που πολύ συχνά τελείται μέσα σε δεκαπέντε ημέρες μετά το θάνατο. Το βαλσαμωμά αυτό φυσικά έμπο-δίζει γιά αρκετό χρονικό διάστημα την αποσύνθεσι, τόσο μάλλον εφόσον οι νεκροί τοποθετούνται μέσα σε μολυβένια φέρετρα που κλείνουν στεγανά και έτσι δεν έρχονται σε καμιά επαφή με τον ατμοσφαιρικό αέρα. Με τον καιρό όμως τα σώματα αυτά μεταβάλλονται σε σκόνη και μόλις το φέρετρο ανοιχθεί, οι μεταγενεστέροι δεν βλέπουν μπροστά τους παρά μιά χουφτίτσα χώμα.

Και τώρα όμως είναι δυνατή η έπιστημονική διατήρησης ενός πτώματος και μάλιστα χωρίς καμιά αλλοίωση του δέρματος και του χρώματος. Έτσι π.χ. έχει διατηρηθεί ο νεκρός του μεγάλου Ιαλού τονόρου, Ενρίκο Καρούζο. Έπίσης οι Μπολσεβίκοι κατόρθωσαν να διατηρήσουν θαυμάσια τα πτώμα του Λένιν και σήμερα το έχουν κάτω από ένα γυάλινο κώδωνα εκτεθειμένο σε κοινό οσχύνημα. Η διατήρησις όμως αυτή είναι όμως γιά ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα.

Χούες εί και είς ζών άπελεύσει! Κι' αυτή την θεία προσταγή ακόμη κατόρθωσες ο άνθρωπος να την παραβιάσει. Όπως και παραπάνω γράφουμε, σε πολλά μέρη ή διαμόρφωσις του εδάφους είναι τέτοια, ώστε οι νεκροί που ενταφιάζονται σ' αυτό να μην αποσυντίθενται, αλλά να διατηρούνται όπως περίπου και η μούμια των αρχαίων Αιγυπτίων. Παρατηρείται μάλιστα συχνά το φαινόμενο, όταν ανασκάπτεται κανένα νεκροταφείο, να βρίσκονται πτώματα που ενταφιάστηκαν πρό πολλών ετών περίηρημα διατηρημένα, ενώ άλλα τα οποία θάρτηκαν τελευταία, έχουν αποσυντεθεί τελείως.

Αυτό έπιστημονικώς όφείλεται στο ότι κάποια ραδιενεργός πηγή βρίσκεται κοντά στους τάφους των πρώτων. Ο λαός όμως, ο οποίος πάντα στε ο νεκροί που ενταφιάζονται σ' αυτό να μην αποσυντίθενται, αλλά να διατηρούνται όπως περίπου και η μούμια των αρχαίων Αιγυπτίων. Παρατηρείται μάλιστα συχνά το φαινόμενο, όταν ανασκάπτεται κανένα νεκροταφείο, να βρίσκονται πτώματα που ενταφιάστηκαν πρό πολλών ετών περίηρημα διατηρημένα, ενώ άλλα τα οποία θάρτηκαν τελευταία, έχουν αποσυντεθεί τελείως.

Αυτό έπιστημονικώς όφείλεται στο ότι κάποια ραδιενεργός πηγή βρίσκεται κοντά στους τάφους των πρώτων. Ο λαός όμως, ο οποίος πάντα

είνε εύφάνταστος, βασίζόμενος σ' αυτό το φαινόμενο, δημιουργεί το θρύλο περί βρυκολάκων. Παραδέχεται δηλαδή ότι οι νεκροί οι οποίοι δεν είναι άποσυντίθενται δεν είναι πραγματικώς νεκροί, αλλά ζώνεκοι, οι οποίοι βγαίνουν τις νύχτες από τους τάφους των και αρπάζουν παιδιά και γυναίκες γιά να πίνουν το αίμα τους που άποτελεί τη μοναδική τους τροφή.

Σχετικά με τις μούμιες έχουν γραφεί και διάφορα φιλολογικά έργα. Ένα απ' αυτά είναι και η περίηρημη «Ατλαντίς» του Γάλλου ακαδημαϊκού Πιέρ Μπενουά. Ο συγγραφέας του μυθιστορήματος αυτού παρουσιάζει την ήρωίδα του σαν μιά μοιραία κ' έστωτική γυναίκα η οποία σαρηνέει και έξοντώνει τους άνδρες που την άγατούν γιά να σπείσει κατόπιν με τις μούμιες των μιά αίθουσα του παραμυθένιου παλατιού της.

Μά και ο Άγγλος συγγραφέας Χάγχαρ στο περίηρημο μυθιστοήμα του τα «Μεταλλεία του Σολομώντος» περιγράφει ένα σπύλαιο γεμάτο νεκρούς των οποίων τα πτώματα διατηρούνται σε μοναδική κατάσταση επί χιλιετίδες ολόκληρες εξ αίτιας των σταλακτιτών που υπάχουν μέσα σ' αυτό.

Όταν μάλιστα πρωτοεξεδόθη η «Ατλαντίς» πολλοί ισχυρίστηκαν ότι ο Μπενουά άντεγραφε το Χάγχαρ και δημιουργήθηκε εξ αίτιας του ζητήματος αυτού ένας μεγάλος φιλολογικός καυγάς.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΙ' Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ

Κάποτε ένας έμπορος έπιασε κουβέντα με τον καπετάνιο του βαττοριού, με το οποίο ταξίδευε.

—Και από τι πέθανε ο πατέρας σας; ρώτησε σε μιά στιγμή ο έμπορος τον καπετάνιο.

—Ο πατέρας μου, ο κάππος μου κι' ο προπάππος μου άπάντησε ο πλοίαρχος, πίνιγαν ολοι στη θάλασσα.

—Λοιπόν η ίδια τύχη θα περιμένη βέβαια και σάς.

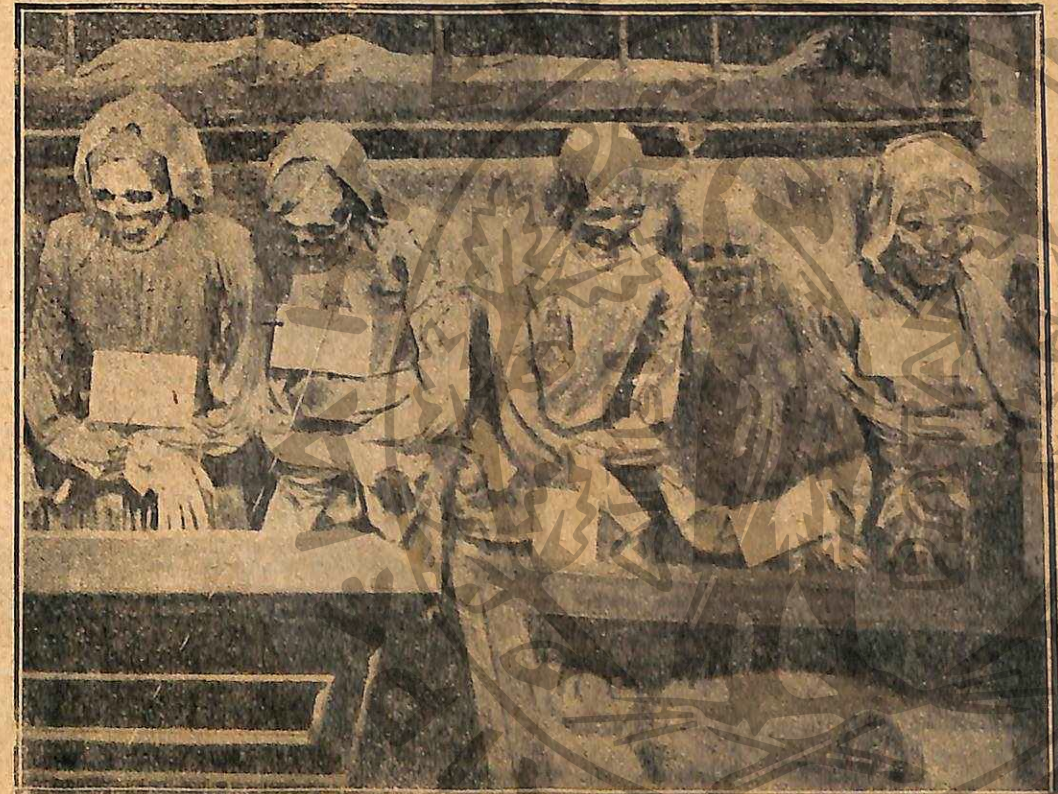
—Πιθανότατα.

—Και δεν φοβάστε που ταξιδεύετε;

—Πριν σάς άπαντήσω θα ήθελα να μου πείτε πως πέθαναν οι δικοί σας πρόγονοι.

—Οι δικοί μου, άπάντησε ο έμπορος, πέθαναν στο κρεβάτι τους από διάφορες ασθένειες.

—Πολύ καλά, άπάντησε τότε ο πλοίαρχος. Πώς, λοιπόν, θέλετε να φοβάμαι τη θάλασσα αφού ούτε έσείς φοβάστε το κρεβάτι, ενώ σ' αυτά πέθαναν όλοι οι πρόγονοί σας.

Η μούμια των μοναχών στις κατακόμβες της μονής του Παλέρμιο.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗ

ΤΟ ΒΑΨΙΜΟ, ΤΟ ΜΑΣΣΑΖ-ΚΑΙ Τ' ΑΡΩΜΑΤΑ

(Αρθρο διασήμευ καλλιτέχνιδος του κινηματο-
γράφου, κρυπτεμένης υπό τὰ ἄρχεια Ε. Β.)

πρόσωπα. Αποφεύγετε όσες έχετε περάσει τὰ πρώτα νεάτα, τὸ πολὺ έντονο κοκκίνισμα στὰ μάγουλα, καὶ τὸ καύρισμα γύρω στὰ μάτια. Γιατί αὐτὸ θὰ σὰς κάνει νὰ φαί- νεστε πολὺ μεγαλύτερες ἀκόμη.

Επίσης καὶ τὰ πολὺ νέα κορί- ταια, όσα εἶνε κάτω ἀπὸ εἴκοσι χρόνους, δὲν πρέπει νὰ βάφονται πολὺ έντονα. Θὰ ἦταν βέβαια κα-

Τὸ συμπέρασμα λοιπόν, κυρίες μου, εἶνε ὅτι πρέπει νὰ βάφεστε τὸ βράδυ, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν συντη- θήτετε νὰ μακιγιαρστέτην ἡμέρα. Ἀλλὰ, καὶ όσες βάφεστε καὶ τὴν ἡμέρα, πρέπει νὰ ξέρετε νὰ χρωμα- τίζετε διαφορετικὰ, ἀναλόγως καθε ώρας.

Δὲν εἶνε ἴσως ἀνάγκη νὰ σὰς το- νίσωμεν ὅτι όσες φορές πρόκειται νὰ βγῆτε έξω μετ' ἡλίου, δὲν θὰ βάφετε οὐτὲ τὰ φρύδια σας, οὐτὲ τὰ μάτια σας, ἀλλὰ οὐλὲς θὰ ροδι- στέτε τὰ μάγουλά σας καὶ τὰ χεῖλη σας μ' ἕνα ροῦζ πολὺ πῶ ἀπὸ αὐτὸ ποὺ θὰ μεταχειρισθῆτε τὸ βράδυ.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη ἐπίσης νὰ σὰς ὑπενθυμίσωμεν ὅτι πρέπει νὰ δια- λέξετε τὰ ψιμνιδία σας σύμφωνα μετ' ὁ χρώμα τῆς ἐπιδερμίδος σας καὶ τὸν μαλλίων σας, ἵπάρχουν ἄλλωστε εἰδικὰ καλλυντικὰ, γιὰ ξανθὲς καὶ γιὰ μελαχρινὲς.

Πάντως, όπως ἀναφέραμε καὶ σὲ προηγούμενα άρθρα μας, δὲν εἶνε πειὰ τῆς μόδας οὐτὲ γιὰ τὸ βράδυ ἀκόμα τὰ ἐξωφρενικὰ βαψίματα, καθὼς καὶ ἡ τεχνητὰ μαυρισμένες καὶ κτρινισμένες ἐπιδερμίδες. Ἀ- κόμα καὶ ἡ περιφνη Ἐλνὸν Ἀ- φροδίτη, ἡ Ζοζεφίνα Μπαϊνερ, προσπαθεῖ τώρα νὰ φαίνεται όσον τὸ δυνατόν λιγώτερο μελαγχρὶ καὶ χρυσοποιεῖ λευκὰ ψιμνιδία.

Μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες συμβου- λές ποὺ ἔχομε νὰ σὰς δώσωμε, κυ- ρίες μου, εἶνε καὶ ἡ ἐξῆς :

Βάφεστε σύμφωνα μετ' ἡλι- κία σας. Τὸ ζωνρό βάψιμο δὲν πη- γαίνει παρὰ μόνο σὲ πολὺ νέα

Κατόπιν, ἐφά- σον θὰ μεγαλύνῃ ἡ μικρούλα, πρέ- πει νὰ προσφύ- λωμε τὸ πρόσω- πὸ τῆς ἀπὸ τὸν πολὺ καυστικὸ ἥλιο καὶ τὸ πολὺ δυνατόν κρύο, καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφί- νουμε νὰ πλυθῇ μετ' ἀμφιβόλου ποιότητος σα- πουνία, ἡ μετ' νερὰ πολὺ ἀσβε- στοῦχα ἀβροστα.

Ἐάν ξέρετε, κυρίες μου, ἀπὸ πόσα δυσάρεστα φτίνει τὴν ἐπι- δερμίδα τὸ βρασμένο νερό, τότε οὐτε σεῖς, οὐτὲ ἡ κόρες σας θὰ πλυνάσαστε ποτὲ μετ' ὕδω ἀβροστο.

Ἐντὺς αὐτοῦ, ἂν θέλετε ν' ἀπο- κτήσῃ ἡ κόρη σας ὥραία ἐπιδερ- μίδα, πρέπει νὰ καθαρίζετε συχνὰ τὸ πρόσωπό τῆς με μιά πολὺ ἀγνὴ κρέμα ἀπὸ ἀμυγδαλόλαδο, ἡ με πολὺ νοπὶ λαυλίνη.

Καὶ όταν ἡ κόρη σας θὰ γίνῃ δεκαπέντε ἡ δεκάξι χρόνων, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ μεταχειρίζεται τὴν ἴδια κρέμα, χρησιμοποιώντας συγ- χρονῶς καὶ πολὺ λεπτὰ καὶ μόλις χρησιμοποιημένη πούντρα. Κατὰ θὰ κάνετε, κυρίες μου, νὰ διαλέγετε μόνη σας τὰ καλλυντικὰ τῆς κό- ρης σας καὶ νὰ τῆς ὑποδείξετε

Δευτέρα κίνηση: Γιά τὶς ρυ- τίδες τὸν κροτάφων.

νιοῦ κάτω, καὶ φτάνοντας ὡς τὴν βάσι τὸν αὐτίου. Ἡ κίνηση αὕτη, ἐξαλείφει βαθμυδὸν τὸ διπλοσά- γωνο.

Κατόπιν γιὰ τὴν ἐξάλειψι τὸν ρυτίδων τὸν κροτάφων, θὰ πῆ- σετε ἐπανεπιλημμένως χωρίς πολλὴ δύναμι τὸ ρυτιδωμένο μέρος.

Γιὰ τὶς ρυτίδες γύρω στὰ μάτια ἐπάνω καὶ κάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρα, εἶνε ἀρκετὸ ἕνα ἐλαφρὸ ἀγγιγμὰ μετ' ἡ ἀκρὴ τὸν δακτύλων. Ὁ ἀρ- χίστε αὕτην τὴν κίνηση ἀπὸ τῆς μύτης φτάνοντας μετ' ἡ κρο- τάφων.

Γιὰ νὰ δυναμώσετε τοὺς μύς, καὶ νὰ τετνώσετε τοὺς χαλαρωμέ- νους ἰστούς τοῦ δερμάτος, θὰ κά- νετε ἕνα μασσάζ ἐλαφρὸ μετ' ὁ εσω- τερικὸ μέρος καὶ τὸν δύο σας χε- ρῶν συγχρόνως, ἀπὸ τὸ σαγῶνι ὡς τοὺς κροτάφους.

Ὅταν τὰ μάγουλά σας ἔχουν πέ- σει, πρέπει νὰ τοὺς κάνετε μασσάζ μόνο μετ' ὁ ἀντίχειρας, χωρίς νὰ ἐγγίξετε μετ' ἡ ἄλλα δάχτυλα τὸ πρόσωπό σας, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ πλάγια τῆς μύτης, μετ' ὁ κινήσεις γρήγορες καὶ ἐλαφρές, καὶ φτάνον- τας ὡς τ' αὐτί.

Ὅσο γιὰ τὶς ρυτίδες τοῦ μετώ- που καὶ τοῦ ἐπάνω μέρους τῆς μύ- τῆς, θὰ κάνετε μασσάζ μετ' ὁ χεῖ- φτες σας, ἐλαφρὰ καὶ γρήγορα, μετ' ὁ κινήσεις ἀντίθετες πρὸς τὶς ρυτί- δες, δηλαδὴ καθέτως γιὰ τὶς ρυ- τίδες τοῦ μετώπου, καὶ ὁριζοντίως γιὰ τὶς ρυτίδες τῆς μύτης. Κάθε κίνηση θὰ ἐπαναληφθῇ σὲ ὁλο τὸ πρόσωπο τριάντα τοὺλάχιστον φο- ρές, ἐπανεπιλημμένως, καὶ κάθε βράδυ.

Ἡ σχετικὲς εἰκόνες θὰ σὰς ὁ- δηγήσουν καλύτερα γιὰ τὸ τόσο ὥφελιμο καὶ ἐπιστημονικὸ αὐτὸ μασσάζ.

Ὅσο γιὰ τ' ἀρώματα, μιὰ κυ- ρία καθὼς πρέπει, καὶ πραγματικὰ σῖς, πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τὰ πολὺ βαρεῖα καὶ μεθυστικὰ, καὶ νὰ προ- τιμᾷ όσα σκορπίζουν μὲ εὐωδία λεπτὰ καὶ διακριτικὰ, μποροῦμε νὰ ποῦμε.

Ἡ βιολέττα, εἶνε πάντα τὸ ἀρι- στοκρατικώτερο ἄρωμα, καὶ εἶνε τὸ μόνο ποὺ ἐπιτρέπεται καὶ στὰ πολὺ νεαρὰ κορίτσια.

Ἀρώματα «εὐγενεῖα», εἶνε ἀ- πομακρύνει.

Ὅταν ἄρωμα, γίνεται μετ' ὁ συνδυασμὸ ἀποστάγματος ἄσπρου ὁδοῦ, γαρυφάλου καὶ γιασεμίου.

Λίγο ἄρωμα εἶνε ἀπαραίτητο καὶ γιὰ τὸ σπόρ, καὶ γιὰ τὶς ἐκ- δρομές, ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ μπάνια.

Μὴν ἀρωματίζετε όταν πρό-κειται νὰ πάτε στὴν ἐκκλησία, ἡ σὲ πένθημι ἐπίσκεψι.

Μιὰ συμβουλὴ καὶ γιὰ τοὺς κυρίους :

Μὴν ἀρωματίζετε ποτὲ μετ' ὁ ἀρώ-ματα προσωσμένα γιὰ κυρίες. Δὲν σὰς ἐπιτρέπεται, κυρία μου, παρὰ μόνο λίγη καλὴ ποιότητος κολώ-νια στὸ μαντήλι σας.

Ἐκτὴ κίνηση: Γιά τὸ μέτωπο.

Ἡ βαρὼν ἡτὲ Τρανσεμόν, στὴν ἐγγονὴ τῆς Ἀγῆς μετ' ὁ Τραν-σεμόν.

Ἀγαπημένη μου ἐγγονή, πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἦταν ἐδῶ ὁ πατέρας σου μαζί μετ' ὁ ἀρρα-βωνιαστὶ σου. Εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ τὸν μέλλοντα σύζυγό σου. Θέλεις καὶ τὶς ἐντυπώσεις μου ; Τὶ νὰ σοῦ πῶ, Ἀγῆ μου ; Ἐλί-ξω, εὐχομαι νὰ γίνῃς εὐτυχισμένη μαζί του, ἀλλὰ... Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κρύψω τὴν ἐκπληξί μου γιὰ τὴν ἐκλογὴ σου.

Αὐτὸς ὁ νέος ποὺ φαίνεται ἐν-τελὼς ἀντίθετος πρὸς ὁ, τὸν οὐνε-ρυσόσουν ὡς τώρα. Δὲν φανταζό-μουν ποτὲ ὅτι ἐσὺ θὰ διάλεγες ἕνα τόσο περὶ, ἕνα τόσο κοινὸ ἄν-θρωπο γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς σου...

Ἐσὺ ἡ τόσο λεπτὴ, ἡ τόσο δι-σκολὴ στὰ γούστα σου, ἡ τόσο κα-λοαναθεμμένη...

Τώρα δὲν ξέρω, μπορεῖ νὰ ἔχῃ καλὴ καρδιά ὁ ἀρραβωνιαστὶς σου, ἀλλὰ τὸ ἐξωτερικὸ του εἶνε πολὺ-πολὺ χυδαῖο. Εἶνε κόκκινος, χονδρός, ἔχει χεῖρα πολὺ ἀκομψα, πόδια πελώρια, μιλαεῖ δυνατὰ, γε-λαεῖ ἡχηρὰ καὶ νομίζει πὼς λέει ὁλοένα ἐξυπνα λόγια.

Μοῦ πρόσφερε ἕνα θαυμάσιο μπουκέτο, καὶ μοῦ ἔσφιξε μετ' ὁ δύ-ναμι τὸ χεῖρ, λέγοντας μετ' ὁ μιά ἀ-συγκράτητη χαρὰ :

— Εἴμαι εὐτυχῆς, εἴμαι πάρα πολὺ εὐτυχῆς, κυρία μου. Ἀγαπῶ μετ' ὁ δὴ μου τὴν καρδιά τῆς Ἀγῆς, καὶ μ' ἀγαπᾷ καὶ αὕτη.

Ἀλγῆ μου λοιπόν τὸν ἀγαπᾷς καὶ ἐσὺ, Ἀγῆ ;

Κὶ ὁμοῦ... Δὲν μπορῶ νὰ κα-ταλάβω γιατί τὸν ἀγαπᾷς. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί βρίσκεῖς σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

κόμα τὸ «Φουζέρ», ἡ βερβένα καὶ τὸ ἡλιορόστιο.

Κάποιος διάσημος Παρισινὸς μουσικοπὸς, «συνθέτει» ἰδιαίτερα ἀρώματα γιὰ τὶς ξανθὲς καὶ τὶς μελαχρινὲς γυναῖκες.

Γιὰ τὶς μελαχρινὲς λέει ὅτι πηγαίνει πρὸ πάντων τὸ ἄρωμα τοῦ γαρυφάλου καὶ τῆς μανόλιας, καὶ γιὰ τὶς ξανθὲς τὸ ἄρωμα τῆς πασχαλιάς καὶ τῆς βιολέττας.

Πάντως, δὲν πρέπει, κυρίες μου, νὰ κάνετε κατὰχρησὶ τὸν ἀρωμα-τὸν ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐλαφρὸ. Ἀρωματίζετε ἀπλῶς τὸ μαντήλιά σας καὶ λίγο τὰ μαλ-λιά σας. Μὴ σκορπίζετε σὲ ὁλη σας τὴν τουαλέττα μυρωδιές.

Πρέπει νὰ ἀποπνεύετε λίγο ἐλα-φρὸ ἄρωμα, σὺν ἕνα ζωντανὸ λου-λούδι, καὶ ὁχι νὰ φέρετε πονοκέ-φαλο καὶ ἄλλη στοὺς γύρω σας μετ' ὁ βαρεῖα σας ἀρώματα. Τότε, ἀντὶ νὰ γίνετε ἀγαπητὴ καὶ συμπα-θητικὴ, θὰ γίνετε μάλλον ἀντα-θητικὴ.

Ἐνα λεπτὸ καὶ γλυκὸ ἄρωμα ἐλκύει, ἐνῶ ἕνα ἄρωμα πολὺ βαρὺ, ἀπομακρύνει.

Ὅταν ἄρωμα, γίνεται μετ' ὁ συνδυασμὸ ἀποστάγματος ἄσπρου ὁδοῦ, γαρυφάλου καὶ γιασεμίου.

Λίγο ἄρωμα εἶνε ἀπαραίτητο καὶ γιὰ τὸ σπόρ, καὶ γιὰ τὶς ἐκ-δρὼμές, ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ μπάνια.

Μὴν ἀρωματίζετε όταν πρό-κειται νὰ πάτε στὴν ἐκκλησία, ἡ σὲ πένθημι ἐπίσκεψι.

Μιὰ συμβουλὴ καὶ γιὰ τοὺς κυρίους :

Μὴν ἀρωματίζετε ποτὲ μετ' ὁ ἀρώ-ματα προσωσμένα γιὰ κυρίες. Δὲν σὰς ἐπιτρέπεται, κυρία μου, παρὰ μόνο λίγη καλὴ ποιότητος κολώ-νια στὸ μαντήλι σας.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΠΕΝΕΕ D' ANJOY

ΓΙΑΓΙΑ ΚΙ' ΕΓΓΟΝΗ

Κράτηση τὸ μεσημέρι στὸ γεῦ-μα τὸν πατέρα σου καὶ τὸν ἀρρα-βωνιαστὶ σου.

Ἐνας ἀνθρωπος φαίνεται ἂν ἔχει καλὴν ἀνατροφή τὴν ὥρα ποὺ τρώει. Ἐ λοιπόν, ὁ ἀρραβωνιαστι-κὸς σου δὲν φαίνεται καθόλου ἄν-θρωπος τοῦ κόμπο, πρὸ πάντων στὸ τραπέζι. Φαντάσου καθὲ φορὰ ποὺ τοῦ σερβίριζε κατὶ ἡ ὑπηρε-τρια ἔλεγε :

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς.

Καὶ όταν ἦιμε κρασί, εἶπε χτυ-πώντας τὴν γλώσσα του στὸν οὐ-ρανίσκο του :

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς.

Στὸ τέλος δὲ τοῦ γεύματος, δι-πλωσε καὶ τὴν πετσέτα του, ἐνῶ τὸ βιβλίο τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς λέει ὅτι δὲν πρέπει νὰ διπλώνουμε ποτὲ τὴν πετσέτα μας ἀλλὰ νὰ τὴν ἀφίνομε ἀδίστατῶς ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Πῆς μου λοιπόν, μικρὴ μου Ἀγῆ, γιατί

συγκατανεύεις νὰ δώσης τὸν ἑαυτὸ σου ἐσὺ ἡ τόσο εὐγενῆ, καὶ ἀριστο-κράτης σ' ἕνα ἄνθρωπο τόσο χωριάτη, γιὰ νὰ μὴν πῶ τί-ποτα ἄλλο ;

Ἐσὺ ποὺ εἶ-σαι τόσο ὁ-μορφῇ, τόσο χαριτωμένη, ἐσὺ ἡ ἀπόγονος εὐ-γενῶν, νὰ πά-ρης ἕνα νέον ἄνθρωπο, ποὺ τὸν λένε Ἰσι-δωρο Μπελβε-νὺ. Νὰ γίνῃς κυρία Ἰσιδωρὸν ἀποτελείσῃς ὅτι ἐμεῖς, στὰ χαρ-τὰ καὶ τὶς διασκέδασες.

Ὁ πατέρας τοῦ Ἰσιδωρὸν ἦταν ἕνας ἄλλος, ἀλλὰ τίμιος καὶ ἐργα-τικὸς μικροαστὸς, ὁ ὁποῖος μετ' ὁ πολ-λὴ δυσκολία σπουδασε τὸν γνῖο του, καὶ τοῦ ἔδωσε όταν μεγάλωσε κάποιο ποσὸν ποὺ τὸ οἰκονομῆ-σε μετ' ὁ πολλὰς φειδῆς, λέγοντάς του :

— Πᾶρε, παιδί μου, αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ κάνῃς μιὰ καλὴ δου-λειά.

Ὁ Ἰσιδωρὸς δὲν ξόδεψε τὰ χρήματα αὐτὰ στὰ γλέντια, ἀλλὰ τὰ χρησιμοποίησε μετ' ὁ πολλὴ ἐπι-τυχία στὶς ἐπιδόσεις του.

Τελευταία, ὠδωσε καὶ μιὰ Τρά-πεζα Ἀγροτικὴ, ἡ ὁποία προσφέ-ρει μεγάλες ὑπηρεσίες στὴ Γαλλία. Ἐξέρετε ἀκόμα, γιὰ μὴν ποῦ, καὶ νὰ τέσσερα ἀδελφὰ μου, ὅταν ἀεργὰ καὶ περιμέναν καὶ αὐτὰ νὰ

πατέρας μου τρώαξε πολὺ, καὶ γλῶσσας τόσο, ὥστε ἕνας συντα-ξιδιότης του τὸν βοήθησε νὰ ση-κωθῇ καὶ τὸν ὑποστήριξε.

— Μὴ φοβάστε, κυρίες, τοῦ εἶπε, θὰ σὰς συνοδεύσω ὡς τὸ σπίτι σας.

Ὁ συνταξιδιότης αὐτὸς τοῦ πατέρα μου ἦταν ὁ Ἰσιδωρὸς.

Ἐτοὶ τὸν γνώρισα καὶ ἐγὼ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφερε τὸν πατέρα του. Ὑστερα ἐρχόταν τακτικὰ γιὰ νὰ μαθαίνῃ πὼς πάει ἡ ὑγεία του καὶ σιγά-σιγά ἔγινε στενὸς οἰκονομει-κὸς μας φίλος.

Καὶ μιὰ μέρα, μετ' ὁ ζήτησε σὲ γάμο.

Ὅταν ὁ πατέρας μου τοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἔχω καθόλου προίκα, ἐκεῖ-νος φάνηκε ἐνθουσιασμένος γι' αὐτό, καὶ εἶπε πὼς θὰ μοῦ ἔδινε γιὰ προγαμμία δωρεὰ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Μὰς ἐξήγησε κατόπιν ὅτι σιγά-σιγά πλοῦτισε μετ' ὁ ἐργα-σία του, καὶ ἂν γόρσας πολλὰ κτήματα, τὰ ὁ-ποῖα τοῦ φέρ-νον μεγάλα εἰσοδήματα.

Ἐξέρετε, γι-αγιά μου, πόσο ἦταν δύσκολη τελευταία, ἡ οἰκονομικὴς θέσις.

Οἱ εὐγενεῖς μου πρόγονοι — μὴ σὰς κακο-φαίνεται, γι-αγιά — ξόδεψαν ὁλη σχεδὸν τὴν περιουσία τους

στὰ γλέντια, καὶ ὁ πατέρας μου μετ' ὁ πολλὰς φειδῆς, στὰ χαρ-τὰ καὶ τὶς διασκέδασες.

Ὁ πατέρας τοῦ Ἰσιδωρὸν ἦταν ἕνας ἄλλος, ἀλλὰ τίμιος καὶ ἐργα-τικὸς μικροαστὸς, ὁ ὁποῖος μετ' ὁ πολ-λὴ δυσκολία σπουδασε τὸν γνῖο του, καὶ τοῦ ἔδωσε όταν μεγάλωσε κάποιο ποσὸν ποὺ τὸ οἰκονομῆ-σε μετ' ὁ πολλὰς φειδῆς, λέγοντάς του :

— Πᾶρε, παιδί μου, αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ κάνῃς μιὰ καλὴ δου-λειά.

Ὁ Ἰσιδωρὸς δὲν ξόδεψε τὰ χρήματα αὐτὰ στὰ γλέντια, ἀλλὰ τὰ χρησιμοποίησε μετ' ὁ πολλὴ ἐπι-τυχία στὶς ἐπιδόσεις του.

Τελευταία, ὠδωσε καὶ μιὰ Τρά-πεζα Ἀγροτικὴ, ἡ ὁποία προσφέ-ρει μεγάλες ὑπηρεσίες στὴ Γαλλία. Ἐξέρετε ἀκόμα, γιὰ μὴν ποῦ, καὶ νὰ τέσσερα ἀδελφὰ μου, ὅταν ἀεργὰ καὶ περιμέναν καὶ αὐτὰ νὰ

ζήσουν ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο εἰσόδημα ποὺ μᾶς ἔχει μείνει. Τώρα λοιπὸν ἔχει ἐξασφαλιστῇ καὶ τὸ δικὸ τους μέλλον, χάρις στὸν ἀρραβωνιαστι-κὸ μου. Ναι. Ὁ καλὸς μου Ἰσιδω-ρὸς, ἔχει διορίσει καὶ τὰ τέσσερα ἀδελφὰ μου στὴν Τράπεζά του. Καὶ θὰ ἔχουν μέλλον ἔκει.

Θὰ πῆτε ἴσως, γιὰ μὴν : «Ὅστε τὸν παίρνεις ἀπὸ εὐγνωμο-σύνη τὸν Ἰσιδωρὸ σου ;»

Ὅχι, δὲν τὸν παίρνω γι' αὐτό, μόνο. Βέβαια, ὑπάρχουν καὶ λόγοι εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ πρῶτα ἀπ' ὁλα τὸν παίρνω γιὰ τὸν ἀγαπῶ. Ναι... Πὼς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὸν ἀγα-πῶ, ἀφοῦ εἶνε τόσο καλὸς, καὶ ἀφοῦ ἀγαπᾷ τόσο τοὺς δικούς μου καὶ ἐ-μεῖς :

Λέτε γιὰ μὴν, ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνω τοῦλάχιστον μαρκησία. Ἀλλὰ ὁλοὶ οἱ μαρκησῖοι καὶ οἱ κόμητες, μ' ἀποφύγετε ἐπειδὴ δὲν ἔχω προίκα.

Ἀλλωστε, τί νὰ σὰς πῶ ; Δὲν μ' ἐνθουσιάζουν οἱ τίτλοι. Προτιμῶ νὰ φέρω ἕνα ὄνομα ἀπλό, τίμιο, ἀ-γαπητὸ. Ναι, ἀγαπῶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρραβωνιαστῆ μου. Θέλω νὰ γί-νω κυρία Μπελβε-νὺ. Μὴ σὰς φαί-νεται περιέργω, γιὰ μὴν... Γιὰ μὴν δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο ἕνας Ἰσι-δωρὸς στὸν κόσμον. Μάλιστα... Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ἔχω ἄδικο. Δὲν ὑ-πάρχει στὸν κόσμον κανένας ἄλλος ἀντὶς τόσο ἀγαθητός !

Ἐνθουσιάζουν οἱ τίτλοι. Προτιμῶ νὰ φέρω ἕνα ὄνομα ἀπλό, τίμιο, ἀ-γαπητὸ. Ναι, ἀγαπῶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρραβωνιαστῆ μου. Θέλω νὰ γί-νω κυρία Μπελβε-νὺ. Μὴ σὰς φαί-νεται περιέργω, γιὰ μὴν... Γιὰ μὴν δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο ἕνας Ἰσι-δωρὸς στὸν κόσμον. Μάλιστα... Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ἔχω ἄδικο. Δὲν ὑ-πάρχει στὸν κόσμον κανένας ἄλλος ἀντὶς τόσο ἀγαθητός !

Ἐνθουσιάζουν οἱ τίτλοι. Προτιμῶ νὰ φέρω ἕνα ὄνομα ἀπλό, τίμιο, ἀ-γαπητὸ. Ναι, ἀγαπῶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρραβωνιαστῆ μου. Θέλω νὰ γί-νω κυρία Μπελβε-νὺ. Μὴ σὰς φαί-νεται περιέργω, γιὰ μὴν... Γιὰ μὴν δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο ἕνας Ἰσι-δωρὸς στὸν κόσμον. Μάλιστα... Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ἔχω ἄδικο. Δὲν ὑ-πάρχει στὸν κόσμον κανένας ἄλλος ἀντὶς τόσο ἀγαθητός !

Ἐνθουσιάζουν οἱ τίτλοι. Προτιμῶ νὰ φέρω ἕνα ὄνομα ἀπλό, τίμιο, ἀ-γαπητὸ. Ναι, ἀγαπῶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρραβωνιαστῆ μου. Θέλω νὰ γί-νω κυρία Μπελβε-νὺ. Μὴ σὰς φαί-νεται περιέργω, γιὰ μὴν... Γιὰ μὴν δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο ἕνας Ἰσι-δωρὸς στὸν κόσμον. Μάλιστα... Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ἔχω ἄδικο. Δὲν ὑ-πάρχει στὸν κόσμον κανένας ἄλλος ἀντὶς τόσο ἀγαθητός !

Ἐνθουσιάζουν οἱ τίτλοι. Προτιμῶ νὰ φέρω ἕνα ὄνομα ἀπλό, τίμιο, ἀ-γαπητὸ. Ναι, ἀγαπῶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρραβωνιαστῆ μου. Θέλω νὰ γί-νω κυρία Μπελβε-νὺ. Μὴ σὰς φαί-νεται περιέργω, γιὰ μὴν... Γιὰ μὴν δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο ἕνας Ἰσι-δωρὸς στὸν κόσμον. Μάλιστα... Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ἔχω ἄδικο. Δὲν ὑ-πάρχει στὸν κόσμον κανένας ἄλλος ἀντὶς τόσο ἀγαθητός !

Ἐνθουσιάζουν οἱ τίτλοι. Προτιμῶ νὰ φέρω ἕνα ὄνομα ἀπλό, τίμιο, ἀ-γαπητὸ. Ναι, ἀγαπῶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρραβωνιαστῆ μου. Θέλω νὰ γί-νω κυρία Μπελβε-νὺ. Μὴ σὰς φαί-νεται περιέργω, γιὰ μὴν... Γιὰ μὴν δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο ἕνας Ἰσι-δωρὸς στὸν κόσμον. Μάλιστα... Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ἔχω ἄδικο. Δὲν ὑ-πάρχει στὸν κόσμον κανένας ἄλλος ἀντὶς τόσο ἀγαθητός !

Ἐνθουσιάζουν οἱ τίτλοι. Προτι

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Η περίεργη στατιστική του Γερμανού δόκτορος Σαμουέλ Μπόρμαν. Πώς αποκτάται ο πλούτος. Τι λέει για την επιτυχία ένας Άμερικανός βιομήχανος. Μικρές... εφευρέσεις που φέρνουν δολάρια εκατομμύρια. Η ταπεινή καταγωγή των εκατομμυριούχων, κλπ. κλπ.

μπορεί κανείς να γίνει εκατομμυριούχος!

Αλήθεια, πώς μπορεί κανείς να γίνει πλούσιος; Με οικονομίες; Κερδίζοντας ένα λαχέτο; Η με μια ξαφνική εύνοια της τύχης; Σ' αυτές τις απορίες ο Γερμανός ερευνητής δίνει, σ' ένα τελευταίο άρθρο του, μια κατηγορηματική απάντηση. Με κανέναν από τους τρόπους που αναφέραμε δεν μπορεί κανείς να γίνει εκατομμυριούχος. Μπορεί βέβαια να αποκτήσει μια μικρή περιουσία κάνοντας οικονομίες, ποτέ όμως δεν θα κοιμητήσει στο χρυσάφι, δεν θα γίνει Κορσώος...

Με ποιο τρόπο λοιπόν μπορεί κανείς να γίνει πλούσιος; Με τον απλούστερο: με μια ξυπνή ιδέα! Υπάρχει ωστόσο το ξέχνης χαρακτηριστικό φαινόμενο: όσοι είχαν τέτοιες ξυπνες ιδέες δεν φαντάστηκαν ποτέ τους ότι με την εκμετάλλευσή τους αυτή θα γινότανσαν μια μέρα βαθύπλουτοι. Ο εφευρέτης του βενιζιού των παπουτσιών κι ο εφευρέτης της θήκης που φυλάει τη μύτη των μολυβιών κέρδισαν εκατομμύρια δολάρια δίχως να το θέλουν και δίχως να το φαντάζονται.

Κι η τύχη θα πήρε ή η επιτυχία δεν παίζουν κανένα ρόλο σ' αυτό το ζήτημα; Ο Σαμουέλ Μπόρμαν μας λέει καθαρά ότι, από τη στατιστική των εκατομμυριούχων που έχει κάνει φαίνεται ότι παρά πολύ λίγοι απ' αυτούς έγιναν εκατομμυριούχοι...έκ τύχης. Όσο για την επιτυχία, πριν ο Μπόρμαν να διατυπώσει μια δική του γνώμη, ρώτησε πολλούς απ' αυτούς τους εκατομμυριούχους να του πουν τη δική τους. Ο Τεβινγκ Τ. Μπούς λοιπόν, ο μεγάλος Άμερικανός βιομήχανος, που κερδίζει τουλάχιστον 500.000 δολάρια το χρόνο, του απάντησε: «Η επιτυχία δεν είναι κανένας συνδυασμός... Έρχεται σ' αυτόν που κάνει τη δουλειά του λιγάκι καλύτερα από τους άλλους...»

Εκτός όμως από αυτό ο Άμερικανός βιομήχανος προσθέτει ακόμη στην απάντησή του: «Αλήθεια, τι είναι ακριβώς η επιτυχία; Η επιτυχία, κατά τη γνώμη μου, δεν είναι ένας οικονομικός συνδυασμός, αλλά μια πνευματική κατάσταση. Έ-

πιτυχία σημαίνει ικανοποίησης. Και για να έχει κανείς επιτυχία στη ζωή του, πρέπει να δουλεύει πολύ, να είναι τίμιος, καθαρός, ευγενικός και... α λ λ ο! Μη με ρωτήσετε τώρα τί πράγμα είναι αυτό το α λ λ ο...Δεν θα υποθέσω να σας δώσω καμιά απάντηση. Δεν μπορώ να το αναλύσω ακόμη. Έχει απομείνει για μένα ένα σκοτεινό κι ανεξιχνίαστο μυστήριο. Αν το βρείτε λοιπόν, αγαπητέ μου δόκτορ, να μου το πείτε κι εμένα, γιατί επιθυμώσασα πάντα κι' επιθυμώ ακόμη να το μάθω...»

Το περίεργο τώρα είναι ότι ένας από τους Βάντερμπιλτ που ήταν δισεκατομμυριούχος θα σας διέδιδε παντού, εδώ και λίγα χρόνια διέδιδε βρεθεί τη «συνταγή», τη μέθοδο του πλουτισμού, βρισκείται σήμερα στη φάση!... Ο Άστορ, πάλι, ο περίφημος Άμερικανός δισεκατομμυριούχος θα σας πη ότι αυτή τη «συνταγή» την είχε βρει ο παππούς του, όταν αγόρασε πορτοκάλια και πλέον έδωκε τα οικόπεδα απάνω στα οποία σήμερα υπάρχουν οι οδοντοδόσεις της Νέας Υόρκης. Μ' αυτό δηλαδή θέλει να πη ότι η ξυπνή ιδέα του παππού του η ίδια κι ο ίδιος τον υπο-πορούν να χρησιμοποιούν ως παραδείγματα σ' εκείνον που θέλει να του μιλήσει και να γίνει βαθύπλουτος αγοράζοντας τα οικόπεδα απάνω στα οποία θα χτιστεί μια δεύτερη Νέα Υόρκη...

Με τη γνώμη του Άστορ συμφωνάει κι' οι περισσότεροι εκατομμυριούχοι του Νέου Κόσμου...Ολοι τους θα σας πουν: ανακαλύψατε κάτι. Βρήκε μια ξυπνή ιδέα. Κάνετε μια εφεύρεση, την πωλάτε, την πωλάτε ασημαντή. Δεν μπορείτε ποτέ να ξέρετε πώς θα εξελιχθεί και πού θα φτάσει...Όλες η εφευρέσεις στην αρχή ήταν...μικροπράγματα!

«Δεδομένα» βέβαια, μα πάντα μικροπράγματα. Κιτάξτε το Μαρκόνι. Τι βρήκε; «Ένα τίποτα γιατί με τον τηλεγράφο του κατάργησε και τα σύματα...Μα κι' ο Βόλτα, στο κάτω-κάτω, τι είχε εφεύρει; «Ένα τίποτα κι' αυτός: μια στήλη κι' ένα σπινθήρα!... Κιτάξτε και τις εφευρέσεις του Έδισον: Τον ηλεκτρικό λαμπτήρα, το φωνόγραφο...Μικροπράγματα, όλα και μικροπράγματα! Η περισσότερες εφευρέσεις που φέρνουν κολοσσιαία κέρδη εινε κατά γενικό κανόνα αόσημαντες μπορεί να πη κανείς και δεν θέλουν καμιά προπαρασκευαστική εργασία, ούτε μεγάλα έξοδα για την κατασκευή των μοντέλων τους...»

Έδω κι' έζηνα χρόνια ένας Έλνινγκ Παρισινός, ο «εφευρέτης» Πάολ Ριβάλ, κατορθώσας να κερδίσει 100 περίπου χιλιάδες χρυσά φράγκα, τεράστια περιουσία για εκείνη την εποχή, μ' ένα κομμάτι χωρτί από τις γωνιές του οποίου είχε κρεμάσει τρεις κλωστές φτιάχνοντας έτσι ένα...αλεξίπτωτο, που θεωρήθηκε ως μια μεγάλη εφεύρεση και παίζει σήμερα σημαντικό ρόλο στην αεροπορία.

Μια άλλη εφεύρεση δίχως καμιά πρακτική χρησιμότητα, πού έκανε ωστόσο τον ιδιοκτήτη του να κερδίσει 5 εκατομμύρια, ήταν η εφεύρεση του τροχοπέδου, δηλαδή του πατινιού με ρόδες που είχε μια άφανταστη επιτυχία...

Λένε ακόμη ότι ο Χάρβεϊ Κέννεντυ πού «ελάσασε» στο εμπόριο τα κορδόνια των παπουτσιών κέρδισε απ' αυτά 12 εκατομμύρια δολάρια!...

Ένα πρόσφατο πάλι παράδειγμα είναι η κολοσσιαία επιτυχία ενός αισθηματικού και ασημαντού φιλολογικού μυθιστορήματος κατά τα τελευταία χρόνια στην Αμερική,

του περιφήμου: «Οι άνδρες προτιμούν τις ξανθές...» που έκανε τη συγγραφέα του Άννιτα Λουβς να κερδίσει 2 εκατομμύρια δολάρια, ένα ρεχόρ δηλαδή πού θα το ζήλευαν όλοι όσοι είχαν πάρει το βραβείο Νόμπελ...

Μα και στην Αγγλία υπάρχουν συγγραφείς που κερδίζουν τεράστια ποσά από τα βιβλία τους. Πρώτος απ' όλους έχομαι ο Χώλ Καϊν, ο συγγραφέας της «Αιώνιας Πόλεως» ενός παρόξενου και εξοφρενικού μυθιστορήματος για τη Ρώμη, πού έσημειωσε αφάνταστη επιτυχία στο Άγγλοσέξονο κοινό κι' έκανε τη συγγραφέα του να κερδίσει επί μία τετραετία 60.000 λίρες στερλίνες το χρόνο!... Έπειτα έρχονται μερικοί άλλοι συγγραφείς πολύ καλύτεροι του Καϊν, όπως ο Τζαίμς Μάρρο που κερδίζει 45.000 στερλίνες το χρόνο, ο Ουέλς με 20.000 και τελευταίος ο Μέρσον Σω με μόνο 10.000 στερλίνες!...

Ένα άλλο αξιοπρόσεχτο φαινόμενο, κατά την γνώμη του Γερμανού δόκτορος Σαμουέλ Μπόρμαν, είναι η ταπεινή κι' ασημη καταγωγή των εκατομμυριούχων.

Ο Τζαίμς Ε. Ντάρβινστον πού ήταν άλλοτε ανδραγαυός, εινε σήμερα Πρόεδρος της Έθνικης Ήλεκτρικής «Εταιρείας της Αμερικής και...πολυεκατομμυριούχος!

Ο μαύρος Ζ. Γ. Γκρόβες, πού πέθανε εδώ και δυό χρόνια στο Κάνσας Σίτι, γεννήθηκε σκλάβος και μόνο όταν έγινε ελεύθερος πολίτης έμαθε να διαβάζει και να γράφει. Λίγα χρόνια λοιπόν πριν πεθάνει κατορθώσας να γίνει κι' αυτός πολυεκατομμυριούχος και...«βασιλεύς της πατατάς»!

Ο Τζων Β. Μπόλτον, ο εφευρέτης των μαλακών κολλάρων, πήγε στην Αμερική εδώ και σαράντα νάηχ μια πεντάρα στην τσέπη του. Σήμερα ωστόσο έχει μια περιουσία από 22 εκατομμύρια.

Ο Τζων Χέττ, ο διευθυντής της «Φέλλουο Κάμλ Κόμπαν», πού έχει ως κεφάλαια 100 εκατομμύρια δολάρια, άρχισε την «καριέρα» του ως κλητήρας σε χρηματιστηριακά γραφεία. Η κυρία Ζεννιέβη Μάργς, η πρώτη γυναίκα του Τζωρτζ Τζαίβ Γκουλντ, πού κληρονομώσας από αυτόν 3 δολάρια δι-σεκατομμύρια και πού παντρεύτηκε έπειτα τον κόμητα Μέντλετον, όταν ήταν νέα ήταν «σαν τέσσα» σε θέατρο Ποικιλιών της εσχάτης υποστάθης... Σήμερα ωστόσο είναι η πλουσιότερα γυναίκα της Αγγλοσαξωνικής φυλής!

Ο Βάντερμπιλτ με τους φίλους του.

Το ίδιο φαινόμενο παρατηρείται στην Εύρωπη. Κι' οι περισσότεροι Εύρωπαίοι εκατομμυριούχοι έχουν ασημη και ταπεινή καταγωγή. Ο Ζ. Σ. Γκουλντ, παραδείγματός χάριν, ο διευθυντής της «Γκουλντ Στιμ-σάιπς εντ Ίντουστριαλς Λίμιτεντ», πού έχει κεφάλαια 3 δισεκατομμύρια, είναι σήμερα βαθύπλουτος κι' ένας από τους εξέχοντες Άγγλους πολιτικούς. Έδω και είκοσι-πέντε χρόνια όμως ήταν ένας μικρός υπηρέτης γραφείου...

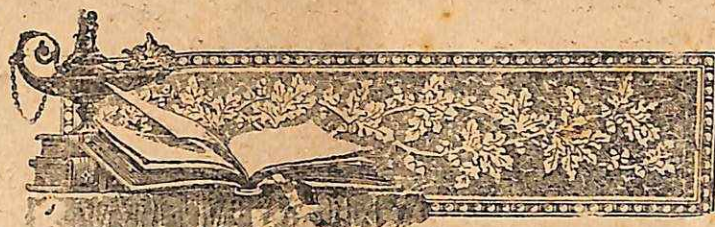
Ο Φ. Β. Θωμόσον, ο περίφημος μεταρρυθμιστής των οικονομικών της Σουηδίας κι' ένας από τους καλύτερους οικονομολόγους της Εύρωπης, άρχισε την ενδοξον καριέρα του ως...ταχυγράφος. Τι σχέση τώρα μπορεί να υπάρχει μεταξύ της Πολιτικής Οικονομίας και της...επιλογής, κανείς μα την άλλη δεν θα μπορούσε να μās πη.

Μα κι' ένας ταπεινός χασάπης του Σπαλάτο, κάποιος Στίπε Σαρε, έγινε από το τίποτα πολυεκατομμυριούχος...Αυτός όμως ο ξαφνικός πλούτος τον άνησχυσε την αστυνομία, η οποία δεν διάσας να τον αρπάξει από το γκαζι και να τον ρίξει στη φυλακή. Και ξέρετε γιατί; Γιατί ο άσημος χασάπης του Σπαλάτο ήταν ο περιφημότερος λαθρεμπόρος της Δαλματίας και για-τι από το 1921 ως το 1925, είχε καταφέρει να κερδίσει με μυστηριώδη λαθρεμπόρεια πολυτίμων λίθων 20 δολάρια εκατομμύρια γαλλικά φράγκα!...

Ο Γερμανός ερευνητής δεν παραλείπει ν' αναφέρει στο άρθρο του και τους τυχερούς εκατομμυριούχους. Αυτοί όμως εινε συνήθως ευτυχημένοι κληρονόμοι ενός θείου εργατοεμπόρου στην Αμερική...

Ένας τέτοιος εκατομμυριούχος...έκ τύχης είναι ο φασάς Λε Γκαλέκ από το Σαίν-Μαλό της Βρετανίας, πού τον Ίανουάριο του 1903 ειδοποιήθηκε από ένα σουβλατογούρα της Νέας Υόρκης ότι ήταν κάτοχος μιας κολοσσιαίας περιουσίας από 92 εκατομμύρια δολάρια!... Ο Λε Γκαλέκ ωστόσο πίστεψε ότι κάποιο λάθος θα είχε γίνει στο όνομα κι' απάντησε στον Άμερικανό συμβολαιογράφο ότι κι' αν άνοιξη είχε τα λεφτά πού του χρεώ-ζονταν για το ταξίδι, δεν θ' αποφάσιζε να πη στην Νέα Υόρκη, γιατί θα έκανε άδικα τον κόπο του... Φαντάζεται όμως κανείς την κατάληξη του όταν ύστερα από είκοσι ημέρες είδε να τον επισκέπτεται στο φτωχικό σπιτι του, στο Σαίν-Μαλό, ο Άμερικανός συμβολαιογράφος κρατώντας μαζί του σ' ένα χαρτοφύλακα όλους τους τίτλους της περιουσίας του. Ο Λε Γκαλέκ τότε έμαθε ότι ένας μακρινός συγγενής του πού είχε μεταναστεύσει από μικρός στην Αμερική είχε γίνει βαθύπλουτος κι' επειδή κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του δεν ζούσε πια κανένα μέλος από την οικογένειά του, έκανε τον Λε Γκαλέκ με τη διαθήκη του γενικό κληρονόμο του!...

Ένας άλλος εκατομμυριούχος εκ-τύχης ήταν ο Τζων Πάτερον, ένας φτωχός μπαρμπέρης του Λονδίνου. Ο Πάτερον ειδοποιήθηκε κι' αυτός από τους άρχες του 1914 από ένα συμβολαιογράφο της Ουάσιγκτον να με-τακομίσωσας στην Αμερική ταβή αυτοπροσώπως στην Αμερική για να παραλάβει την κολοσσιαία περιουσία πού του είχε αφήσει με τη διαθήκη του ο θείος του Ντόμ-πουνν!... Ο φτωχός μπαρμπέρης όμως, όταν κατάφερε να συγκεν-τρώσει τα χρήματα πού του χρεώ-ζονταν για το ταξίδι, δεν μπο-

ΟΙ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ

Ο ΝΕΡΩΝ... ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Η πιο μεγάλη φιλοδοξία του. Η καλλιτεχνικές του φιλοδοξίες. Η μουσικές του σπουδές. Ένας ευσυνείδητος καλλιτέχνης. Πώς ο Νέρων δημιούργησε τους έγκαθέτους. Τα τέσσερα είδη των χειροκροτημάτων, κλπ. κλπ.

Εινε γνωστές η καλλιτεχνικές λύσεις του θηριώδους και τρομερού αυτοκράτορος της Ρώμης Νέρωνος. Σ' όλη του τη ζωή είχε τη μανία να επιδεικνύεται ως μέγας ηθοποιός και ποιητής. Φαίνεται δέ πως πίστευε κι' ο ίδιος πως ήταν καλός καλλιτέχνης, α-τόν όμως πρην πεθάνει φώναζε: «Τι μεγάλα καλλιτέχνη χάνεται στο πρόσωπό μου».

Αν ο Νέρων έδειχνε και για τα αυτοκρατορικά του καθήκοντα τ'ν ίδιο ζήλο πού είχε γι'α την καλλιτεχνία, θα γινόταν ίσως ένας μεγάλος αυτοκράτορας, ενώ ο τόσοος ζήλος του πρὸς την καλλιτεχνία, δ-χι μόνον δεν τον έξυψωσε, αλλά και τ'ν έκανε γελοίο και κωμικό.

Μόλις ανέβηκε στην αυτοκρατορικό θρόνο, η πρώτη του φροντίδα ήταν να καλέσει κοντά του τον Έλληνα Τερ-πνόν, τον περιφωμότερο κιθαρωδὸς της εποχής του, ως διδύκαλο της άπαγ γελίας, και των μουσικών ὀρ-

γούσε πειά να πη στην Αμερική γιατί σ' αυτό το μεταξύ είχε εκρα-γεί ο πόλεμος...Αναγκάστηκε λοι-πόν να περιμένει πέντε δολάρια χρόνια και μόνο το Μάιο του 1919 μπόρεσε να φτάσει στην Ουάσι-γκτον και να παραλάβει την περιου-σία του θείου του, η οποία ήταν σωστά 125 εκατομμύρια δολάρια!...

Τι συμπεριφορά λοιπόν βγαίνει τώρα από αυτή την περίπτωση; Μπορεί κανείς να γίνει εκατομμυριούχος;...

Η απάντησι καθώς είδατε σ' α-τή την ερώτησι είναι κάπως δύσκολη. Τρεις τρόποι υπάρχουν: Πρώ-τα απ' όλα μπορεί κανείς να γίνει βαθύπλουτος με μια ξυπνή ιδέα. Έπειτα, όταν κληρονομήσει μια κολοσσιαία περιουσία, και τέλος δ-ταν έχει αυτό τό... α λ λ ο πού αποτελεί τόσο για μās όσο και για τον Άμερικανό βιομήχανο Τε-βινγκ Τ. Μπούς ένα σκοτεινό κι' ανεξιχνίαστο μυστήριο...

γάνων. Ο Λουκιανός μās πληροφορε-ί ότι η φωνή του Νέρωνος ήταν μια μέση φωνή μεταξύ ὤψι-φώνου και βαρυτόνου.

Η μεγάλη φιλοδοξία του Ρω-μαίου αυτοκράτορος ήταν ν' αναδειχθεί ο πρώτος κιθαρωδὸς της εποχής του. Για να το πε-τύνη-μόλις αυτό, εργάστηκε και μόνθηκε σάν κοινός θνητός γιατί ήθελε ν' αναδειχθὸν μόνον με την αξία του.

Επὶ τέσσαρα χρόνια ο Νέ-ρων, έπορεύσας μουσική, πριν α-ποφασίσει να ε-πιδείξη δημοσία το καλλιτεχνικό του τάλαντο. Αλ-λά και όταν τε-λειώσε τις σπου-δές του, έκανε το πρώτο ντεμ-πούτο του σέ στενὸ κύκλο αὐ-πολοκάκων οἱ ο-ποιοὶ φυσικά, πού είπαν δὲν είχαν ἀκούσει σ' οὐδαίῳ κιθα-ρωδῶ... Παίρνοντας θάρρος ο Νέρων ἀπ' την πρώτη του αὐτὴ ἐπιτυ-χία, τὸν ἄλλο χρόνο καθιέρω-σε μουσικούς ἀ-τομους, τοὺς οὗσιους ἀνόμασε «Νερωνέιους», με την πρόθεσι να λάβη κι' οἱ ἴδιοι μέρος σ' αὐτοὺς και να διαπρέψῃ. Αλ-λά και πάλι η καλλιτεχνική του εὐσυνείδησις ήταν τόσο μεγάλη, ὥστε μετὰ πάροδον ἐνέα ἐτῶν ἔκρινε ὅτι ήταν σέ θέσι να ἐμφανισθῇ μπροστά στο κοινὸ. Και τότε ἀπὸ μετρι-οφροσύνης ἀπεφάσισε να κἀνη τὴν ἐμφάνισή του σὲ κοινὸ τῶν ἑπαρχιῶν.

Πρόκειτο νὰ σημειωθῇ ἑδῶ ὅ-τι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν είχαν ἐκδηλωθῇ ἡ τερατώδεις και ἐγκληματικὲς τάσεις τοῦ χαρακτήρος του. Γιατί όταν ἐ-ξεδηλώθη ἡ τρομερὰ αἰσθοβο-ρία τῆς ψυχῆς του, ὁ ἄλλοτε εὐσυνείδητος καλλιτέχνης με-τεβλήθη σὲ κοινὸν τσαρλατάνο καὶ τυχοδιώκτη τῆς σκηνῆς, ὁ ὁποῖος ἐπέδιωσε με κάθε μέ-σο νὰ πραγματοποιήσῃ θεατρι-κοὺς θριάμβους. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸν μάλιστα αὐτοδημιούργη-σε τότε τοὺς ἐγκαθέτους Ἰδοὺ

Τὸ περιεργότερο καὶ παρα-δοξότερο ἐπισόδιό τῆς θεατρι-κῆς καριέρας τοῦ Νέρωνος, εἶ-νε δὲ...ἀγκαλιζόμενος κάποτε ἐπὶ ἀδρόατῃ εἰσιβὴ νὰ τρα-γουδήσῃ δημοσία. Ὁ θεατρι-κὸς τὸν προσέφερε γιὰ μὴ πα-ράστειν ἕνα εκατομμύριο σε-στέρσια, πού ἀναλογοῦν με τε-τρακοσίαις χιλιάδαις σημερινὰ ἑλληνικὰ φράγκα.

Τὸ τέλος τοῦ ἡμιπαράφρο-νος ἀπὸ τοῦ αυτοκράτορος ὑπῆρ-ξε πρᾶγματι τραγικόν. Νικημένος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του καὶ κυνηγούμενος, μὴν ἔ-χοντας τὸ θάρρος νὰ αυτοκτο-νήσῃ, ἔδωκε τὸ εἶφος του σ' ἕ-να δούλο του, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν τρύπησε πέρα γιὰ πέρα.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

— Έφέτος, θά στολίσουμε τὰ φορέματά μας, τόσο τὰ καθημερινά, όσο και τὰ βραδυνά, όχι μόνο με τεχνητά, αλλά και, με φυσικά άνθη :

— Θά ιδούμε μπουκέτα και γιρλάντες από γαρύφαλλα και τριαντάφυλλα φυσικά, κι' από καμέλιες, στὰ ντεκολτέ των βραδυνών τουαλετιών, και στις ζώνες των απογευματινών φορεμάτων.

— Η γαρνιτούρα, αυτή είναι πολύ χαριτωμένη, ποιητική, και ασυνήθιστη ακόμα!

— Στις ευρωπαϊκές λουτροπόλεις, πολλές κομψές κυρίες, εμφανίζονται στην ακρογιαλιά και στὰ κέντρα, με μεγάλες καπελίν γαρνιρισμένες με άνθη φυσικά.

— Μερικές, γαρνίρουν και τις ομπρέλλες τους με αληθινά λουλούδια, και τὸ βράδυ στολίζουν τὸν λαιμό τους με περιδέραια από σειρές μικρῶν φρέσκων λουλουδιών.

— Τὸ πιὸ μοντέρνο σὲ βραχιόλι, εἶναι μιά κορδέλλα βελούδινη, ἐπάνω στην οποία προσαρμόζεται μιά δροσερή καμέλια, ἢ μιά μαργαρίτα.

— Εἶναι, ὅπως ποτὲ τῆς μόδας ἐφέτος, τὰ φορέματα ἀπὸ ἄσπρο ὄργαντι και ἀπὸ μουσελίνα, γαρνιρισμένα με ἄγγιλο, δηλαδή με κοφτὸ κέντημα, και με μιά χρωματιστὴ ἐσάρπα ἀπὸ μετάξι ἀπαλό, δεμένη στην τάγισα.

— Θά ιδούμε ὥραϊα φορεματάκια ἀπὸ ἄσπρη μουσελίνα, ἢ ἀπὸ ὄργαντι, με κορσάζο ἴσιο, με κοντὰ μανίκια, κεντημένα με μαργαρίτες, και με φούστα «άν-φόρ», πιὸ φαρδιά πρὸς τὰ κάτω, και γαρνιρισμένη ὡς τὰ γόνατα σχεδὸν με μαργαρίτες κεντημένες, ὅπως και τὸ κορσάζο.

— Τὰ φορέματα αὐτὰ θά γαρνίρουνται με ζώνη με μακρὰ πάν, δετὴ στὸ πλάι, ἀπὸ σατέν θαλασσὶ πολὺ ἀνοιχτό.

— Μισὰ ξεχωριστὰ μανίκια ἄσορτι με τὴν ζώνη, θά σκεπάζουν τὸ χέρι μέχρι τοῦ ἄγκωνος, και ψηλότερα.

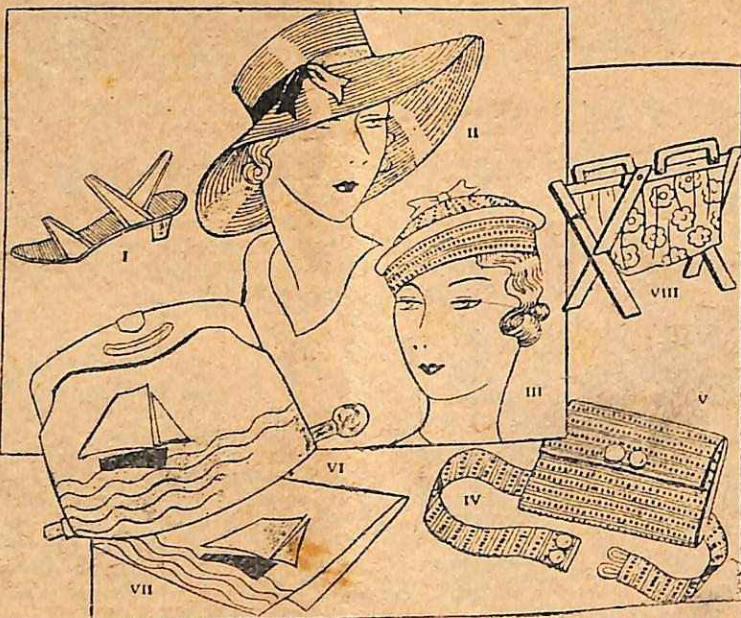
— Τὸ καπέλλο πού θά συνοδεύῃ ἕνα παρόμοιο φῶρεμα, θά εἶναι μιά πλατεῖα καπελὶν ἀπὸ ὄργαντι, ἢ ὅποια θά γαρνίρεται μ' ἕνα πλατὺ φιόγκο ἀπὸ σατέν σιρέ μπλε ἀνοιχτό, τοποθετημένο κάτω ἀπὸ τὴν καπελὶν, ἔμπροσ.

— Ἄν θέλετε, μπορείτε νὰ γαρνίρετε τὸ ἄσπρο φῶρεμά σας, και τὸ καπέλλο σας, με ρῶζ ἢ με πράσινο σατέν, ἢ με μαῦρο βελούδο.

— Θά εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος και τὰ φορέματα ἀπὸ λινό. Τὰ φορέματα αὐτὰ θά γαρνίρουνται με μικρὰ λουλουδάκια, κεντημένα, με κλωστή πιὸ σκούρα.

— Φῶρεμα ἀπὸ λινό θαλασσὶ, θά γαρνίρεται με λουλουδάκια θαλασσὶα πιὸ σκούρα.

— Τὰ λινὰ φορέματα θά γίνονται με κορσάζο, τὰ ὅποια

I) Σανδάλι ἀπὸ φελλὸ και λινό. II) Καπελὶν ψάθινη, γαρνιρισμένη με κορδέλλα δίχρωμη. III) Μπουσιὸν πλεχτὸ ἀπὸ ἄσπρο κορτοννέ. IV) Τσάντα και ζώνη ἀπὸ κορτοννέ πλεχτό. Ἀσορτί με τὸ προηγούμενο καπελλάκι. VI-VII) Τσάντα μεγάλη, ἀπὸ λινό με μοτίφ θαλασσινὰ, ζωγραφισμένα ἢ ἐντυπωστέ, ἢ ὅποια χρησιμεύει και ὡς θήκη γιὰ μιά μικρὴ ομπρέλλα. VIII) Σάκκος ἀπὸ κρετόν, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ στηθῇ στην ἀμμονιδιά.

θὰ ἔχουν τετράγωνο ντεκολτέ, και με μανίκια μικρὰ και ἀρκετὰ φουσκωτά.

— Μερικά κορσάζα λινὰ θά ἔχουν ἕνα πλατὺ πλαστρόν, ἐργασμένο ὁλόκληρο με σοῦρες, και μανίκια σουρωτά.

— Ἀρκετὰ δὲ λινὰ κορσάζα, θά γαρνίρουνται στὸ τετράγωνο πάντα ντεκολτέ, με μιά λεπτὴ γιρλάντα ἀπὸ λουλουδάκια καμωμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο λινό τοῦ φορέματος.

— Τότε και τὸ καπέλλο θά γαρνίρεται με μιά γιρλάντα ἄσορτι.

— Με τὰ ἐλαφρὰ φορέματα ἀπὸ μουσελίνα, ἀπὸ λινό, κι' ἀπὸ ὄργαντι, πηγαίνουν θαυμαστικά καπελίνες ἀπὸ ψάθα ἰταλική, πλατεῖες και μαλακές, ὥστε νὰ γέρνουν ἐλαφρὰ πρὸς τὸ πρόσωπο, ρίχνοντας μιά κο-

λαευτικὴ σκιά στὰ μάτια. — Πολλὰ φορέματα ἀπὸ μουσελίνα, θά γαρνίρουνται με κεντητὲς βούλες μαῦρες, και με μιά μικρὴ κάπα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, με μπορντούρα ἀπὸ ἕνα στενὸ πλισσὲ ἀπὸ μουσελίνα ἄσπρη ἀπλή.

— Ἡ ζώνη θά εἶναι ἀπὸ σατέν σιρέ, μαῦρο, με μακρὰ πάν.

— Τὸ καπέλλο πού θά συνοδεύῃ μιά παρόμοια τουαλέττα, θά εἶναι ἄσπρο, με μεγάλο φιόγκο ἀπὸ σατέν μαῦρο σιρέ.

— Τόσο με φορέματα ἀπογευματινὰ, ὅσο και βραδυνὰ, θά φορέσουμε ἀντὶ γιὰ ἐπανωφόρια, κάπες ἀπὸ ὄργαντι, μονόχρωμο, ἢ ἔμπριμ, ἀποτελούμενες ἀπὸ βολάν, ἢ ὁποῖες θά ἔχουν μανίκια.

— Μολονότι θά εἶναι πολὺ

τῆς μόδας τὰ χρωματιστὰ και τὰ ἔμπριμ ὕφασματα, με ξεχνάτε ὥστόσο ὅτι και τὰ ὁλόμαυρα και τὰ ὁλόλευκα φορέματα εἶναι πάντα πιὸ «αἰκ», και πιὸ ἀριστοκρατικά.

— Θά ιδούμε κι' ὁλόκληρα ἀνσάμπλ, ταγιέρ, φορέματα, ἐπανωφόρια, καπέλλα, γάντια παπούτσια, ὁλόλευκα, ἢ ὁλόμαυρα.

— Πάντως σ' ἕνα μαῦρο ἄνσάμπλ θά δίνῃ ἕνα χαρῶπὸ τὸ νο κατὶ χρωματιστό, ἕνα λουλούδι, ἕνα κόσμημα, μιά τσάντα, κι' ἕνα ζευγάρι γάντια.

— Θά ιδούμε και φορέματα ἀπὸ ὄργαντι ρῶζ ἀνοιχτό, με μαῦρες βούλες, και φορέματα ἀπὸ κρέπ κόκκινο με ἄσπρες βούλες.

— Ὠραῖα ἀνσάμπλ θά γίνονται και με τὸν συνδυασμὸ ἁπλοῦ και σκωτσέζικου ὕφασματος.

— Τὸ χρῶμα πού ἐπικρατεῖ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ εἶναι τὸ μπλε σὲ ὅλες του τῆς ἀποχρώσεις, ἀπὸ τὸ πολὺ ἀνοιχτὸ θαλασσὶ ὡς τὸ μπλε-μαρέν, ἀλλ' εἶναι ἀρκετὰ «άν-βόγκ», και τὸ ρῶζ παστέλ, τὸ κόκκινο, τὸ κίτρινο, τὸ καφέ, και τὸ πράσινο ἀνοιχτό.

— Καλοκαιρινὰ ἐπανωφόρια γιὰ τὴν ἐξοχὴ και γιὰ τὴν ἀκρογιαλιά, θά ιδούμε κι' ἀπὸ ὕφασματα λεπτὰ, ἔμπριμ με βούλες και με λουλούδια. Τότε και τὰ καπέλλα θά εἶναι ἄσορτι.

— Οἱ ἄσπροι ζιζέδες ἀπὸ λινό θά συνηθίζονται πολὺ, σὲ φορέματα χρωματιστὰ, και ἔμπριμ.

— Εἶναι πολὺ ὥραϊο γιὰ τὴν ἀκρογιαλιά, κοστοῦμι ἀπὸ κοκκινόμαυρο τζέρσεϋ, κι' ἐπανωφόρι ἀπὸ ἐπὶ ἄσπρο, ἔμπριμ με κόκκινα και μαῦρα μεγάλα λουλούδια, γαρνιρισμένο με ρεβέρ και μανσέτες ἀπὸ κόκκινο ἐπὶ ἄσπρο.

— Με τὸ ἀνσάμπλ αὐτὸ πηγαίνει μικρὸ κόκκινο μουννέ.

— Ἐνα ἄλλο πάλι ἀνσάμπλ γιὰ τὴν ἀκρογιαλιά, ἀποτελεῖται ἀπὸ θαλασσὶ μαγιὼ, και ἐπανωφόρι ἄσπρο, με τετράγωνο μπλε-μαρέν.

— Γιὰ μικρὰ κοριτσάκια, και γιὰ ἀγοράκια εἶναι πολὺ κατὰλληλα κοστοῦμα μπάνιου ἀπὸ τζέρσεϋ ὁλοκόκκινο ἢ πράσινο, συγκρατούμενα με ἄσορτι τράντες.

— Ἀπὸ ἕνα ντεμοντέ μας φῶρεμα ἀπὸ τζέρσεϋ, μποροῦμε νὰ ἔχουμε ἕνα ὥραϊο μαγιὼ γιὰ μᾶς, ἢ γιὰ τὰ παιδιά μας.

— Ἐπίσης και τὰ κρετόν, δηλαδή ἡ κλάδες, εἶναι πολὺ κατὰλληλα γιὰ ἐπανωφόρια, και γιὰ βέστες τῆς ἀκρογιαλιάς.

— Ομπρέλλες ἀπὸ κρετόν ἔμπριμ με λουλούδια, θά συνοδεύουν τόσο τὰ κοστοῦμα τῆς ἀκρογιαλιάς, ὅσο και τὰ ἐξοχικά μας φορέματα.

— Ἐδῶ και μερικὰ χρόνια πρὶν, ἦσαν πολὺ τῆς μόδας τὰ φορεματάκια ἀπὸ κρετόν, σὲ σχέδιο στυλ.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΕΦΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι

Υπεύθυνος συντάκτης: ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Λέκα 7.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, ὁδὸς

Ἰπποκράτους 4.

Αἱ ἐπιστολαὶ και τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς

ἱδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Εσωτερικὸ δι' ἕντος Δρχ. 200 ἢ Ἐσωτερικὸ δι' ἔξωτος Δρχ. 100 ἢ Ἀμερικὴς

και δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν και Βελγικὸν Κογκό ἐπίσης συνδρομὴ Σελίνια 30

Τὴν ἐκαστοὺ φύλλον Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 W. 187 th Str (Apt. 41) New

York city, Ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδάν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ Ἐν Βελγικῇ Κογκό ὁ κ.

Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo—Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ἘΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν

τῆς «Οἰκογενείας»: ATHENS NEWS AGENCY, 303-310 WEST

58TH STREET, NEW YORK CITY, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται

οἱ ἐνδιαφερόμενοι